

Brulanta sekreto

火燒火燎的秘密

Stefan Zweig

Esperantigis Kathe R. kaj Paul E. Schwerin

Anniespera 汉译

V. Helo 审校

eLibrigita de Eterno

nov. 2013

LA KUNLUDANTO

La lokomotivo ekkriis raŭke: la stacio Semmering estis atingita. Dum unu minuto la nigraj vagonoj ripozis en la arĝenta lumo de la montaro, elĵetis kelkajn homojn kolorvestitajn, englutis aliajn; voĉoj pasis indigne tien kaj reen; nun la raŭka maŝino ĉefronte ekkriis denove kaj fortiregis rulbrue la nigran ĉenon malsupren en la kavernon de la tunelo. Senmakule etendita, kun klaraj fundoj purbalaitaj de la malseka vento, kuŝis refoje la vasta pejzaĝo.

Unu el la alvenintoj, junulo simpatie notinda pro bonaj vestoj kaj naturelasta paŝado, luis — rapide antaŭ la aliaj — fiakron al la hotelo. Sen troa rapideco la ĉevaloj laŭtrotis la vojon supren. Kuŝis printempo en la aero. Sur la ĉielo flirtis tiuj blankaj, malkvietaj nuboj, kiuj vidiĝas nur en majo kaj junio, tiuj blankaj uloj, mem ankoraŭ junaj kaj ŝanĝiĝemaj, kiuj lude transkuras la bluan arkaĵon, por kaŝi sin subite malantaŭ altaj montoj, kiuj ĉirkaŭbrakas sin kaj forrapidas, jen ĉifiĝas kiel poŝtukoj, jen disfibriĝas en strioj, kaj fine petole surmetas blankajn ĉapojn al la montoj. Malkvieto estis ankaŭ supre en la vento; ĝi skuis la malfortajn arbojn ankoraŭ malsekajn de la pluvo tiel senbride, ke ili kraketis en la artikoj kaj forĵetis de si mil gutojn kvazaŭ fajrerojn. Kelkfoje ŝajnis ankaŭ, ke aromo de neĝo transvenis malvarmete el la montoj; tiam oni spire sentis ion, kio estis dolĉa kaj akra samtempe.

Ĉio, enaere kaj surtere, estis movo kaj ribela malpacienco.

Iom spiregante, la ĉevaloj laŭkuris nun vojon la malsupren; la sonoriletoj tintis longe antaŭen de ili.

玩伴

火车头嘶哑地吼了起来：赛麦灵车站到了。在群山银色的光芒下，这黑黑的列车停留了一分钟的时间，吐出一些身着五颜六色服装的人，再吞入其他的人。嘈杂声愤怒地四处乱窜。这时那发出嘶哑吼叫声的机头在前面再次响了起来，它又用力拽着那一串黑黑的链条，隆隆地向下驰进隧道的大洞。那片宽阔的景色舒朗地伸展开来，再次呈现在人们眼前，其中的谷地被湿润的风儿洗得干干净净，令人感觉清新爽朗。

新来的旅客中有一位小伙子格外引人注目，他衣着光鲜，步履矫健而富有弹性。他抢在其他旅客的前面租了一辆马车直奔旅店。马儿们沿着上坡的路不紧不慢地一路小跑。空气中弥漫着春天的气息，天上漂浮着只有在五、六月才会出现的那些不守本分的云儿，这些白色的家伙，轻狂易变，它们嬉戏着跑过蓝色的苍穹，想要迅速地隐藏在群山的背后，它们互相拥抱着，然后又匆匆分开，一会儿像块揉皱的手帕，一会儿又裂开成缕缕状，最后又顽皮地给群山带上白白的帽子。头上的风也不安分，它恣意地摇晃着那些雨后还湿漉漉的弱不禁风的树儿，摇得树枝咯吱咯吱作响，树儿上的雨珠被甩落下来，就像千千万万的小火星溅落一地。从群山那边时而凉凉地飘过来一阵阵雪的清芬，令人在呼吸时有一种既甜润又刺鼻的感觉。

空中和地上的一切都在涌动，显得烦躁和不安。

马儿们呼哧呼哧地打着响鼻，沿着坡路向下奔跑，马铃声叮叮当当在前面久久回响。

En la hotelo la junulo antaŭ ĉio tralegis flugrigarde la liston de la ĉeestantaj gastoj kaj baldaŭ seniluziiĝis. “Por kio do mi estas ĉi tie”, li malkviete demandis sin. “Troviĝi sola ĉi tie sur la monto, sen societo, estas pli malbone ol resti en la oficejo. Evidente mi venis tro frue aŭ tro malfrue. Mi neniam estis feliĉa rilate miajn feriojn. Eĉ ne unu konatan nomon mi trovas inter ĉiuj tiuj homoj. Se almenaŭ kelkaj virinoj ĉeestus, ... iu eta, eventuale eĉ naiva flirtado, por pasigi tiun semajnon ne tro mizere.” La juna viro, barono el malaltranga aŭstra oficist-nobelaro, deĵoranta en perfektejo, estis petinta tiun mallongan forpermeson sen iu bezono; verdire nur, ĉar ĉiuj liaj kolegoj sukcesis akiri unu semajnon printempan, kaj li ne volis donaci la sian al la registaro. Kvankam ne sen internaj talentoj, li estis de tute societa naturo, ŝatata kaj bonvena en ĉiuj rondoj kaj plene konscia pri sia malkapablo esti soleca.

Li neniel inklinis esti sola, kaj laŭeble evitis tion, ĉar li tute ne deziris pli intiman konatecon kun si mem. Li sciis, ke li bezonas la frot-ebanon de homoj por ekflamigi siajn talentojn, la varmecon kaj entuziasmon de sia koro; li sciis, ke sola li estas senfajra kaj senutila al si mem, samkiel alumeto en skatolo.

Malbonhumore li iris en la malplena halo tien kaj reen, jen sendecide foliumante en gazetoj, jen eksonigante sur la piano en la muzikĉambro valson, kies ĝustan ritmon tamen liaj fingroj ne trovis. Fine li eksidis malgaje, rigardis eksteren, kie la mallumo iom post iom falis kaj nebulo grizvapore eliĝis el la pinarboj. Unu horon li foruzis tiamaniere, senutile kaj nerveze. Poste li fuĝis en la

来到旅馆，这个年轻人首先飞快地浏览了一下住店客人的名单，很快就失望了。“我干嘛自讨苦吃来这儿呢？”他心情不安地自问道。“一个人孤零零呆在山上，什么社交活动都没有，这比呆在办公室里还糟糕哩。显然我来得太早，要么就是太晚了。每次我度假都很倒霉。这些人里面连一个熟人也没有。要是有几个女人来凑凑热闹也好啊……哪怕是随意调调情，即便最后……，这一周也不至于过得那么悲惨吧。”这个年轻的奥地利男子是个男爵，出身低层的文职贵族，在总督府供职。他要求休一周的短假并非出于什么实际的需要，只是因为其他所有的同事都争取到了一周的春假，而他也并不愿意把自己的那份休假拱手送给政府。他才华横溢，工于社交，所以在众多的圈子里他都讨人喜欢，受到欢迎，同时他也深知自己不耐寂寞，没有独处的本事。

他不想独处，而且还千方百计避免独处，因为他压根儿也不想与自我亲密相知。他自己明白，他需要与人接触才能激发出他的才华，点燃他内心滚烫的激情，他也明白他独自一人无法擦出火花，于己无益，就如同躺在火柴盒中的火柴一样。

他的心情十分糟糕，在空荡荡的大厅里踱来踱去，一会儿漫不经心地翻翻杂志，一会儿又到音乐室里摆弄钢琴，弹出的华尔兹也跑了调。最后，他闷闷不乐地坐下来，眼睛向外面张望，此时夜幕渐渐降临，雾霭像灰蒙蒙的蒸汽从松林中腾腾升起。他就这样无所事事、六神无主地混了一个小时。后来，他索性钻进了餐厅里。

manĝo-salonon.

Tie nur malmultaj tabloj estis okupitaj; rapide li flugrigardis ĉiujn. Vane! Neniu konatoj; nur tie — li resalutis nevigle — ĉevaldresisto, tie alia vizaĝo el la Ring-strato; alie nenio.

Neniu virino; nenio, kio promesus eĉ nur efemeran aventuron. Lia malbonhumoro fariĝis malpacienco. Li estis unu el tiuj junuloj, kiuj dankas multajn sukcesojn al sia bela vizaĝo kaj en kiuj nun daŭre ĉio estas vigla por nova renkonto, por nova travivaĵo; junuloj, kiuj estas ĉiam pretaj forrapidi en nekonatajn aventurojn, kiujn nenio surprizas, ĉar ili ĉion inside prikalkulis; kiuj malobservas nenion erotikan, ĉar jam ilia unua rigardo ekpalpas la seksan de ĉiu virino, taksante kaj sen diferenco, ĉu ŝi estas la edzino de amiko aŭ la ĉambristino, kiu malfermas ŝian pardonon. Kun ia frivola malŝato oni nomas tiajn homojn virin-ĉasistoj; oni faras tion nesciante, kiom da observa vero ŝtoniĝis en tiu vorto; ĉar fakte ĉiuj pasiaj instinktoj de la ĉasado, la eltrovado, la ekscitiĝo kaj la anima krueleco, flagras en la senripoza vogleco de tiaj homoj. Ili estas konstante en embusko, ĉiam pretaj kaj deciditaj sekvi la postsignon de aventuro ĝis proksimege al la abismo. Ili estas ĉiam ŝargitaj per pasio, ne pasio de amanto, sed tiu de ludisto, per pasio malvarma, kalkulanta kaj danĝera. Ekzistas inter ili persistuloj, al kiuj — ĝis longe post la juneco — la tuta vivo fariĝas ĉiama aventuro per ĉi tiu atendo; al kiuj la unuopa tago dispeciĝas en cent etajn seksajn travivaĵojn — rigardo dum preterpaso, forglitanta rideto, genuo tuŝita en kontraŭsidado — kaj la jaro same en cent tagojn tiajn; al kiuj la erotika travivaĵo estas la daŭre fluanta, nutra kaj stimula fonto da la vivo.

在餐厅里，只有少许的桌子边坐着人。他飞快地扫视了一下所有在场的人。真是白费劲！一个熟人也没有。只有这边坐着驯马师，他没精打采地回了个礼，在那边还有一张来自环形街的面孔，除此之外，就再没有其他人了。

一个女人也没有，这就预示着哪怕是倏忽而过的艳遇也不可能有了。他的坏心情演变成了烦躁不安。他是那种靠着自己的漂亮脸蛋而取得成功的人，这种人为了寻求新的艳遇、新的生活体验，他们的骨子里始终透着一种使不完的劲。这些年轻的家伙们时刻准备投身于新的艳遇之中，而且，任何事情都不可能让他们手足无措，因为他们已经暗中算计好了一切。凡风月之事他们无所不为，他们的第一眼就足以挑逗起每个女人的情欲，不管她是朋友的妻子还是为朋友妻子开门的女佣。人们对这类人嗤之以鼻，并厌恶地将他们称为“寻芳逐艳的猎手”，但却并没有意识到这个称呼真的是名副其实，因为，事实上，偷猎的手法、覬覦的伎俩、挑逗的刺激，所有这些情欲的本能和冷酷的灵魂都统统在这些人的身上无休无止地闪现着。他们总是伺机而动，随时准备循着艳遇的踪迹追寻，不到粉身碎骨绝不撒手。他们总是浑身充满激情，但并不是两情相悦所产生的激情，而是赌徒的那种冷酷的、精于算计的、危险的情欲。在他们之中有一些冥顽不化的家伙，早已不再年轻，一辈子都在等待时机，都在冒险。对他们来讲，每一天都是由一百个小小的男欢女爱的碎片组成的——什么擦肩而过的一瞥呀，倏忽而过的莞尔一笑呀，对坐时轻轻触到了膝盖呀——每一年又同样是由那样的一百天组成。在他们眼里，打情骂俏绝对是流淌不绝、营养滋润、兴奋刺激的生活源泉。

Ĉi tie estis neniuj kunludantoj, tion la serĉanto tuj ekkonis.

Kaj neniuj incitoj estas pli ĉagrena ol tiu de ludanto, kiu kun kartoj enmane, konscia pri sia supereco, sidas ĉe la verda tablo kaj vane atendas la kunludanton. La barono vokis por gazeto. Malbonhumore li rigardis la liniojn, sed liaj pensoj lamis kaj kvazaŭ ebriaj falete sekvis la vortojn.

Jen li aŭdis malantaŭ si veston susuri kaj voĉon diri iom ĉagrene kaj kun afekta akcento: “Mais tais toi donc, Edgar!”

Ĉe lia tablo susuris preterpaŝe silka vesto, alta kaj belforma preterrombris figuro kaj post ĝi, en nigra velurvesto, malgranda pala knabo, kiu scivoleme rigardtuŝetis lin. La du sidiĝis vid-al-vid ĉe rezervita tablo; la infano evidente klopodis esti korekta, kio ŝajne kontraŭis al la malkvieto en liaj malhelaj okuloj. La sinjorino — kaj nur ŝin la barono priatentis — estis tre kulturita kaj vestita kun okulfrapa eleganteco; cetero ŝi estis tipo, kiun li tre amis, unu el tiuj ete plenformaj judinoj, laŭ aĝo ĝuste antaŭ la tromaturigo, evidente ankaŭ pasia, sed sperta kaj kaŝanta sian temperamenton malantaŭ nobla melankolio. Unue li ne povis rigardi en ŝiajn okulojn kaj admiris nur la belkurban linion de la brovoj; ili pure rondiĝis super delikata nazo, kiu ja vidigis ŝian rason, sed per nobla formo faris la profilon markita kaj interesa. La haroj estis de okulfrapa abundo, samkiel ĉio ina de tiu plenforma korpo; ŝia beleco ŝajne jam fariĝis sata kaj vanta kaj certa pro multaj admirantoj. Ŝi mendis per tre mallaŭta voĉo, korektis la bubon, kiu lude tintigis la forkon; ĉion tion ŝi faris en ŝajna indiferenteco kontraŭ la singarde alrampanta rigardo

Ĉi tie estis neniuj kunludantoj, tion la serĉanto tuj ekkonis.

Ĉe lia tablo susuris preterpaŝe silka vesto, alta kaj belforma preterrombris figuro kaj post ĝi, en nigra velurvesto, malgranda pala knabo, kiu scivoleme rigardtuŝetis lin. La du sidiĝis vid-al-vid ĉe rezervita tablo; la infano evidente klopodis esti korekta, kio ŝajne kontraŭis al la malkvieto en liaj malhelaj okuloj. La sinjorino — kaj nur ŝin la barono priatentis — estis tre kulturita kaj vestita kun okulfrapa eleganteco; cetero ŝi estis tipo, kiun li tre amis, unu el tiuj ete plenformaj judinoj, laŭ aĝo ĝuste antaŭ la tromaturigo, evidente ankaŭ pasia, sed sperta kaj kaŝanta sian temperamenton malantaŭ nobla melankolio. Unue li ne povis rigardi en ŝiajn okulojn kaj admiris nur la belkurban linion de la brovoj; ili pure rondiĝis super delikata nazo, kiu ja vidigis ŝian rason, sed per nobla formo faris la profilon markita kaj interesa. La haroj estis de okulfrapa abundo, samkiel ĉio ina de tiu plenforma korpo; ŝia beleco ŝajne jam fariĝis sata kaj vanta kaj certa pro multaj admirantoj. Ŝi mendis per tre mallaŭta voĉo, korektis la bubon, kiu lude tintigis la forkon; ĉion tion ŝi faris en ŝajna indiferenteco kontraŭ la singarde alrampanta rigardo

Ĉi tie estis neniuj kunludantoj, tion la serĉanto tuj ekkonis.

Ĉi tie estis neniuj kunludantoj, tion la serĉanto tuj ekkonis.

de la barono; ŝajne ŝi ne rimarkis lin, dum fakte ja nur lia vigla atento devigis ŝin al tiu retena zorgemo.

La ombro en la vizaĝo de la barono subite heliĝis, subhaŭte viviĝis la nervoj, ili glatigis la sulkojn, ŝveligis la muskolojn, tiel ke lia figuro rektiĝis kaj lumoj ekbrilis en liaj okuloj. Li mem ne estis malsimila al virinoj, kiuj ja bezonas la ĉeeston de viro, por efektiviĝi sian tutan potencon. La ĉasisto en li flarsentis ĉi tie rabaĵon. Provoke lia okulo provis renkonti ŝian rigardon, kiu kelkfoje tuŝetis lin en brila necerteco de pretervidado, sed neniam malkaŝe ofertis klaran respondon. Li imagis ankaŭ ekkoni, ke ĉirkaŭ ŝia buŝo vidiĝis kelkfoje fluado de komenca rideto, sed ĉio tio estis necerta kaj ĝuste tiu necerteco ekscitis lin. Nur tiu konstanta pretervidado ŝajnis promesa al li, ĉar ĝi estis rezisto kaj embaraso samtempe, kaj krome la strange zorga maniero de la konversacio kun la infano, evidente adaptita al rigardanto. Ĝuste la altruda preteksto de trankvileco signifis, tion li sentis, unuan kaŝan maltrankvilon.

Ankaŭ li ekscitiĝis: la ludo estis komencita. Li malakcelis sian manĝadon, rigarde firmitenis tiun virinon preskaŭ seninterrompe dum duonhora, ĝis kiam li estis mense kopiinta ĉiun linion de ŝia vizaĝo, tuŝinta nevideble ĉiun parton de ŝia plenforma korpo. Ekstere falis peza mallumo, la arbaroj ĝemis en infana timo, kiam nun la grandaj pluvonuboj etendis grizajn manojn al ili. Pli kaj pli mallume la ombroj enpenetris la ĉambron, pli kaj pli la homoj ĉi tie ŝajnis esti kunpremitaj de la silento. Sub la minaco de tiu ĉi silento, la konversacio de la patrino kun la infano fariĝis pli kaj pli afekta kaj baldaŭ — tion li sentis — ĝi finiĝos. Nun li decidis fari provon.

男爵脸上的阴影突然由暗变亮，皮下的神经也恢复了生气，捋平了皱纹，让肌肉鼓胀起来，他整个人立时振作起来，两个眼睛闪闪发光。他和那些需要男人的女人们一样，也需要女人来挖掘出自身的力量。终于，他凭着自己捕猎者的嗅觉在这里嗅出了猎物的味道。他的眼睛挑逗着去捕获她的目光，尽管她的目光几次都落在他的身上，却是不经意地一闪而过，并没有公开地作出明确的回应。在他的想象里，她的嘴角边流露出笑意，不过那一切也是不经意的，而正是这种不经意弄得他心急火燎。唯一给他希望的就是她始终不拿正眼看他，因为这种看人的方式既是一种对人的抗拒，同时也暴露了自己的忐忑不安，而且她和孩子之间的对话方式出奇的小心翼翼，明显是做样子给偷窥者看的。他感到，正是这种强装出来的平静掩盖着首次出现的内心慌乱。

他也开始兴奋起来了：游戏已经开始了。他一边磨磨蹭蹭地进餐，一边几乎片刻不停地盯着那女人足足看了半小时，直到把她脸上的每一根线条都牢牢地勾勒到脑海里为止，他不动声色地用目光把她那美妙的身躯摸了个遍。外面的黑暗沉沉地压下来，大块大块的乌云向森林伸开了灰蒙蒙的大手，森林像恐惧的孩子似地呜咽着，那阴影透进室内，变得越来越黑，餐厅里的客人们仿佛越来越感受到寂静向他们压过来。在这可怕的沉默里，这个女人和孩子间的对话显得越来越装模作样，他感觉到，这个对话持续不了多久了。现在他决定试探一下，他先站了起来，一边久久地看着风景，一边用眼睛瞄着她，然后他慢慢地向门口走去，到了门口他突然回头，仿佛忘记了什么似的。这可让她吃惊不小，因为她从后面兴致勃勃地盯着他

Kiel unua li ekstaris, pretervidante ŝin per longa rigardo al la pejzaĝo, kaj iris malrapide al la pordo. Tie li subite turnis la kapon, kvazaŭ li estus forgesinta ion. Kaj surprizis ŝin, kiu lin vigle postrigardis.

Tio incitis lin. Li atendis en la halo. Baldaŭ ŝi sekvis, la bubon ĉemane, foliumis preterpase en la ĵurnaloj, montris al la infano iujn bildojn. Sed kiam la barono kvazaŭ hazarde alpaŝis la tablon, por ŝajne ankaŭ serĉi ĵurnalon, sed fakte por pli profunde penetri en la malseketan trembrilon de ŝiaj okuloj, eble eĉ por komenci konversacion, tiam ŝi turnis sin for, frapetis la filon sur la ŝultron: “Viens, Edgar! Au lit!” kaj indiferece pretersusuris lin.

Iom seniluziita, la barono postrigardis ŝin. Verdire li estis kalkulinta je interkonatiĝo ankoraŭ tiun vesperon, kaj tiu abrupta maniero elrevigis lin. Sed fine, tiu rezisto enhavis instigon, kaj ĝuste la necerteco ekflamigis lian avidon. Nu: li havis sian kunludanton, kaj la ludo povis komenciĝi.

看呢。

这着实让他欣喜若狂。他在大厅等候，一会功夫，她就牵着小家伙的手跟了出来，路过的时候，她去翻了翻报纸，还指给孩子看一些图片。这时男爵仿佛是偶然走到桌边，装着去找报纸。实际上，他是想进一步洞察一下她那双水汪汪、流光荡漾的眼睛，还可能跟她搭讪一阵子的。这时她扭开了身子，轻拍着儿子的肩膀用法语说：“走吧，埃德加，该上床了！”然后神情漠然地从他身边窸窸窣窣地走过去。

男爵略带失望地目送她离去。说真的，他已经盘算好当天晚上就与她结识，可她这突如其来的举止打破了他的如意算盘。不过，她的桀骜不驯对他反而成了一种激励，她捉摸不透的态度甚至点燃了他的欲火。好啦，他反正有玩伴啦，游戏可以开始了。

RAPIDA AMIKIĜO

Kiam la barono la sekvantan matenon eniris la halon, li vidis la infanon de la nekonata belulino tie en vigla konversacio kun du liftbuboj, al kiuj li montris bildojn en iu libro.

Lia patrino ne ĉeestis, evidente ankoraŭ okupita pri la tualetoj.

Nur nun la barono atente rigardis la knabon. Li estis timema, neevoluinta, nervoza junulo de eble dek du jaroj, kun mallertaj movoj kaj malhel-vagantaj okuloj. Same kiel multaj infanoj en tiu aĝo, li faris timigitan impreson, kvazaŭ oni ĵus tiris lin el dormo kaj starigis lin en fremdan ĉirkaŭaĵon. Lia vizaĝo ne estis malbela, sed ankoraŭ tute nefiksita; la batalo inter la vireca kaj la infaneca ŝajne nur nun ekestis, ankoraŭ ĉio en ĝi estis nur kvazaŭ knedita kaj ne jam formita; nenio estis klarlinie esprimita, ĉio nur pale kaj malcerte miksitaj. Krome, li estis ĝuste en tiu malfavora aĝo, en kiu infanoj neniam adaptiĝas al siaj vestoj, manikoj kaj pantalonoj faldependas nestreĉe ĉirkaŭ la maldikaj artikoj, kaj ankoraŭ neniu interna vanteco admonas ilin priatenti sian eksteraĵon.

La knabo sendecide vaganta faris ĉi tie iom kompatindan impreson. Verdire li malhelpis ĉiujn. Jen flankenŝovis lin la pordisto, kiun li videble ĝenis per ĉiuspecaj demandoj, jen li malhelpis ĉe la enirpordo; evidente mankis al li amikaj rilatoj. Tial li provis en sia infana babilemo alproksimiĝi al la servistoj de la hotelo; kiam ili ĵus havis tempon, ili respondis, sed tuj maldaŭrigis la konversacion, kiam plenkreskuloj vidiĝis aŭ iu vera laboro estis farota. Ridete kaj kun intereso la barono observis la malfeliĉan knabon, kiu rigardis ĉion scivole kaj kiun ĉiu

快速交友

第二天早晨，男爵一走进大厅，就瞥见那还未曾结识的漂亮女人的儿子，他正跟酒店两个电梯服务生聊得火热，还把书上的图画展示给他们看。

他妈妈不在，显然是忙着梳妆打扮呢。

只有这时，男爵才有功夫注意地观察这个男孩：胆怯、懵懂、神色紧张、动作笨拙、眼神游移不定，看上去12岁左右。与许多同龄的孩子一样，比较怯生，仿佛就是被人从睡梦中拉起来放到一个陌生的环境里而被吓坏了似的。他的脸蛋并不丑，不过也还没有最后定型。他似乎正经历着从幼稚向成熟的挣扎，脸上的一切特征都还处在塑造阶段，有待最后成型。反正，一切都不是那么线条分明，而是令人乏味地、杂乱无章地混合在一起。而且，他又正好处于一个尴尬的年龄段，这个年龄段的孩子总没有适合自己的衣服，袖口和裤子总是皱皱巴巴地挂在瘦骨嶙峋的关节上，内心里想要注重外表的那种虚荣心一丁点也没有。

那个孩子在这里闲逛着，一副可怜兮兮的样子。说真的，他把所有的人都弄得鸡犬不宁。你看，他什么问题都去问门卫，让他烦不胜烦，门卫只好把他推到一边去；他又堵在入口，妨碍进出；看得出来，他跟什么人都处不好。所以，他竭力想用孩子的那种絮絮叨叨去跟酒店的服务生套近乎。如果正巧有空，他们就回答几句，但一看到有成年客人走来或真的有什么事要做，他们马上就不搭理他了。男爵饶有兴趣笑眯眯地观察着这不幸的、好奇的，人人都唯恐避之不及的小家伙。有一次，男爵牢牢地捕捉到他好奇的目光，但当他发现男爵盯着他看时，他就惊惶地垂下眼睑，把那双黑眼睛藏了起来。这可逗乐了男爵，小家伙开始引起他的兴

malafable evitis. Unufoje li firmkaptis unu el tiuj scivolemaj rigardoj; sed la nigraj okuloj tuj time retiriĝis, kiam li ektrovis ilin dum la serĉado, kaj ekkaŭris post mallevitaj palpebroj. Tio amuzis la baronon. La knabo ekinteresis lin; li demandis sin, ĉu tiu infano — kiu evidente izoliĝis nur pro timo — ne povus servi al li kiel plej rapida peranto de alproksimiĝo. Certe li volis provi ĝin. Nerimarkite li sekvis la knabon, kiu ĵus ree elpendolis tra la pordo. En sia infana dorlotemo li karesis la rozkolorajn naztruojn de blankĉevalo, ĝis kiam — li vere ne havis feliĉon — ankaŭ tie la veturigisto iom malĝentile foririgis lin. En aflikto kaj enuo li nun denove staradis tie, kun sia malplena kaj iom malgaja rigardo. Jen la barono alparolis lin. “Nu, junulo, kiel plaĉas al vi ĉi loke?” li diris subite, klopodante fari la alparolon kiel eble plej bonhumora.

La infano fariĝis fajroruĝa kaj time rigardis supren. Li altiris iel la manon en timo kaj turnis sin tien kaj reen pro embaraso. Okazis al li unufoje, ke fremda sinjoro komencis konversacion kun li.

“Mi dankas, bone,” li povis ankoraŭ balbuti. La lasta vorto estis jam pli flustrita ol parolita.

“Tio mirigas min,” diris la barono ridete, “la loko estas ja fakte malamuza, precipe por junulo kiel vi. Kion vi do faras dum la tuta tago?”

La knabo estis ankoraŭ tro embarasita por respondi rapide.

Ĉu vere estis eble, ke ĉi tiu fremda eleganta sinjoro serĉis konversacion kun li, kiun aliffoje neniu priantis? Tiu penso faris lin timema kaj fiera samtempe. Nur pene li koncentriĝis.

“Mi legas, kaj krome ni multe promenas. Kelkfoje ni ankaŭ veturas en

趣。他心里想，这个小孩只是因为怯生才形单影只，他就不可以作为他接近那个漂亮女人的跳板吗？他当然想在小孩身上打打主意。小家伙正晃晃悠悠地穿过那道门呢，男爵悄悄地尾随上去。小男孩爱抚地摸弄着白马的玫瑰色的鼻孔——哎，他可真是不幸啊！——那个马车夫毫不客气地把他赶走了。他感到郁闷无聊，他又站着那儿，一脸的茫然和不快。这时，男爵开口了：“嗨，小家伙，你喜欢这地方吗？”男爵突然发问，力图想显示出一番好意来。

那孩子的脸涨得通红，他怯生生地扬起头，惊恐地拉着手，不好意思地扭动着身子。一个不认识的先生首先开口跟他说话这对他来说还是头一遭。

“谢谢，很好，”他还能凑合地回答出来，不过后面两个字低得像说悄悄话了。

“我很惊奇，”男爵微笑道，“这地方实在无聊极了，特别是对你这样的小孩子来说更是无聊。你整天都干些什么啦？”

那男孩尴尬得一时搭不上话来。

一位风度翩翩的先生找着跟他聊天，这可能是真的吗？还从来没有人注意过他呢。这个念头让他既感到有些害怕又感到有些飘飘然。他只得强打起精神来。

“读书啦，散步啦，有时坐着马车兜风啦，都和我妈妈在一起。我有病，我得在这

kaleŝo, la patrino kaj mi. Mi devas ĉi tie refreŝiĝi, mi estis malsana. Tial mi ankaŭ sidu multe en la suno, la kuracisto konsilis tion.”

La lastajn vortojn li diris jam iom firme. Infanoj ĉiam fieras pri malsano, ĉar ili scias, ke danĝero faras ilin duoble gravaj al iliaj parencoj.

“Jes, la suno estas ja bona por junaj sinjoroj kiel vi, ĝi certe brunigos vin. Tamen vi ne devus dum la tuta tago nur sidadi. Junulo kiel vi devus ĉirkaŭkuri, petoli kaj ankaŭ iom friponeti. Ŝajnas al mi, ke vi estas tro ĝentila, vi ja ankaŭ aspektas kiel enĉambrulo kun via dika libro subbrake. Se mi pensas, kia friponeto mi estis en via aĝo! Ĉiun vesperon mi venis hejmen kun disŝirita pantalono. Do, ne estu tro bonkonduta!”

Senvole la infano devis rideti, kaj tio forprenis de li la timon. Li ŝatus respondi ion, sed ĉio ŝajnis al li tro malrespekta, tro aroga antaŭ tiu kara fremda sinjoro, kiu tiel afable parolis kun li. Li neniam estis interbabilema kaj ĉiam ete senkonsila, kaj tial li nun tute konfuziĝis pro feliĉo kaj honto. Li tiel ŝatus daŭrigi la konversacion, sed neniu ideo ekvenis. Bonŝance, la granda flava sanktbernarda hundo de la hotelo ĝuste nun pretervenis, flaresploris ilin ambaŭ kaj volonte lasis karesi sin.

“Ĉu vi ŝatas hundojn?” demandis la barono.

“Ho tre, mia avino havas hundon en sia vilao en Baden, kaj kiam ni loĝas tie, ĝi estas ĉiam dum la tuta tago kun mi. Sed tio estas nur en somero, kiam ni estas tie vizite.”

“Ni havas hejme en nia bieno, mi pensas, du dekduojn. Se vi estas brava ĉi tie, mi donacos unu al vi. Brunan kun blankaj oreloj, tute junan. Ĉu vi volas?” La infano ruĝiĝis pro plezuro.

儿恢复过来。医生说我得在这儿多晒晒太阳。”

后面那几个字他倒是说得有点铿锵有力。孩子们对自己的病总显得有些得意，他们明白，只有大难临头，家人才会百般呵护他们呢。

“是啊，阳光对于你这样的小绅士确实有好处，它可以把你晒得黑黑的哦。不过，你不该成天呆在家里，你该到处跑跑、尽兴地玩玩，还可以捣捣蛋呢。依我看，你太规矩了，看起来就像足不出户的书呆子。我跟你差不多大的时候，我可是个捣蛋鬼呢！每天晚上我回家的时候，裤子都弄得破烂不堪的。得，别那么规规矩矩的！”

那孩子不由得露出一丝微笑，惧怕的心理也不翼而飞。他本想抢白几句，又觉得这位陌生的先生语气和蔼，怕过于冲撞和冒犯。他不善于聊天，聊起天来又有点不知所措，所以他现在完全被突如其来的幸福和欲言又止的窘境搞昏了头。他多想往下聊啊，可是脑子里空空如也，不知道怎么去聊。幸好，这时酒店里的大黄狗——圣凡尔纳犬从他们旁边经过，用鼻子嗅着他们，任由他们玩弄抚摸。

“你喜欢狗吗？”男爵问道。

“嗯，很喜欢。我奶奶在巴登的别墅里就养了一只，我们在那儿住的时候，它整天和我黏在一起，可惜只有夏天我们才去那里呢。”

“我想想看，我们庄园家里有 24 只狗呢。要是你不怕的话，我送给你一只。棕色的狗，白白的耳朵，还是只幼仔呢。想要吗？”那孩子的脸因为兴奋而涨得通红。

“Ho jes.” Tio eliĝis el lia buŝo arde kaj avide. Sed tuj poste sekvis falete tima skrupulo.

“Sed panjo ne permesos ĝin. Ŝi diras, ke ŝi ne toleros hundon en la domo. Ili kaŭzas tro multe da ĝeno.” La barono ridetis. Fine la konversacio haltis ĉe la patrino.

“Ĉu la patrino estas tiel severa?” La infano meditis dum sekundo, suprenrigardis al li kvazaŭ demande, ĉu oni jam povus fidi al tiu fremda sinjoro. La respondo restis singarda.

“Ne, severa la patrino ne estas. Nun, ĉar mi estis malsana, ŝi permesas al mi ĉion. Eble ŝi permesos eĉ hundon.” “Ĉu mi petu ŝin pri tio?” “Jes, bonvolu fari tion,” ĝojegis la knabo. “Tiukaze la patrino certe permesos ĝin. Kaj kiel ĝi aspektas? Blankajn orelojn ĝi havas, ĉu ne? Ĉu ĝi povas alporti perditajn objektojn?”

“Jes, ĝi povas ĉion.” La barono devis rideti pri la ardaĵoj, kiujn li aperigis tiel facile en la okuloj de la infano. Subite la komenca sinĝeno estis venkita kaj la pasio, antaŭe retenita de timo, superŝprucis. En fulmrapida ŝanĝo, la timema malkuraĝa infano de antaŭe fariĝis petola knabo. Se la patrino nur estus sama, la barono pensis nevole, same arda malantaŭ sia timo! Sed jam la knabo suprensaltis al li kun dudek demandoj: “Kiel nomiĝas la hundo?” “Karo.” “Karo,” ĝojkriis la infano. Li devis iel ridi kaj triumfi pri ĉiu vorto, tute ebria pro la neatendita okazaĵo, ke iu tiel afable interesiĝas pri li. La barono mem miris pri sia rapida sukceso kaj decidis forĝi la varmegan fajron. Li invitis la knabon iomete promeni kun li, kaj la bedaŭrinda infano — soifinta de post semajnoj al societa kunesto — estis ravita de tiu propono. Malprudente li

“哈，当然啦。”他热切而渴望地说，但随即他又害怕不安起来。

“但妈妈不会同意的。她说她受不了屋子里有狗，它们总会惹些麻烦出来。”男爵微笑起来，话题终于落在了他妈妈身上。

“妈妈很严厉吗？”男孩沉思片刻，抬眼向他望去，似乎在问这位陌生的先生是否信得过。

他小心翼翼地回答说：“不，妈妈不严厉。因为我现在有病，她什么都会答应我的，也许她甚至会答应我养狗呢。”“需要我帮忙求情吗？”“那太好啦。”孩子高兴极了，“这样妈妈一定会同意的。它长得什么样子？白色的耳朵，是吗？它能把弄丢的东西叼回来吗？”

“会，它什么都会啊。”男爵淡淡一笑，他这么轻易就让男孩的眼睛迸发出炽热的火花，他怎么也得为此笑一笑。孩子开始时的局促不安蓦然消失，因为胆怯而被压抑的热情也迸发出来。转瞬间，那个先前胆小怯生的孩子马上就显得不安分起来。男爵不由想道，要是她的母亲也想他一样在胆怯后面隐藏着火一般的热情那该多好！这小孩连珠炮似地发问了：“小狗叫什么名啊？”“凯诺。”“凯诺，”小孩快活地叫着。对男爵所讲的每一个字，他都会灿然一笑、满意自得，他完全陶醉了，他根本就意想不到有人会对他如此青睐。男爵也惊异于自己的马到成功，他决定趁热打铁。他邀请那男孩四处走走，那可怜的孩子，几个星期以来就一直盼望着有人与他为伴，这下真让他喜出望外了。对新朋友提出的那些不起眼的，似乎很偶然的问题，小家伙都不假思索的一一作答，正好落入了新朋友的圈套。不一会，男爵就把这个家庭的情况搞得一清二楚，尤其是得知埃德加是维也纳一名律师的独生子，明显出生于犹太的中产阶级。男爵也很巧妙

elbabilis ĉion, kion lia nova amiko volis ellogi el li per etaj, ŝajne hazardaj demandoj. Baldaŭ la barono sciis ĉion pri la familio, precipe ke Edgar estas la sola filo de Viena advokato, evidente el la monhava juda burĝaro. Kaj per lerta esploro li rapide eksciis, ke la patrino tute ne estis entuziasma pri la restado sur Semmering kaj jam plendis pro manko de simpatia societo. Ja li eĉ konjektis — el la evita maniero laŭ kiu Edgar respondis la demandon, ĉu la patrino tre amas la patron — ke tiurilate verŝajne ne ĉio estas en tro bona ordo. Preskaŭ li hontis, kiel facile estis al li ellogi el la naiva knabo ĉiujn tiujn etajn famili-sekretojn; ĉar Edgar — tute fiera, ke plenkreskulon interesas io el tio, kion li povas rakonti — ja vere altrudis sian fidon al la nova amiko. Lia infana koro batis pro fiero — la barono dum la promenado metis sian brakon ĉirkaŭ liajn ŝultrojn — esti vidata publike en tia intimeco kun plenkreskulo, kaj iom post iom li forgesis sian propran infanaĝon, babiladis libere kaj senĝene kvazaŭ al samaĝulo. Edgar estis, tion pruvis lia parolo, tre inteligenta, iom frumatura kiel la plejmulto de malsanemaj infanoj, kiuj multe kunestas kun plenkreskuloj; kaj li estis de strange troiganta pasio koncerne simpatian kaj malamikecon. Ŝajne li havis al nenio normalan rilaton; pri ĉiu homo aŭ afero li parolis aŭ en ekstazo aŭ kun malamo tiel severa, ke ĝi malagrable distordis lian vizaĝon kaj faris ĝin preskaŭ malica kaj malbela. Io sovaĝa kaj impulsa, eble kaŭzita de la ĵus suferita malsano, havigis al liaj paroladoj fanatikan fajron, kaj eble lia mallerteco estis nur pene retenita timo antaŭ la propra pasio.

La barono akiris facile lian konfidon. Post nur duonhoro tiu

地得知，孩子的母亲对呆在赛麦林格毫无兴趣，这里缺少合意的社交活动，她对此颇有微词。对母亲是否很爱父亲这个问题，埃德加显得闪烁其词，男爵甚至可以猜测出他父母之间的关系有些不太妙。从这个天真孩子嘴里轻易就套出家里所有的点滴秘密，男爵反倒感到有些脸红，因为埃德加觉得他讲的一些事情竟然让成年人也感兴趣，对此他十分得意，于是对新朋友也就深信不疑了。散步时，男爵把胳膊搭在孩子的肩上，在众人的眼里他竟和一个成人有如此亲密的关系，他感到洋洋自得，那颗小心脏也跳动不已，他渐渐忘了自己是个孩子，聊起天来无拘无束，就仿佛是跟同龄的孩子聊天一样。从他的谈话看得出来，埃德加是个聪明的孩子，他跟大多数体弱多病的孩子一样显得有些早熟，因为他们跟大人呆在一起的时间比较多，而且埃德加无论是表达同情或对立的情绪时，都会异常动情。埃德加似乎对任何事情都不能持一种心平气和的态度，当他说起一件事或一个人，他要么心醉神迷，要么痛恨之极，甚至痛恨到脸变形、变恶、变丑的程度。他说话中的那种狂野和冲动——可能是因为病情所致——仿佛就是一团旺旺的火焰，而他笨拙的举止可能就是隐藏在热情后面那被强压的恐惧哩。

男爵轻而易举就博得了孩子的信任。不过半个小时的时间，孩子那颗热情而躁动的

varmega kaj maltrankvila koro dependis de li. Estas ja tiel facile trompi infanojn, tiujn fidemulojn, pri kies amo oni tiel malofte varbas. Necesis nur, ke li mem forgesu sin en la pasintecon, kaj infana konversacio fariĝis al li tiel natura kaj senartifika, ke ankaŭ la knabo prenis lin tute por samulo kaj post kelkaj minutoj perdis ĉiun senton de distanco. Li estis feliĉega pro la bonŝanco, ke li trovis en ĉi tiu soleca loko amikon, kaj kian amikon! Forgesitaj estis ili ĉiuj en Vieno, tiuj etaj knaboj kun siaj malfortaj voĉoj kaj sia sensperta babilado; kvazaŭ forportitaj estis iliaj bildoj per tiu unu nova horo! Lia tuta romantika pasio apartenis nun al tiu nova granda amiko lia, kaj lia koro ŝvelis pro fiero, kiam tiu adiaŭante denove invitis lin reveni morgaŭ antaŭtagmeze, kaj kiam la nova amiko nun signis al li de malproksime tute kiel frato. Tiu minuto eble estis la plej bela en lia vivo. Estas tiel facile trompi infanojn.

La barono postridetis la forkuranton. La peranto estis akirita. La bubo, tion li sciis, nun turmentos sian patrinon per rakontadoj ĝis laciĝo kaj ripetos ĉiun unuopan vorton; kaj li rememoris kun plezuro, kiel li estis lerte enplektinta kelkajn komplimentojn al ŝia adreso, kiel ili ĉiam parolis nur pri la “bela patrino” lia. Estis tutcerta afero, ke la komunikema knabo ne ripozos, antaŭ ol li povos kunestigi sian patrinon kaj lin. Li mem nun eĉ ne bezonos movi fingron por malgrandigi la distancon inter si kaj la bela nekonatino; nun li povos trankvile revii kaj alrigardi la pejzaĝon, ĉar li sciis: du varmegaj infanmanoj konstruos por li la ponton al ŝia koro.

心就离不开他了。确实，这些很容易说动的小孩，很少有人会顾及到他们的喜爱，所以略施小计极易得手。对于男爵来说，他唯一需要做的就是沉湎于过去的往事，跟孩子聊起天来就显得自然而单纯，所以孩子也就把他当成自己的伙伴，几分钟以后就没有了距离感。孩子因为自己的好运气而欣喜万分，居然在这孤寂的地方能发现朋友，而且还是那么棒的朋友！那些小玩伴们柔弱的声音、天真的聊天、他们的举手投足都在这新的一刻，在维也纳被忘得一干二净！眼下，他浪漫的热情全部都属于他的新朋友。当新朋友在分手时邀他第二天上午再见，还在远处像哥们一样向他打手势，这时他那颗小小的心脏里溢满了自豪之情哩，这一刻也许是他生命里最绚丽的时刻了！骗孩子嘛，不需吹灰之力！

小男孩跑开了，男爵盯着他的背影发笑。总算找到牵线人了。他知道，那小淘气鬼总会缠着妈妈给她讲所发生的一切，他会重述每一个字，不到筋疲力尽不会罢休。男爵还愉快地回忆起他怎样巧妙地编织了一些恭维话让孩子去对他母亲说，他们又是怎样始终谈论“漂亮妈妈”这个话题。可以十分肯定地说，这个小孩会把话传给他妈妈，不把妈妈和男爵撮合到一起，他是不会撒手的。他甚至不动一个手指头就可以拉近他和那个漂亮女人之间的距离。他现在可以心安理得地徜徉在幻想之中，甚至还可以看到幻境哩，因为他知道，一双热情的小手将要为他建造一座通向那女人心灵的桥梁呢。

TERCETO

La plano estis, kiel post unu horo pruviĝis, bonega kaj sukcesis ĝis la lastaj detaloj. Kiam la juna barono, intence iom malfrue, eniris la manĝosalonon, Edgar ekmoviĝis de la seĝo, salutis fervore kun feliĉa rideto kaj signis al li. Samtempe li tiretis sian patrinon ĉe la maniko, parolis tro rapide kaj ekscitite al ŝi, per okulfrapaj gestoj montrante al la barono.

Ĝenite kaj ruĝiĝante ŝi mallaŭdis lian tro viglan konduton, tamen ne povis ne transrigardi unufoje, por plenumi la deziron de la bubo; tion la barono tuj utiligis, por fari respektplenan riverencon. La interkonatiĝo estis farita. Ŝi devis danki, sed de nun klinis la vizaĝon pli malalten sur la teleron kaj dum la tuta vespermanĝo zorge evitis refoje transrigardi. Malsame Edgar, kiu senĉese rigardis tien, unufoje eĉ provis paroli transen; tiun maldecaĵon la patrino tuj energie malpermesis al li.

Post la manĝo ŝi informis lin, ke li devus enlitiĝi, kaj intensa frustrado inter li kaj lia patrino komenciĝis; ties finrezulto estis, ke pro siaj ardaĵ petoj li ricevis permeson transiri al la alia tablo kaj adiaŭi sian amikon. La barono diris al li kelkajn korajn vortojn, kiuj ree flagrigis la okulojn de la infano, babilis kun li dum kelkaj minutoj. Sed subite ekstarante, li turnis sin kun lerta movo transen al la alia tablo, gratulis la iom embarasitan najbarinon pro ŝia inteligenta, vigla filo; li laŭdis la antaŭtagmezon, kiun li tiel bonege pasigis kun li — Edgar staris apude ruĝa pro ĝojo kaj fiero — kaj fine esplordemandis pri ties sanstato tiel detale kaj per tiom de demandoj, ke la patrino estis devigata respondi. Kaj tiamaniere ili glitis nerezisteble en

三重唱

在一小时以后，事实证明他的计划堪称完美，甚至每一个细节都大获成功。男爵走进餐厅，他故意来得晚了一点，埃德加立刻离开椅子，带着幸福的微笑热心地向他打招呼，做手势，同时轻轻拽着妈妈的袖口，快速而急切地说着什么，用引人注意的手势指着男爵。

妈妈的脸涨得通红，她十分窘迫地呵斥儿子兴奋过头的举止，但她又不得不看一眼来满足儿子的愿望。男爵不失时机地抓住机会彬彬有礼地鞠了一躬，这就算结识了。她只得回礼致谢，不过，从此刻起，她就着脸一直贴近盘子，整个晚餐都小心翼翼地避免掉头看他。埃德加可不一样，他不停地探着脑袋往男爵那边看，有一次甚至还想隔着距离跟他搭话呢，他妈妈立刻极力制止了他这冒失的行为。

用餐完毕，她告诉儿子，本来儿子早就应该上床睡觉的，于是母亲和儿子之间展开了一场激烈的低语战。最后在儿子的一再请求下，儿子最终得到许可去另一张桌与朋友道别。男爵说了几句掏心的话，又让这孩子听得眼睛忽闪忽闪的。男爵跟他聊了几分钟后突然站了起来，灵活地一转身向另一张桌子走过去。他向邻座的孩子妈妈道喜，说她有一个聪明活泼的孩子，这时她反倒显得有些局促不安了。他极力夸赞和她儿子愉快地度过的那个上午，站在一旁的埃德加因为高兴和得意满脸涨得通红。最后男爵问起埃德加的健康状况，问得十分详细，提了很多问题，妈妈只得硬着头皮一一回答。于是，没有遇到任何抵抗，他们就顺利进入长谈，那孩子恭敬地在一旁听着，一种幸福感油然而生。男爵做了自我介绍，他确信他那动听的名字已经给这个爱慕虚荣的女人留下了深刻印象。

longan konversacion, al kiu la knabo feliĉe kaj respektive aŭskultis. La barono prezentis sin kaj kredis rimarki, ke lia belsona nomo faris certan impreson al la vantulino.

Certe, ŝi estis de eksterordinara ĝentileco al li, kvankam ŝi gardis sian dignon kaj eĉ frue adiaŭis, pro la bubo, kiel ŝi senkulpiĝe aldiris.

Tiu akre protestis, ke li ne estas laca kaj volonte preta maldormi la tutan nokton. Sed jam lia patrino ofertis sian manon al la barono, kiu respektplene kisis ĝin.

Edgar dormis malbone en ĉi tiu nokto. Estis en li malklara miksaĵo de feliĉo kaj infana malespero. Ĉar hodiaŭ io nova estis okazinta en lia vivo. Unuafoje li enmiksitis sin en la sortojn de plenkreskuloj. Li forgesis, jam duonsonĝe, sian propran infanaĝon kaj pensis sin tute plenkreska. Solece edukita kaj ofte malsaneta, li ĝis nun havis malmultajn amikojn.

Por lia granda dorlotbezono neniu ekzistis krom la gepatroj, kiuj malmulte zorgis pri li, kaj la servistaro. Kaj la forto de iu amo estas ĉiam malĝuste mezurita, se oni taksas ĝin nur laŭ ĝia kaŭzo kaj ne laŭ la antaŭira streĉo, tiu malplena malhela spaco de seniluziigo kaj soleco, kiu troviĝas antaŭ ĉiuj grandaj okazaĵoj de la koro. Iu tropeza, ne eluzita sento estis tie atendinta kaj faligis sin nun kun etenditaj brakoj renkonten al la unua, kiu ŝajne meritis ĝin. Edgar kuŝis en la mallumo, feliĉe kaj embarasite, li volis ridi kaj li devis plori. Ĉar li amis ĉi tiun homon, kiel li neniam estis aminta amikon, nek patron kaj patrinon, kaj eĉ ne Dion. La tuta nematura pasio de liaj antaŭaj jaroj alkroĉis sin al la bildo de ĉi tiu homo, kies nomon li eĉ ne konis antaŭ du

当然，她小心地护卫着自己的尊严，甚至以孩子为借口先行告辞，但对他可算是十二分的客气了。

虽然孩子强烈反对，说自己不累，情愿一晚上都不睡觉呢，但他妈妈已经把手伸向男爵，让男爵在手上彬彬有礼地吻了一下。

那晚埃德加睡得很糟，他心里既感到幸福有感到绝望，这两种感情总是模糊不清地混杂在一起。因为今天在他的生活里发生了一件令他感到新奇的事情，因为他第一次和成人命运搅到了一起。睡意朦胧中他竟忘记了自己是个孩子，认为自己已经长大成人了呢。由于他在孤独的环境中接受教育，又常常有小病缠身，所以直到现在他都没有几个朋友。

对于他来说，除了对他不怎么关心的父母和仆人们之外，再也没有其他人给他宠爱了。对某种爱的力量的估量，如果仅仅是考虑这种爱所产生的原因，而不是考虑产生这种爱之前的心理紧张，考虑在心灵发生重大变化时因幻想破灭、孤独所产生的空虚和昏暗的空间的话，这种爱的力量往往会被错误的估量。一种过于沉重的、尚未完全泯灭的情感一直在心里等待，最终会张开双臂去迎接第一个似乎值得拥有这份情感的人。埃德加躺在黑暗之中，幸福而又困窘。他想笑，但又应该哭，因为他爱这个人，他从来没有这么爱过一个朋友，没有这么爱过他的父亲，没有这么爱过他的母亲，甚至没有这么爱过上帝。他多年蓄积的幼稚的热情完全倾注到了这个人身上，而对于这个人，两小时前埃德加甚至都不知道他的名字呢。

horoj.

Tamen li estis sufiĉe inteligenta por ne esti premita de tiu neatendita kaj stranga nova amikeco. Kio tiom embarasis lin, estis la sento pri lia propra nevaloro, lia propra nenieco. “Ĉu mi do taŭgas por li, mi malgranda bubo de dek du jaroj, kiu havas ankoraŭ la lernejon antaŭ si, kiu vespere estas sendita enliten antaŭ ĉiuj aliaj?” li torture cerbumis. “Kio mi povas esti al li, kion mi povas oferti?” Ĝuste tiu turmente sentita malkapablo iel vidigi sian senton faris lin malfeliĉa. Alitempe, kiam li estis ekaminta kamaradon, lia unua ago estis dividi kun li la malmultajn valoraĵojn de sia pupitro, poŝtmarkojn kaj ŝtonojn, la naivan havaĵon de la infaneco; sed ĉiuj tiuj objektoj, kiuj ankoraŭ hieraŭ estis al li de alta signifo kaj stranga ĉarmo, ekŝajnis nun senvaloraj, infanaj kaj malestimindaj. Ĉar kiel li povus proponi ion tian al la nova amiko?

Kie ekzistis iu vojo, iu ebleco malkaŝi siajn sentojn? Ĉiam pli kaj pli afliktis lin la ideo, ke li estas malgranda, estas io duona, nematura, infano de dek du jaroj; kaj neniam antaŭe li tiel arde malbenis la infanecon, neniam antaŭe li tiel kore sopiris, ke li vekiĝu alia, samkiel li reve vidis sin: granda kaj forta, viro, plenkreskulo kiel la aliaj.

En ĉi tiujn maltrankvilajn pensojn enplektiĝis rapide la unuaj kolorplenaj revoj pri tiu nova mondo de virestado. Kun rideto Edgar fine ekdormis; tamen la memoro pri la morgaŭa rendevuo malprofundigis lian dormon. Jam je la sepa horo li vekiĝis timante malfrui. Rapidege li vestis sin, salutis en ŝia ĉambro la mirigitan patrinon, kiu kutime nur pene sukcesis ellitigi lin, kaj kuregis malsupren, antaŭ ol ŝi povis fari pluajn demandojn. Ĝis la naŭa li ĉirkaŭvagadis

不过，他是个十分聪明的孩子，他不会因为这意外的、奇特新颖的交友而感到窘迫。令他最为不安的其实是他感觉到自己的毫无价值和无足轻重。“我真的适合做他的朋友吗？我一个只有十二岁的小孩，还有书要念，每天晚上都比大家早上床。”他绞尽脑汁地想。“跟他相比我算什么呢？我能为他提供什么呢？”他无法让别人看到自己的情感，正因为如此，他备受煎熬，十分不开心。平时，他一旦喜欢上他的同伴，他首先就是要与他分享自己书桌里的那点小宝贝，像邮票啦、小石子儿啦这些孩童时期最淳朴的东西。但所有这些昨天对他来说还是意义重大、美妙十足的东西，今天看来似乎是那么一文不值、那么幼稚、那么令人瞧不上眼。他怎么能把那样的东西给他的新朋友看呢？

有什么途径，什么样的可能让他表露自己的情感呢？一想到他才十二岁，自己那么弱小，那么不成熟，就像一个没有完工的半成品一样，他就苦恼不已。他从来没有这样强烈地诅咒过自己的童年岁月，也从来没有这样发自内心地渴望过，渴望着自己一觉醒来就成了另一个人，就像他幻想中的——一个和别人一样的高高大大的、强强壮壮的男子汉。

对男人世界那些五彩缤纷的幻想迅速融入他纷扰的思绪中，埃德加终于含着一丝微笑入睡了，但因为惦记着早上的约会，他睡得并不踏实。七点钟他就醒了，恐怕自己起晚了。他迅速穿好衣服，跑到妈妈房间去道早安，这令妈妈大惑不解，因为平常都要费好大劲才能让他起床。妈妈还没来得及问明原委，他就飞奔下楼了。他心焦火燎地到处乱逛一直逛到九点钟，他忘记了自己还应该吃早饭的，不过他所关心的只是不能让他的朋友为了散步而等得太久。

senpacience, forgesis, ke li devus matenmanĝi, zorgante nur, ke la amiko ne atendu longe por la promenado.

Je duono post la naŭa la barono fine alvadis sencele. Kompreneble li estis forgesinta la rendevuon jam delonge; sed nun, kiam la knabo avide alrapidis lin, li devis rideti pri tiom da pasio kaj montris sin preta plenumi sian promeson. Ree li prenis la knabon ĉebrake, iris kun la brilĝoja infano tien kaj reen; aliflanke li rifuzis, milde sed insiste, jam nun komenci la komunan promenadon. Li ŝajnis atendi ion, almenaŭ sugestis tion lia rigardo, kiu nerve palpis la pordojn. Subite li rektigis sin. La patrino de Edgar ĵus eniris kaj resalutante venis afable al ili. Ŝi ridetis aprobe, kiam ŝi aŭdis pri la intencita promenado, kiun Edgar antaŭe prisilentis al ŝi kiel ion tro valoran; kaj laŭ invito de la barono ŝi rapide konsentis akompani ilin.

Edgar tuj estiĝis grumbla kaj mordis la lipojn. Kiel ĉagrene, ke ŝi ĝuste nun preteriris! Tiu promenado ja apartenu al li sola; kaj se li prezentis sian amikon al la patrino, tio ja estis nur pro afableco lia, sed li tute ne volis dividi lin. Jam ekestis en li io kiel ĵaluzo, kiam li rimarkis la ĝentilecon de la barono al la patrino.

Ili promenadis nun triope, kaj la danĝera sento de lia graveco kaj subita valoro nutriĝis ankoraŭ pli en la infano pro la okulfrapa intereso, kiun ambaŭ dediĉis al li. Edgar estis preskaŭ ekskluzive la objekto de la konversacio; la patrino paroladis kun iom hipokrita zorgo pri lia paleco kaj nerveco, dum aliflanke la barono ridete refutis tion kaj detale laŭdis la ĉarman manieron de sia "amiko", kiel li nomis lin. Estis la plej bela horo de Edgar. Li havis rajtojn, kiujn oni neniam cedis al li dum lia

到了九点半，男爵才漫无目的地逛到这儿来，当然他早就把那约会忘到九霄云外了。当他看到那小家伙渴望地奔向他时，他不得不为他的自作多情而挤出一丝微笑，他立即装作马上就兑现诺言的样子。他再次挽起小家伙的胳膊，领着满心欢喜小家伙走来走去。另一方面，他又婉言拒绝了现在就去散步。他好像在等什么，至少他的目光暗示出这一点，因为他的目光一直在那些门上晃来晃去。突然间他挺直了腰身，埃德加的妈妈刚走了进来，还和蔼地给他们回礼。当她听到他们打算去散步时，她微笑着点头同意，之前埃德加对此闭口不谈，仿佛是什么奇珍异宝似的。在男爵的邀请下，她立刻就同意陪他们一起去散步了。

埃德加立刻就抱怨起来，然后咬紧了嘴唇。真讨厌，她怎么不早不晚偏偏这时候过来！这次散步本来就属于他一个人，他把自己的朋友介绍给妈妈，那也只是出于他的一番好意，他可绝对不想跟妈妈分享这个朋友。当他注意到男爵对妈妈彬彬有礼时，不觉心中顿生妒意。

现在他们三个人一起散步，两个大人谈话的兴趣明显放在孩子身上，对自己突然身价百倍、举足轻重，孩子心里立时滋生出一种很危险的情绪。现在埃德加几乎成了他们唯一的话题。妈妈不断谈起着孩子苍白的脸色和紧张的神色，显得有些言不由衷，而男爵则是面带微笑地反驳，还如数家珍地夸赞自己“朋友”那令人叹服的为人处世。这真是埃德加最美妙的时刻了。他现在拥有了在童年时代从来没有得到过的权利，他可以参与大人物的谈话，而且也不会立刻被制止，他甚至可以表达一些非分的愿望，但迄今为止这些愿望都没有圆满实现过。所以此时，

infaneco. Li estis permesita kunparoli, sen tuja ordono al silentado, eĉ esprimi iajn nemodestajn dezirojn, kiuj ĝis nun estus malbone akceptitaj. Kaj ne estis mirinde, ke en li grandiĝis superkreske la trompa sento, ke li estas plenkreskulo. En liaj helaj revoj la infanaĝo jam kuŝis malantaŭ li kiel ne-plukonforma kaj forĵetita vesto. Dum la tagmanĝo la barono sidis ĉe ilia tablo, sekvinte inviton de la pli kaj pli afabla patrino de Edgar. El la “vid-al-vide” fariĝis apud-esto, el konateco estiĝis amikeco. La terceto ekzistis, kaj la tri voĉoj de virino, viro kaj infano harmonie akordiĝis.

怪不得在他心里产生了自己已经长大成人的幻觉了。在他那绚丽的梦幻中他的童年就像不能再穿被丢掉的衣服一样。他的妈妈变得越来越和蔼可亲了，她竟然邀请男爵共进午餐。他们从隔桌相望变成了同桌共食，从相识成了相知。三重唱开始了，女人、男人和孩子三者的声音和谐地融合在一起。

ATAKO

Ŝajnis al la senpacienca ĉasisto nun la ĝusta momento por kaŝe aliri la ĉasaĵon. La familieco, la trison-akordo en tiu afero malplaĉis al li. Estis ja bonete babili tiel triope, sed fine: li ne intencis babili. Kaj li sciis, ke societeco kun sia maskoludo de avidemo ĉiam malakcelas la erotikan inter viro kaj virino, forprenas de la vortoj la ardecon, de la atako la fajron.

Neniam ŝi forgesu pro la konversacio lian veran intencon, kiun ŝi — pri tio li estis certa — jam estis kompreninta.

Ke liaj klopodoj ne estos vanaj ĉe tiu virino, estis tre verŝajne. Ŝi estis en tiuj decidaj jaroj, kiam virino komencas penti, ke ŝi restis fidela al edzo vere neniam amata, kaj kiam la purpura sunsubiro de ŝia beleco permesas al ŝi ankoraŭ unu lastan urĝan elekton inter patrineco kaj virineco. La vivo, kiu ŝajnis jam delonge respondita, en ĉi tiu momento ree fariĝas demando; lastfoje oscilas la magneta nadlo de la volo inter espero al erotika travivaĵo kaj definitiva rezignacio. Virino nun devas fari la danĝeran decidon, vivi aŭ sian propran vivon aŭ tiun de siaj infanoj, esti virino aŭ patrino. Kaj la barono, akrevida en tiaj aferoj, opiniis rimarki en ŝi ĝuste tiun danĝeran ŝanceliĝon inter vivopasio kaj sinofero. Konstante ŝi forgesis en la konversacio mencii sian edzon, kiu evidente kontentigis nur ŝiajn eksterajn bezonojn, sed ne ŝian snobismon instigitan de eleganta vivmaniero; kaj interne ŝi sciis vere tre malmulte pri sia infano. Ombro de enuo, vualita kiel melankolio en la malhelaj okuloj, kuŝis super ŝia vivo kaj mallumigis ŝian erotikan ardecon.

La barono decidis agi senprokraste,

进攻

在这个焦躁不安的猎人看来，现在似乎正是走近猎物的天赐良机了。在这件事情上，不管亲情也好，三和弦演奏也罢，都不是他想要的。三个人在一起聊天还算凑合，但是，他的目的毕竟不是聊天啊。如果让贪欲戴上面具去与人交往，这不仅会延缓男女之间的情色欢恋，而且言语上将失去热情，进攻也显得火力不足。

决不能让她在聊天中忘记他真实的用意，而令他深信不疑的是，其实她早就明白他的用意了。

他在这女人身上下的功夫不会白费，这似乎不该有问题，因为她正处在需要重新作出决定的年代，在这个年代女人会开始后悔对一个自己不爱的丈夫忠贞不二，而且这时的女人风韵尚存，还可以在做母亲还是做女人的选择中进行最后的一搏。怎么去生活似乎早就有了答案，但此刻却又成了问题。意志的磁针最后一次在憧憬情色体验和听天由命之间摆动起来。这样女人就必须铤而走险作出决定：为自己而活还是为孩子们而活；是要做女人还是要做母亲。在这方面一向目光锐利的男爵觉得在她身上看到的正是在生活激情和克己奉献之间的那种危险的摇摆不定。她在交谈中对自己的丈夫始终三缄其口，显然他丈夫满足的只是她外在的需求，而没有满足她因为优雅的生活方式所激发出来的对时尚的追求。在内心深处，她对自己孩子的了解真的不多。在她幽暗的双眸中充满着忧郁，厌倦的阴影笼罩着她的生活，削弱了她对男欢女爱的渴望。

男爵决定立即行动，但又不能让人看出

sed samtempe eviti ĉiun ŝajnon de rapideco. Kontraŭe, li volis — samkiel fiŝkaptisto alloge retiras la hokon — siaflanke renkonti tiun novan amikecon kun ekstera malintereso; li volis allasi, ke oni varbu pri li, dum fakte li ja estis la varbanto. Li intencis troigi certan fierecon, rigore vidigi la diferencon inter iliaj sociaj klasoj; kaj lin ekscitis la ideo, ke li kapablos per nura akcentado de sia fiero, per iu eksteraĵo, per belsona aristokrata nomo kaj malvarmaj manieroj, gajni ĉi tiun plenforman, belan korpon.

La arda ludo jam komencis eksciti lin, kaj tial li devigis sin al singardo. La posttagmezon li restis en sia ĉambro kun la agrabla konscio, ke li estas serĉata kaj netrovata. Tamen, tiu malĉeesto ne estis tre rimarkita de ŝi, al kiu ĝi vere estis direktita, sed ĝi fariĝis torturo al la bedaŭrinda bubo. Dum la tuta posttagmezo Edgar sentis sin treege senpova kaj perdita; kun la fideleco, tipa por knaboj, li senĉese atendis sian amikon dum longaj, longaj horoj. Ŝajnis al li kvazaŭ krimo kontraŭ la amikeco foriri aŭ fari ion sola. Senutile li vagadis en la koridoroj, kaj ju pli malfrue estiĝis, des pli lia koro pleniĝis de malfeliĉo. En la malkvieto de sia fantazio li jam revis pri akcidento aŭ pri senkonscie farita ofendo kaj li jam preskaŭ ekploris pro senpacienco kaj timo.

Kiam la barono nun vespere venis al la tablo, li estis brile akceptita. Edgar saltis, sen priatento pri la admona voko de sia patrino kaj la ekmiro de la aliaj homoj, renkonten al li, ĉirkaŭprenis pasie lian bruston per siaj maldikaj braketoj. “Kie vi estis? Kie vi troviĝis?” li vokis rapidege. “Ni serĉis vin ĉie.”

La patrino ruĝiĝis pro tiu nebonvena inkluzivo kaj diris iom akre:

他的急于求成。相反，要像垂钓者那样，收钩时要做到动作优雅，而他则要表现出对这场邂逅所建立的友谊毫无兴趣。他是实际上的追求者，却反过来要让别人对他孜孜以求。他打算夸大自己的优越感，让他们之间社会地位的差异更为突出。他想，他只需吹嘘一下自己的优越条件，借助华丽的仪表，借助那动听的贵族称号和不温不火的方式就能将那丰满而美妙的娇躯俘获到手，这想法着实令他兴奋不已。

这场令人热血沸腾的游戏让他兴奋起来，因此他不得不做得谨言慎行。下午，他关在自己的房间里，满怀喜悦地意识到，此时有人正在找他，却没有找到。虽然他不出场的确是演给她看的，然而却没能引起她太多的关注，而对于那可怜的孩子这简直就是场折磨。整个下午埃德加感到束手无策和巨大的失落，不过，他仍然以男孩子的那种忠诚足足花了整整几个小时去等他的朋友，在他看来独自离开或自行其是似乎就是对友谊的背叛。他在走廊里无聊地闲逛，天色越晚，他心里就越是充满了痛苦。他的头脑很乱，在一阵胡思乱想中，他想到了会不会是什么事故或者是他无意间得罪了他，因为着急和害怕，他几乎要哭了。

当晚男爵来就餐时，他受到的接待十分精彩。埃德加跳起来迎向他，用他那细细的小胳膊热情地抱着男爵的胸脯，他完全不理睬母亲的呼叫和旁人惊异的眼神。“你在哪儿啦？你去哪儿啦？”他一叠声地喊叫着，“我们可到处找你啦。”

埃德加的妈妈，因为儿子把自己也牵扯其中，不由得脸上一阵发红，带些训斥的口

“Sois sage, Edgar! Assieds-toi! “(Ŝi nome ĉiam parolis france kun li, kvankam tiu lingvo vere ne estis memkomprenebla al ŝi kaj ŝi ofte fiaskis en pli longaj frazoj). Edgar obeis, sed ne ĉesis esplordemandi la baronon. “Sed ne forgesu do, ke la sinjoro povas fari, kion li volas. Eble nia ĉeesto enuigas lin.” Ĉi tiun fojon ŝi mem inkluzivigis sin, kaj la barono ĝoje sentis, kiel tiu riproĉo varbis je komplimento.

La ĉasisto en li vekigis. Li estis ebria, ekscitita, ke li trovis tiel rapide la ĝustan alirvojon kaj nun sentis la ĉasaĵon rekte antaŭ la pafilo. Liaj okuloj brilis, la sango malpeze trafluis liajn vejnojn, la parolo perlondis de liaj lipoj, li mem ne sciis kiel. Samkiel ĉiu erotika homo li estis duoble bona, duoble li mem, sciante ke li plaĉas al virinoj; same kiel kelkaj aktoroj estiĝas fajrecaj nur, kiam ili sentas ensorĉitaj la aŭskultantojn, la spirantan amason antaŭ si. Li jam ĉiam estis bona rakontisto, dotita per plastikaj bildoj, sed hodiaŭ — li dume trinkis kelkajn glasojn da ĉampano, kiun li ordonis honore de la nova amikeco — li superis sin mem. Li rakontis pri ĉasadoj en Hindujo, kiujn li ĉeestis kiel gasto de altranga, aristokrata brita amiko. Prudente li elektis tiun temon, ĉar ĝi estis indiferenta kaj aliflanke li sentis, kiel ĉio ekzotika kaj al ŝi neatingebla ekscitis ĉi tiun virinon. Sed li ensorĉis per ĝi precipe la knabon, kies okuloj flamis pro entuziasmo. Li forgesis manĝi kaj trinki, kaj fiksrigardis la vortojn for de la lipoj de la rakontanto. Neniam li esperis, vere vidi homon, kiu travivis tiajn neordinarajn aferojn, pri kiuj li estis leginta en siaj libroj: la tigro-ĉasadojn, la brunajn homojn, la hinduojn kaj la “dŝagernat”, la teruran radegon, kiu enterigas mil homojn sub

气用法语说道：“懂事些，埃德加！你坐下！”（她总是用法语跟儿子讲话，尽管她自己未必就懂得多少法语，而且稍微长一点句子她也讲不全。）埃德加听话地坐下了，但仍不停地追问着男爵。“可别忘了，这位先生有权做他想做的事情，也许我们在这里让他讨厌呢。”这一次她自己把自己牵扯进来了。男爵高兴地感觉到，她对儿子的责备恰恰是在恭维他呢。

猎人的本性在他的身上又复苏过来，他如此之快就找准了方向，而且猎物就在他的枪口前面，他为此感到兴奋，感到陶醉。他两眼发光，全身的血脉轻快地在血管中流淌，话语珍珠般地从唇边滑出，连他自己都不知道这是怎么回事。正如每个好色之徒知道自己深得女人欢心时的那种心情，也正如某些演员只有在如痴如狂的观众面前才会感到激情似火那样，男爵的表现也加倍出色，加倍忘我。他本来就是讲故事的高手，他能将一切事情讲得栩栩如生。今天他特意为新朋友要了一瓶香槟，喝了几杯之后，他那口才发挥到了极致。他说，他曾经作为英国高等贵族的嘉宾参加过在印度的狩猎。他很明智地选择了这一话题，因为这个话题无伤大雅，而且讲些异国的故事，说点她无法企及的事情反而会更能令她兴奋。不过他让埃德加更为入迷，那小家伙竟然热情如火，两眼发光，甚至忘了吃喝，双眼紧紧盯着从男爵唇边滚落下来的每一个字。埃德加从来没有指望真正见到从书上读到的那个经历非凡的人，像什么捕猎老虎啦，遭遇褐色人种和印度教徒啦，还有可怕的让一千人丧生的“底沙基拉”大魔轮啦。他至今也不相信真会有这样的人存在，他连童话中的故事都不太相信呢。此刻，他平生第一次将自己的情感如火山般那样喷发出来。

siaj radradioj. Ĝis nun li neniam pensis, ke tiaj homoj vere ekzistas, same malmulte, kiel li kredis je la landoj de fabeloj, kaj ĉi tiu sekundo unuafoje liberigis en li erupcie grandan senton.

Li ne povis turni la rigardon for de sia nova amiko, kun retenita spiro li fiksrigardis la manojn tie proksimege antaŭ si, kiuj estis mortigintaj tigron. Apenaŭ li kuraĝis ion demandi, kaj tiam lia voĉo sonis febre ekscitita. Lia rapida fantazio sorĉvidigis al li ĉiam la bildojn por la rakontoj; li vidis sian amikon alte sur elefanto kun purpura ĉabrako, brunajn virojn dekstre kaj maldekstre kun multvaloraj turbanoj ... kaj jen subite la tigron, kiu montrante siajn dentojn saltis el la ĝangalo kaj enbatis sian piedon en la rostron de la elefanto. Nun la barono rakontis eĉ ion pli interesan, kiel ruze oni kaptas elefantojn, allogante en la kaĝojn la junajn, sovaĝajn kaj petolajn helpe de maljunaj, malsovaĝaj bestoj: la okuloj de la infano ekbriletis fajre. Jen — estis al li, kvazaŭ tranĉilo fulmbrile falis malsupren antaŭ li — subite la patrino diris kun rigardo al la horloĝo: “Neuf heures! Au lit!”

Edgar paliĝis pro teruro. Por ĉiuj infanoj estas la “esti-sendita-enliten” terura vorto, ĉar ĝi estas por ili la plej evidenta humiligo antaŭ plenkreskuloj, la konfeso, la malhonorsigno de la infaneco, de la malgrandeco de la infana dormbezono.

Sed kiel terura estis tia honto en ĉi tiu plej interesa momento, ĉar ĝi malhelpis lin aŭdi tiajn eksterordinarajn aferojn.

“Nur ankoraŭ ĉi tion solan, panjo, tion pri la elefantoj, nur tion lasu min aŭdi!”

Li volis ekpetegi, sed tuj pensis pri sia nova digno kiel plenkreskulo. Unu

埃德加实在没法把目光从那新朋友身上挪开，他屏住呼吸，紧盯着近在咫尺的那双手，这可是一双杀死过老虎的手啊。刚鼓起勇气发问，他的声音就狂热起来。他脑子里的奇思异想迅速勾勒出一幅幅故事中的情景：他仿佛看见他的朋友高高地骑坐在披着紫红色鞍褥的大象身上，他左右两面都是缠着昂贵头巾的褐色皮肤的人……突然，一只呲牙咧嘴的老虎从丛林中跳了出来，一只爪子扎进了大象的鼻子。这时男爵又讲了一个更有趣的事情，讲述着人们是怎样巧妙地用那温顺的老象来引诱那些顽皮而又野性十足的小象走进笼子。那孩子的双眼像火苗一样闪着光芒。突然他妈妈看着钟表用法语说道：“九点钟了！该上床了！”这一道命令犹如一把闪着寒光的刀子掉落到他面前。

埃德加被吓得脸色煞白，因为在孩子们看来，“上床睡觉”这句话实在可怕，在成人面前这明显是一种羞辱，是承认自己还不够大，还需要孩子那样的睡眠，这是一种耻辱的象征。

在这最来劲儿的时候，这突如其来的羞辱让他再无法把这些不同凡响的事情听下去，真如同五雷轰顶呀。

“就这一个，妈妈，就让我听听这个大象的事情吧！”

他想极力哀求，但马上就想到他刚刚获得的那份成人的尊严。他不顾一切地试了一

solan provon li riskis. Sed lia patrino estis hodiaŭ strange strikta. “Ne, estas jam malfrue. Iru do supren! Sois sage, Edgar. Mi ja rerakontos al vi akurate ĉiujn tiujn historiojn de la barona moŝto.”

Edgar hezitis. Kutime lia patrino ĉiam akompanis lin al la lito. Sed li ne volis almozpeti antaŭ la amiko. Lia infana fiero volis savi almenaŭ ŝajnon de libervoleco por tiu mizera foriro.

“Sed vere, panjo, vi rakontos al mi ĉion, ĉion! Tion pri la elefantoj kaj ĉion alian!” “Jes, mia infano.” “Kaj tuj! Ankoraŭ hodiaŭ!” “Jes, jes, sed nun iru do enliten. Iru!” Edgar admiris sin mem, ke li sukcesis doni la manon al la barono kaj al sia patrino sen ruĝiĝo, kvankam la plorĝemo jam sidis tute alte en lia gorĝo. La barono frapetis amikece lian hararon; tio devigis ankoraŭ rideton sur lian streĉitan vizaĝon. Sed poste li devis rapidegi al la pordo, alie ili estus vidintaj, kiel la dikaj larmoj transkuras liajn vangojn.

下，但妈妈今天出奇的严厉，“不行，已经很晚了，上楼去！听话，埃德加，我会一字不落地把男爵先生所有的故事再讲给你听的。”

埃德加犹豫了。通常妈妈总是陪着他去睡觉的。但他不想在朋友面前摆出一副乞求的样子。虽然得可怜兮兮地离开，但他那孩子的傲气至少也要装出自有主张的样子。

“可是妈妈，你要把所有的都讲给我听啊，所有的啊！有关大象的，还有其他的一切！”“好的，宝贝儿。”“快点啊，就今天啊。”“好，好。现在快去睡吧，去吧。”埃德加终于毫不脸红地把手伸向男爵和妈妈，他十分赞赏自己的这个举动，尽管这时想哭的冲动已经堵在他的嗓子眼了。男爵友好地拍了拍他的头发，这一拍反倒使他那绷紧的脸上现出一副微笑。但之后他就得赶快跑向门口，不然他们就会看到他泪流满面了。

LA ELEFANTOJ

La patrino restis ankoraŭ dum iom da tempo kun la barono ĉe la tablo, sed ili parolis ne plu pri elefantaj ĉasadoj.

Sufoketa, rapide ekesta embaraso glitis en ilian konversacion, depost kiam la bubo estis forlasinta ilin. Fine ili transiris en la halon kaj sidiĝis en angulo. La barono estis pli rava ol iam, ŝi mem iom ardigita per kelkaj glasoj da ĉampano, kaj tiamaniere la konversacio baldaŭ akceptis danĝeran karakteron.

Verdire oni ne povis nomi la baronon beleta, li nur estis juna kaj rigardis tre virece el sia malhelbruna, energia bubovizaĝo; li ravis ŝin per siaj freŝaj, preskaŭ malrespektaj movoj. Nun ŝi ŝatis vidi lin de proksime, kaj ŝi ankaŭ ne plu timis lian rigardon. Sed iom post iom enŝteliĝis en liajn parolojn io aŭdaca, kio ete embarasis ŝin; io, kio estis kvazaŭ ektuŝo de ŝia korpo, palpado kaj rea lasado, io mistere avida, kio pelis la sangon en ŝiajn vangojn. Sed poste li denove ridis delikate, senĝene, knabece, kaj tio havigis al ĉiuj etaj avidaĵoj liaj la neseriozan ŝajnon de infanaj ŝercoj. Kelkfoje estis al ŝi, kvazaŭ ŝi devus abrupte forrifuzi unu vorton, sed — koketa laŭnature — ŝi estis per tiuj etaj voluptaĵoj nur instigita atendi pliajn. Kaj fortirita de la riska ludo ŝi fine eĉ provis imiti lin.

Subtilajn, flirtajn promesojn ŝi ĵetis transen sur siaj rigardoj, jam donis sin en vortoj kaj movoj, eĉ toleris lian alproksimiĝon, la najbarecon de lia voĉo, kies spiron ŝi kelkfoje sentis vibranta kaj varma sur siaj ŝultroj. Kiel ĉiuj ludantoj ili forgesis la tempon kaj perdis sin tiel komplete en la arda konversacio, ke ili elreviĝis nur, kiam noktomeze la halo estis malheligita.

Ŝi tuj eksaltis, cedante al la unua

大象

埃德加的母亲和男爵在桌旁又呆了一会儿，但他们不再谈论捕猎大象的事了。

在小家伙离开以后，他们的交谈很快就显得很尴尬，而且略带一点令人窒息的气氛。最后他们走进前厅，在一个角落里坐下来。男爵看起来比先前更具有吸引力，她自己也因为喝了几杯香槟而有点热血沸腾了，他们之间的交谈不一会就带上了危险的色彩。

说实话，男爵谈不上英俊，他只是年轻一点，一张暗褐色、充满活力的娃娃脸让他看起来很有男人味罢了。他那些给人新鲜感而又近乎不守规矩的动作让她神魂颠倒。现在她喜欢近距离地看他，也不再害怕他的目光了。他的话语渐渐变得张狂和放肆，这多少令她感到有点难为情，她仿佛觉得自己的身体被人触碰、被人抚摸、然后又嘎然而停下来，一种神秘的欲望驱动着她的血液涌上双颊。但后来他又笑的那么自然、那么无拘无束、那么孩子气，使得他所有小小的贪欲变成了小孩子的顽皮捣蛋一般。有几次，她本应断然将他的一句话顶回去的，不过，她本身就有卖弄风情的本性，她在那些小小的挑逗刺激下，还期待着更多的挑逗呢。她被这危险的游戏牵着鼻子走，后来她甚至也尝试着学他那种玩刺激的说话方式了。

她频频用眼神传送着微妙的、轻佻的许诺，她完全沉浸在话语和动作的交流之中，她甚至容忍他向她靠近，他说话的声音已经近在咫尺，有几次她甚至感觉得到他呼出的热气就在她的肩头上震颤。与其他所有的玩伴一样，他们流连忘返，完全置身于热烈的谈话中。到了午夜，大厅的灯光暗淡下来，这时他们才如梦方醒。

她立刻跳了起来，头一次感到害怕，突

ektimo, kaj subite sentis, kiel trokuraĝe kaj riske ŝi moviĝis antaŭen. La ludo kun la fajro ja ne estis malkonata al ŝi, sed nun ŝia stimulita instinkto sentis, kiel tiu ludo jam preskaŭ fariĝis serioza. Kun terurtremo ŝi trovis, ke ŝi ne plu sentis sin tute certa, ke io en ŝi ekglitis kaj timige forrapidis al turniĝo. En la kapo ĉio ondumis en kirlego de timo, vino kaj ardaĵaj paroloj; stulta, sensenca timo atakis ŝin, tiu timo, kiun ŝi estis koninta jam kelkfoje en sia vivo dum tiaj danĝeraj sekundoj, sed neniam tiel kapturiga kaj perforta. “Bonan nokton, bonan nokton. Ĝis morgaŭ matene,” ŝi diris rapide kaj volis forkuri. Forkuri ne tiom de li, kiom de la danĝero de ĉi tiu minuto kaj de tiu stranga malcerteco en si mem. Sed la barono firmtenis ŝian adiaŭnan manon kun milda forto, kisis ĝin, ne nur formale unu fojon, sed kvar- aŭ kvinfoje, per lipoj tremantaj, de la delikataj fingropintoj ĝis supren al la manartiko, dum kio ŝi sentis, kun subtila tremo, liajn hirtajn lipharojn tikli trans sian mandorson.

Iu varma kaj prema sento flugis de tie kun la sango tra la tuta korpo, timo varmege suprensaltis, martelis minace al la tempioj; ŝia kapo ardis, la timo, la sensenca timo treme trakuris nun ŝian tutan korpon, kaj rapide ŝi fortiris de li sian manon.

“Restu do ankoraŭ,” flustris la barono. Sed jam ŝi forrapidis kun mallerta trorapideco, kiu evidentigis ŝiajn timon kaj embarason. En ŝi nun estis la ekscitiĝo, kiun la alia intencis; ŝi sentis, kiel ĉio en ŝi estas konfuza. Ĉasis ŝin la kruele flagra timo, ke la viro malantaŭ ŝi eble sekvos kaj ekprenos ŝin, sed samtempe — ankoraŭ dum la eskapo — ŝi jam sentis bedaŭron, ke li ne faris tion. En tiu horo povis okazi tio, kion ŝi

ranon ŝi sentis, ke ŝi trokuraĝe kaj riske ŝi moviĝis antaŭen. La ludo kun la fajro ja ne estis malkonata al ŝi, sed nun ŝia stimulita instinkto sentis, kiel tiu ludo jam preskaŭ fariĝis serioza. Kun terurtremo ŝi trovis, ke ŝi ne plu sentis sin tute certa, ke io en ŝi ekglitis kaj timige forrapidis al turniĝo. En la kapo ĉio ondumis en kirlego de timo, vino kaj ardaĵaj paroloj; stulta, sensenca timo atakis ŝin, tiu timo, kiun ŝi estis koninta jam kelkfoje en sia vivo dum tiaj danĝeraj sekundoj, sed neniam tiel kapturiga kaj perforta. “Bonan nokton, bonan nokton. Ĝis morgaŭ matene,” ŝi diris rapide kaj volis forkuri. Forkuri ne tiom de li, kiom de la danĝero de ĉi tiu minuto kaj de tiu stranga malcerteco en si mem. Sed la barono firmtenis ŝian adiaŭnan manon kun milda forto, kisis ĝin, ne nur formale unu fojon, sed kvar- aŭ kvinfoje, per lipoj tremantaj, de la delikataj fingropintoj ĝis supren al la manartiko, dum kio ŝi sentis, kun subtila tremo, liajn hirtajn lipharojn tikli trans sian mandorson.

一种灼热的压迫感立时随着血液从她的手背流向全身，油然而生的恐惧升腾起来，气势汹汹地捶打着她的太阳穴。她的头热得发烫，那恐惧，那莫名的恐惧震颤着穿越她的整个身躯，她迅速把手从他那里抽了回来。

“再呆一会儿吧”，男爵低声说道。但她已经迅速跑走了，跑得那么快，动作显得很笨拙，这正暴露了她的恐惧与窘迫。她现在很兴奋，这种兴奋正是男爵所期望的。她感到全身处于一种多么矛盾的状态。一丝恐惧在她的脑海中一闪而过，身后的那个男人会不会追上她、抱住她，不过，同时，她又觉得遗憾，因为他并没有来追她。多年来她所渴望与期待的奇遇可能在那一刻就会不知不觉地发生。她喜欢男爵凑近她时喷出的那种气息，因为她已欲火难耐，但到最后—

senkonscie sopiratendis de post jaroj, la aventuro, kies proksiman spireton ŝi volupte amis, por — ĉiam ĝis nun — lastmomente eviti ĝin, la granda kaj danĝera aventuro, ne nur la pasema ekscita flirto. Sed la barono estis tro fiera por postkuri favoran sekundon. Li estis tro certa pri sia venko, por preni ĉi tiun virinon rabiste en malforta, vinebria minuto; kontraŭe, la veran ludiston ekscitis nur la lukto kaj sindono plenkonscia. Eskapi de li ŝi ne povis. La arda veneno jam pulsas en ŝiaj vejnoj, tion li vidis.

Supre sur la ŝtuparo ŝi haltis, premante la manon al la penspira koro. Ŝi devis ripozi unu sekundon. Ŝiaj nervoj malfunkciis. Sopiro eliĝis el la brusto, duone trankviliĝo, ke ŝi estis fuĝinta el danĝero, duone bedaŭro; sed ĉio tio estis konfuza kaj daŭre erarvadis en la sango nur kiel delikata kapturino.

Kun duonfermitaj okuloj, kiel ebrulino, ŝi palpe paŝis pluen al sia pordo kaj libere ekspiris, kiam ŝi nun prenis la malvarmetan anson. Nur nun ŝi sentis sin en sekureco! Mallaŭte ŝi rondirigis la pordon en la ĉambron. Kaj resaltis jam en la sekvanta sekundo. Io moviĝis en la ĉambro, tute malantaŭe en la mallumo. Ŝiaj ekscititaj nervoj akre konvulsiis, jam ŝi volis krii por helpo, jen venis mallaŭte de interne tute dormebria voĉo: “Ĉu estas vi, panjo?”

“Dio mia, kion vi faras tie?” Ŝi rapidegis al la divano, kie Edgar kuŝis kun vestaro ĉifita kaj ĵus liberiĝis de la dormo. Ŝia unua penso estis, ke la infano certe estas malsana aŭ bezonas helpon.

Sed Edgar diris, ankoraŭ tute dormema kaj kun eta riproĉo: “Mi atendis vin tiel longe kaj poste mi ekdormis.” “Kial do?”

“Pro la elefantoj” “Kiu elefantoj?”

刻她不止是放弃了一时的挑逗和调情，甚至连那即将来临的冒险的偷情也放弃了。但那男爵却十分得意，他没有去追逐那诱人的时刻。他确信自己已大获全胜，不愿在绵绵的醉意中像强盗般把这女人占有，相反，只有在完全清醒的状态下的博弈和心甘情愿的献身才能令真正的玩家兴奋。她逃不出他的手掌心，他看到情欲之毒已在她的血管中搏动了。

上完楼梯，她停了下来，把手压在喘不过气的胸口上。她得缓一缓，她的神经全都不听使唤了。从她的胸中生出一股神往，一半来自她逃离险境后的释然，一半来自逃离险境后的遗憾。但一切都是那样迷茫，迷茫的感觉继续在她的血液里乱窜，令她有点头晕目眩。

她如同醉汉一样，半闭着眼睛，摸索着向自己的房门走去。当她握住那凉凉的门把手时，她觉得呼吸顺畅了。只有这时她才有了安全感。她轻轻地把门扇推进去，紧接着就跳了回来，她感觉到就在门扇后面的黑暗中有什么东西在动。她那受了刺激的神经剧烈地痉挛起来，她差不多要叫救命了。这时，从屋内传出低低的、睡意朦胧的声音：“妈妈，是你吗？”

“天啊，你躺在这儿干什么呢？”她迅疾奔向那长沙发，埃德加穿着皱巴巴的衣服就躺在长沙发上，他刚从睡梦中醒来。她的第一个念头是：这孩子一定是病了，或者需要帮助。

埃德加仍然睡意颇浓，他略带责怪的口气说：“我等了你好那么久，后来都睡着了。” “干嘛那样？”

“为了那些大象啊。” “什么大象？”

Nur nun ŝi komprenis. Ŝi ja estis promesinta al la infano rakonti ĉion ankoraŭ hodiaŭ pri la ĉasado kaj la aventuroj.

Kaj nun tiu bubo kaŝiris en ŝian ĉambron, tiu naiva infaneca bubo, kaj atendis en certa fido, ĝis ŝi venos, kaj dume endormiĝis. La ekstravaganco indignigis ŝin. Aŭ verdire, ŝi sentis koleron kontraŭ si mem, mallaŭtan flustron de kulpo kaj honto, kiun ŝi volis superkrii. “Tuj enlitiĝu, vi malobeema infanaĉo,” ŝi alkriis lin. Edgar mire rigardis ŝin. Kial ŝi koleras tiel pri li, li ja faris nenion. Sed tiu miro ankoraŭ pli incitis la jam ekscititan virinon. “Iru tuj en vian ĉambron,” ŝi ekkriis furioze, ĉar ŝi sentis, ke ŝi agis maljuste kontraŭ li. Edgar iris sen vorto. Vere li estis terure laca kaj sentis nur malklare tra la prema nebulo de dormo, ke lia patrino estis ne plenuminta promeson, kaj ke oni iel traktis lin malbone. Sed li ne ribelis.

En li ĉio estis apatia pro dormemo; kaj krome, li tre ĉagreniĝis, ke li estis endorminta ĉi tie, anstataŭ maldorme atendi. “Tute kiel malgranda infano,” li diris indigne al si mem, antaŭ ol li denove ekdormis.

Ĉar de hieraŭ li malamamis sian propran infanecon.

直到现在她才明白过来，她答应过孩子要在今天把那些捕猎啊、冒险啊之类的事情给他讲完。

现在这天真稚气的孩子悄悄进到她的房间，满有把握地等她回来，可是等得睡着了。这荒唐的举动让她怒火中烧。或者说，她对自己有股怨气，她想喊出来，用声音压住心中负疚和羞愧的喃喃之声。于是，她冲着他喊道：“快上床去，你这不听话的小子！”埃德加诧异地看着她，她干嘛对他这么生气？他可是什么事都没干啊。可是他那诧异的表情更加激怒了那情绪激动的女人。“马上回你自己的房间去！”她狂暴地吼了起来，因为她觉得自己对他不够公平，所以反而恼羞成怒了。埃德加一声不吭地走了。他真的感到累得要死，透过浓浓的睡意，他隐隐约约感到妈妈并没有履行诺言，而且大家对有些不太公平，但他没有反抗。

他昏昏欲睡，所以一切事情对他都无所谓，此外，他也很懊丧，因为他没能精神地等着妈妈，却在这儿睡着了。“我怎么就跟一个小屁孩一样，”他气愤地自语道，然后又一头栽进梦里。

因为从昨天开始，他就憎恨自己还处在童年时代。

ANTAŬBATALETO

La barono estis dorminta malbone. Estas ĉiam danĝere enlitiĝi post interrompita aventuro: malkvieta nokto, minacita de voluptaj sonĝoj, baldaŭ igis lin penti, ke li ne firme ekkaptis la minuton. Kiam li matene, ankoraŭ malklara pro dormo kaj malbonhumoro, venis malsupren, la knabo el kaŝejo saltis renkonten al li, ĉirkaŭbrakis lin ekstaze kaj komencis torturi lin per mil demandoj. Li estis feliĉa, ke li havas sian grandan amikon denove dum unu minuto por si mem kaj ne devas dividi lin kun la patrino. Li petegis la amikon rakonti nur al li, ne plu al panjo; ĉar malgraŭ sia promeso, ŝi ne rediris al li ion de tiuj mirindaj rakontoj. Li superŝutis la malagrabla tuŝitan baronon, kiu preskaŭ ne kaŝis sian malbonhumoron, per cent infanaj tedaĵoj. En tiujn demandojn li krome miksis pasiajn atestaĵojn de sia amo, feliĉega, ke li denove estas sola kun la longe serĉita kaj de frumatene atendita amiko.

La barono respondis malafable. Tiu senĉesa spionado de la knabo, la infanaj demandoj kaj la nedezirata pasio entute, komencis enuigi lin. Tedis lin, tagon post tago promenadi kun dekdujara bubo kaj babili sensecaĵojn kun li. Nun valoris por la barono nur kapti la patrinon sola, kio ĝuste per la nedezirata ĉeesto de la infano fariĝis problemo. Unua malagrabla sento pro tiu senpripense vekita karesemo ekposedis lin, ĉar provizore li ne vidis iun eblecon forigi la tro fidelan amikon.

Cetere: tio dependis de provo. Ĝis la deka, kiun horon li estis fiksinta por la promonado kun la patrino, li lasis senatente plaŭdeti la fervoran paroladon de la knabo, kelkfoje li enĵetis malmultajn vortojn, por ne ofendi lin,

小冲突

男爵晚上睡得很糟糕。艳遇中途夭折后，睡觉总会感觉不踏实。夜里他被男欢女爱的艳梦折腾得不安宁，这让他很快就后悔不迭，他后悔自己没有牢牢地抓住那一刻。早上他下楼的时候，因为睡眠不好头脑昏昏沉沉，情绪十分低落。那小家伙这时不知从什么地方迎面向他蹦过来，万分欣喜地搂着他问过没完。小家伙开心极了，这一刻他再次独自拥有了自己的大朋友，不必和妈妈分享了。他哀求他的大朋友只给他一个人讲故事，哀求他别再讲给他妈妈听了，尽管他妈妈曾经答应过，却没有给他转述那些神奇的故事。他向男爵讲了一大堆孩子们淘气的事儿，可这时的男爵心情极为不快，还不免流露出些坏脾气。而且从这个小家伙提的一大堆问题看得出他对朋友的那份挚爱，现在又能单独和大朋友呆在一起他真是喜出望外，他可是寻找他好久而且一大清早就等着他哩。

男爵极不痛快地回答着问题。那小家伙时时刻刻的尾随纠缠、他提出的那些幼稚的问题和不期而至的热情开始令他生厌。成天和一个小十二岁的小孩一起散步，还与他胡扯瞎谈，也让他厌倦不已。对男爵来说，目前唯一有价值的是抓住与小家伙的母亲独处的机会，而这小家伙偏偏在不该来的时候来了，在场碍手碍脚的，这显然成了一个问题。由于他自己的轻率而让小家伙对他产生了亲切感，他一时又无法摆脱这太过于忠实的朋友，他开始感到十分不悦。

不过，一切都要靠尝试。十点钟是他和小家伙的母亲约好一起散步的时间，在这之前他漫不经心地任由小家伙在那里滔滔不绝，他一边翻着杂志，一边偶尔插上几句嘴免得小家伙不高兴。终于，那分针几乎指向十二了，他装作突然想起什么事情来，请小家

sed samtempe li trafoliis gazeton. Fine, kiam la montrilo staris preskaŭ vertikale, li — kvazaŭ subite rememorante — petis Edgar transiri nur momenton por li al la alia hotelo kaj demandi tie, ĉu grafo Grundheim, lia kuzo, jam alvenis.

La naiva infano, feliĉa ke li fine povus esti utila al sia amiko, fiera pro sia digno kiel sendito, tuj forsaltis kaj rapidegis tiel freneze laŭ la vojo, ke la homoj mire postrigardis lin. Sed gravis al li pravi kiel rapida li estas, se oni alfidas al li sciigojn.

Oni diris al li, ke la grafo ankoraŭ ne alvenis, ja ĝishore eĉ ne estis anoncita. Tiun sciigon li reportis en denova rapidego.

Sed en la halo la barono ne plu estis trovebla. Do li frapis je lia ĉambropordo — vane! Maltrankvile li trakuris ĉiujn ejojn, la muziksalonon kaj la kafejon, rapidegis ekscitite al sia patrino, por informiĝi: ankaŭ ŝi estis for. La pordisto, al kiu li fine turnis sin tute malespere, diris je lia konsterno, ke ili ambaŭ foriris kune antaŭ kelkaj minutoj.

Edgar atendis pacience. Lia naiveco ne supozis ion malbonan. Ili ja povus forresti nur mallongan tempon, pri tio li estis certa, ĉar la barono ja bezonis lian sciigon. Sed la tempo vaste etendis siajn horojn, maltrankvilo alŝteliĝis al li. Cetere de la tago, kiam tiu fremda altira homo enmiksi sin en lian etan naivan vivon, la infano estis dum la tuta tago nervstreĉita, ĉasita kaj embarasita. En subtilan organismon kiel tiun de infano ĉiu pasio premas siajn postsignojn, kvazaŭ en molanvakson. La nervoza tremado de la palpebroj vidiĝis ree, jam li aspektis pli pala. Edgar atendis kaj atendis, unue pacienca, poste arde ekscitita kaj fine jam preskaŭ ploranta. Sed suspektoma li ankoraŭ ne estis. Lia

flanka sur unu minuto de tempo por li elpasi — al alia hotelo kaj demandi tie, ĉu grafo Grundheim, lia kuzo, jam alvenis.

终于能帮上朋友的忙，这天真的小家伙开心极了，他也为自己当使者的那份尊严感到洋洋自得。他立刻跳起来，一路狂奔，惹得大家都从后面惊异地看着他。重要的是，他想证明给大家看，一旦他被委以重任，他的动作会是多么敏捷。

有人告诉他，伯爵还没来。的确，到目前为止甚至连消息都没收到呢。于是，他带着这消息又飞奔回去。

但大厅里却不再有男爵的身影了，于是他去敲他的房门——没人！他心神不宁地跑遍了所有的场所，什么音乐厅啦，咖啡厅啦，又心急火燎地跑到妈妈那儿去打听消息，她居然也不在！最后他绝望地去问门卫，门卫说几分钟前他们两人就一起离开了，这个消息令他大为惊愕。

埃德加耐心地等待着，他很天真，不会去想到有什么不好的事情发生。他们肯定很快就会回来，他对此有十足的把握，因为男爵正需要他的消息呢。一晃就是几个小时，他开始焦躁不安起来。而且，从那个魅力十足的陌生人走进他幼小天真生活的那一天起，他就终日神情紧张、惊慌失措、茫然困惑。在那孩子纤细的肌体里，每一次的热情都留下印记，就象镌刻在柔软的白蜡上面。他的眼皮又开始神经质地跳个不停，他显得更加苍白了。埃德加等等啊，起初还很有耐心，之后就有点心急火燎了，最后简直要哭出来了，但他仍然没有起疑心。他对这位神奇的朋友盲目信赖，甚至觉得是不是有什么误解，也可能是他自己误读了朋友的嘱托，这种恐惧的心理在暗暗地折磨着他。

blinda fido al tiu mirinda amiko supozis miskomprenon kaj sekreta timo turmentis lin, ke li eble malĝuste interpretis la komision.

Sed kiel strange estis, ke ili nun — fine revenintaj — daŭrigis gaje babili kaj vidigis absolute neniun surprizon. Lia malĉeesto ŝajne tute ne gravis al ili. “Ni iris eksteren al vi esperante renkonti vin survoje, Eĉjo,” diris la barono sen iu demando pri la komisio. Kaj kiam la infano — iom terurita, ke ili eble serĉis lin vane — ekasertis, ke li kuris nur rektvoje sur la ŝoseo, kaj volis scii, kiun direkton ili elektis, tiam la patrino abrupte finis la konversacion: “Bone, sufiĉas! Infanoj ne parolu tiel multe!”

Edgar ruĝiĝis pro ĉagreno. Tio estis nun jam la dua ruza provo, humiligi lin antaŭ lia amiko. Kial ŝi agis tiamaniere, kial ŝi provis ĉiam prezenti lin kiel infanon, kio li tute ne plu estis laŭ sia konvinko. Evidente ŝi enviis lin pro la amiko kaj planis fortiri tiun al si. Jes, kaj certe ankaŭ estis ŝi, kiu intence gvidis la baronon sur la malĝustan vojon. Sed li ne lasos sin malbone trakti de ŝi, tion ŝi vidis. Li ja spitos ŝin. Kaj Edgar decidis, hodiaŭ ĉetable paroli neniun vorton kun ŝi, nur sole kun la amiko.

Sed tio fariĝis al li malfacila. Kion li malpleje atendis, tio okazis: oni ne rimarkis lian spiton. Ja, eĉ lin mem ili ŝajne ne vidis, lin, kiu ankoraŭ hieraŭ estis la centro de ilia kunesto. Ili ambaŭ parolis trans lin, ŝercis kaj ridis kvazaŭ li estus falinta sub la tablon. La sango altiĝis en liaj vangoj, en la gorĝo estis bulo, kiu forprenis de li la spiron. Treme li ekkonsciis pri sia terura senpotenco. Ĉu li do sidu ĉi tie trankvila kaj toleru, ke la patrino forprenas de li la amikon, la solan homon, kiun li amas, ĉu li ne povus defendi sin alie ol per silentado?

现在他们终于回来了，依然兴致勃勃地聊着天，没有表现出丝毫的诧异，这真是奇怪极了。在他们眼里，他不在场似乎不是什么大不了的事情。男爵说，“埃迪，我们出去是想在路上碰到你呢。”对于他托付给埃德加的事情却只字不提。小家伙有些慌乱地想，他们可能是没有找到他，不过他言之凿凿地说自己在路上是直来直往啊，他想知道他们走的哪个方向，这时他的妈妈突然收场说：“好啦，够啦！小孩子别那么多话！”

埃德加气的脸都红了。让他在朋友面前丢面子，这已经是第二次了。她为什么这样做？为什么她总是想方设法要把他当小孩子对待？而他自己确信，他已经不再是个孩子了。显然她嫉妒他有这个朋友，想把这个朋友拽到她身边。肯定是这样，而且让男爵走错道儿也是她干的。但他不会任由她摆布，她会看到这一点的，他不会把她放在眼里。埃德加决定今天吃饭的时候不跟她讲一句话，只单独和男爵一个人聊。

不过，这对他来说很难办到。最令他意想不到的，压根儿就没有人注意到他在与妈妈作对。是啊，他们好像根本就看不到他似的，而昨天他们在一起的时候他还是主角呢。他们两人越过他的头聊着，互相揶揄，有说有笑，仿佛他根本就不在场似的。热血涌上了他的双颊，喉咙里堵着一团东西，堵得他上不来气。他全身战栗着，他开始意识到自己无能到了极点。难道他就这样心甘情愿地呆坐在这里，任由母亲从他身边夺走他唯一深爱的朋友吗？难道他除了沉默就不能做点别的事来捍卫自己吗？他本应该愤然而起，用自己的拳头猛击桌面，这样就可以引起他们的注意了。然而他克制住自己，

Estis al li, kvazaŭ li devus ekstari kaj ekbati per ambaŭ siaj pugnoj sur la tablon. Nur por ke ili rimarku lin. Sed li retenis sin, nur demetis forkon kaj tranĉilon kaj ne plu tuŝis iun manĝon. Sed ankaŭ tiun obstinan fastadon ili longe ne atentis, nur ĉe la lasta manĝaĵo la patrino notis ĝin kaj demandis, ĉu li sentas sin malsana. Naŭze, li meditis, ĉiam ŝi pensas nur pri tio sama, ĉu mi estas malsana; ĉio alia malgravas al ŝi. Li respondis lakone, ke li ne emas manĝi, kaj je tio ŝi kontentiĝis. Nenio, absolute nenio devigis al li priatenton. La barono ŝajne estis forgesinta lin, almenaŭ li ne alparolis lin eĉ unufoje. Pli kaj pli arde malsekiĝis liaj okuloj; li devis uzi la infanan ruzon kaj rapide levi la buŝtukon, antaŭ ol iu povus vidi, ke larmoj transsaltis liajn vangojn kaj sale malsekigis liajn lipojn. Li replenspiris, kiam la manĝo finiĝis.

Dum la tagmanĝo lia patrino estis proponinta komunan veturil-ekskurson al Maria-Ŝuc. Edgar estis aŭdinta tion mordante la lipojn. Do, eĉ ne unu minuton ŝi volis plu lasi lin sola kun la amiko. Sed lia malamo ekflagris pli, kiam nun ekstarante ŝi diris: “Edgar, vi ja forgesos ĉion por la lernejo, vere unufoje vi devus resti hejme por iomete postlerni!” Denove li pugnigis la malgrandan infanmanon. Ĉiam ŝi volis lin humiligi antaŭ lia amiko, ĉiam publike memorigi, ke li estas ankoraŭ infano, ke li devas iri en lernejon kaj inter plenkreskuloj nur estas tolerita. Sed tiufoje la intenco estis tro travidebla al li. Li tute ne respondis, sed abrupte turnis sin for.

“Ho, ree ofendita,” ŝi diris ridete kaj poste al la barono: “Ĉu vere estus tiel malbone, se li iufoje laborus unu horon?”

只是放下了刀叉，不打算再碰任何一道菜。但即便是这样执拗的拒绝进食他们也都一直没有看在眼里，等到上最后一道菜时，他妈妈才发现这个问题，才问他是不是身体不舒服。真讨厌！他心里嘀咕着，她想到的总是我舒不舒服，除此之外，其它什么事情在她眼里都无足轻重。他只是说自己没胃口，这回答竟然让她很满意。没有什么，绝对没有什么东西能迫使他们去关注他的。男爵似乎已经把他忘掉了，至少他一次都没跟他说话。他感觉两眼发烫，眼睛变得湿润起来。他只得玩一下孩子的小把戏了，他迅速把餐巾举起来，免得让他们看见他的眼泪横流，双唇沾满带咸味的泪水的样子。等到用餐完毕，他才舒了一口大气。

午饭时，妈妈提出一同乘车去玛利亚舒茨游玩，埃德加咬着嘴唇听完她的这番建议。那就意味着，她不打算让他和他的朋友单独相处，甚至连一分钟的时间都不给他们了。这时妈妈站起来说，“埃德加，学校的功课你都忘得一干二净了，怎么着你也该在家里呆一呆稍微复习一下呀。”听完这番话，他的怨恨在心中忽的闪动了一下，他再次将自己的小拳头握得紧紧的。她老是想让他在朋友面前丢面子，老是当着大家的面提醒他还只是个孩子，应该去上学，让他在大人中间混也是迫不得已的事情。在他看来，她这次的意图太明显不过了。他一声不吭，猛然转过身去。

“嘿，又生气啦，”她脸上浮起一丝微笑，然后对男爵说：“他偶尔学习一个小时，真的会对他那么不好吗？”

Kaj jen — en la koro de la infano io fariĝis malvarma kaj rigida — diris la barono, li, kiu nomis sin lia amiko, li, kiu primokis lin kiel enĉambrulon: “Nu, unu horo aŭ du vere ne malutilus.”

Ĉu tio estis interkonsento? Ĉu la du vere unuigis kontraŭ li? En la rigardo de la infano ekflamis kolero. “Mia patro malpermesis, ke mi lernu ĉi tie, patro volas, ke mi ĉi tie refreŝiĝu,” li elĵetis kun la tuta fiero pri sia malsano, malespere alkroĉante sin al la vorto, al la aŭtoritato de sia patro. Kvazaŭ minacon li elkriis tion. Kaj strangege: la vorto fakte ŝajnis vekigi malagrablecon en ambaŭ. La patrino rigardis for kaj nur fingrotamburis nerveze sur la tablo. Malagrabla silento faŭkis inter ili. “Laŭ via volo, Eĉjo,” fine diris la barono kun nenatura rideto. “Mi ja ne devas trapasi ekzamenojn, mi jam delonge malsukcesis en ĉiuj.” Sed Edgar ne ridetis pri la ŝerco, li nur alvidis lin per taksa, sopire enpenetra rigardo, kvazaŭ li volus esplori lian animon. Kio tie okazis? Io estis ŝanĝita inter ili, kaj la infano ne sciis la kaŭzon. Malkviete li igis la okulojn migradi. En lia koro martelis eta, trorapida martelo: la unua suspekto.

孩子心头立刻堵上了一块冰冷而僵硬的东西，得！那个将自己称为朋友，还戏称自己是赖家狗的那个男爵竟然说：“嗯，学习一两个小时确实没有坏处呀。”

是他们商量好的吗？真的是他们两个串通一气来对付他吗？孩子的目光中闪烁着怒火。“我爸不让我在这儿学习，他要我在这里来养病的！”孩子甩出这么一句话来，提到生病他就显得神气十足。他绝望地把希望寄托在自己这番话上，也把希望寄托在爸爸的权威上。他说出这番话似乎是在威胁。但奇怪至极的是，这番话实际上似乎反而激起了他们两人的不快。妈妈转开目光，只是神经质地用手指在桌子上敲个不停。大家都沉默不语，令人难堪。最后男爵不自然地笑着说：“埃迪，喜欢怎样就怎样吧。我也实在通不过考试的，很久以来我场场考试都没有及格过。”但对这个玩笑话埃德加却笑不起来，他只是用探寻的、想要洞穿一切的眼光看着他，仿佛想要探究他的灵魂似的。到底发生了什么事？他们之间的某种东西已经发生了变化，但那孩子并不知道个中的原因。他的目光不安地瞟来瞟去。在他心里有个小小的锤子在迅疾地敲打着：第一个猜疑出现了。

BRULANTA SEKRETO

“Kio ŝanĝis ilin tiel?” meditis la infano, kiu sidis kontraŭe de ili en la ruliĝanta veturilo. “Kial ili ne traktas min samkiel antaŭe? Kial panjo ĉiam evitas miajn okulojn, kiam mi alrigardas ŝin? Kial li ĉiam provas fari ŝercojn antaŭ mi kaj ludi arlekenon? Ambaŭ ne plu parolas al mi kiel hieraŭ kaj antaŭhieraŭ; preskaŭ estas al mi, kvazaŭ ili ekhavis aliajn vizaĝojn. Panjo havas hodiaŭ tiel ruĝajn lipojn, certe ŝi kolorigis ilin. Tion mi neniam vidis de ŝi. Kaj li ĉiam sulkiĝas la frunton, kvazaŭ li estus ofendita. Mi ja nenion faris al ili, ne diris unu vorton, kiu povus ĉagreni ilin. Ne, mi ne povas esti la kialo, ĉar sin reciproke ili traktas malsame ol antaŭe. Ili kondutas, kvazaŭ ili faris ion, pri kio paroli ili ne kuraĝas. Ili ne plu babilas kiel hieraŭ, ili ankaŭ ne ridas, ili estas ĝenitaj, ili kaŝas ion. Ili havas komunan sekreton, kiun ili ne volas malkaŝi al mi, sekreton, kiun mi nepre devas eltrovi. Mi jam konas ĝin; ĝi devas esti la sama, pro kiu ili ĉiam ŝlosas la pordon antaŭ mi, pri kio temas en la libroj kaj en la operoj, kiam viroj kaj virinoj kun etenditaj brakoj alkantas, ĉirkaŭprenas kaj forpuŝas sin. Devas iel esti la sama, kiel tiu de mia franca instruistino, kiu tiel malbone akordis kun mia patro kaj poste estis forsendita. Ĉiuj tiuj aferoj iel interrilatas, tion mi sentas, sed mi nur ne scias kiel. Ho, scii ĝin, fine scii ĝin, tiun sekreton, kapti ĝin, tiun ŝlosilon, kiu malfermas ĉiujn pordojn; ne plu esti infano, antaŭ kiu oni ĉion kaŝas kaj maldiras, ne plu lasi sin atendigi kaj trompi. Nun aŭ neniam! Mi volas fortiregi ĝin de ili, tiun teruran sekreton. Sulko ekiĝis en lia frunto; preskaŭ maljuna aspektis tiu maldika dekdujarulo, kiam li tiel serioze

火烧火燎的秘密

“是什么让他们变了？”那孩子琢磨着，在行驶的车上他就坐在他们对面。“他们怎么不像以前那样对我了？为什么我看妈妈的时候，她老是避开我？他怎么老是扮小丑逗我乐？他们俩不再像昨天和前天那样跟我说话了，他们似乎换了一张脸。今天妈妈的嘴唇那么红，肯定是涂了口红的，以前我可从来没看到过她这样。还有他，总是皱着眉头，好像谁惹着他似的。我可是没招惹他们啊，我连一句让他们生气的话都没说啊。不，不是我引起的，是他们之间的相处不同以往了。他们的所作所为似乎是做了什么不敢说出来的事儿。他们不再像昨天那样聊天了，他们也不笑了。他们有烦恼，他们隐瞒了什么。他们有共同的秘密，又背着我不想让我知道，我一定要搞清楚这个秘密。现在我已经知道这个秘密了，他们总是当着我的面把门锁上就是因为这个秘密，书上也讲过这个秘密，歌剧里男人和女人伸开臂膀对唱着、相拥着、又彼此分开，也是表达的这个秘密。还有我的法语女教师，她跟爸爸相处得不融洽，最后被打发走了，应该也是因为同样的秘密。我感觉得到，所有这些事情都是有某种联系吧，我只是不知道这些事情是怎样联系在一起的罢了。啊，要弄清楚这个秘密，最终会弄清楚的；要抓到那把开启一切秘密之门的钥匙。决不能再做孩子了，成人们在孩子面前老是什么都隐瞒，什么都三缄其口，别再傻等着了，别再自欺欺人了。“要么现在就干，要么永远不干！我要从他们那里揪出这个秘密，揪出这可怕的秘密。”他紧蹙着额头，在他认真思索的时候，这瘦瘦的十二岁的小孩子就显得老气横秋了。周围的景色光彩亮丽：群山掩映在青松纯净的绿意中，山谷也沐浴在暮春的细腻的光芒里，但对这些美景他连看也不看一眼。他一直盯着坐在车后排的那两个人，仿佛他能凭借那炙热的目光，就像用鱼钩一样，能从他们眼睛的深处钓出那秘密似的。穷追不舍的猜疑最能使心智变得敏锐，淹没在黑暗中的蛛丝马迹最能让尚未成熟的思想发挥到极致。有时在孩子们和我们叫做真正的世界之间仅仅是一道门，偶然的一阵微

cerbumis. Eĉ ne unu solan rigardon li direktis al la pejzaĝo, kiu en brilaj koloroj vidiĝis ĉirkaŭe: la montoj en la purigita verdo de siaj pinarbaroj, la valoj en la ankoraŭ subtila brilo de la malfruiĝinta printempo. Li ĉiam alrigardis nur tiujn du sur la malantaŭa benko de la veturilo, kvazaŭ li povus per tiuj ardaĵ rigardoj — kiel per fiŝkaptilo — eltiregi la sekreton el la brilaj profundoj de iliaj okuloj. Nenio pli akriĝas la intelekton ol pasia suspekto, nenio pli evoluigas ĉiujn eblecojn de nematura menso ol postsignoj, kiuj forperdiĝas en mallumo. Kelkfoje estas ja nur unu sola maldika pordo, kiu apartigas infanojn de la mondo, kiun ni nomas la vera, kaj hazarda venteto ĝin blove malfermas al ili.

Edgar subite sentis sin tiel palpe proksima al la mistero, al la granda sekreto, kiel neniam antaŭe; li sentis ĝin tuj antaŭ si, kvankam ankoraŭ kaŝita kaj enigma, tamen proksima, tute proksima. Tio ekscitis lin kaj havigis al li tiun subitan, festenan seriozecon. Ĉar nekonscie li sciatis, ke li staras ĉe la rando de sia infaneco.

La du aliaj sentis iun obtuzan reziston nerimarkante, ke ĝi eliras de la knabo. Ili sentis sin premitaj kaj malhelpitaj triope en la veturilo. La du okuloj kontraŭe kun sia malhel-flagra ardeco ĝenis ilin. Ili apenaŭ kuraĝis paroli, apenaŭ rigardi. La vojon al sia antaŭa supraĵa societa konversacio ili nun ne plu retrovis; ili estis jam tro implikitaj en la tono de ardaĵ intimecoj, de tiuj danĝeraj vortoj, en kiuj tremas la flata maldececo de sekreta palpado. Ilia interparolo ĉiam denove estiĝis malkontinua kaj hezita. Ĝi haltis, volis pluen, sed ĉiam denove faletis pro la obstina silentado de la infano.

风就可以吹开这道门，让真正的世界展现在孩子们的面前。

突然间埃德加觉得自己非常接近那秘密了，接近那天大的秘密了，之前从来没有这样接近过。他觉得这秘密就在眼前了，尽管这秘密还隐匿着、还猜不透，但是近了，近在咫尺了。这让他感到兴奋，让他突然有了那种亲临宴会的庄严感，无意中他隐约觉出自己已在走出童年时代的边缘了。

坐在马车里的另外两人隐隐感到一种抗拒的力量，但并没有意识到这抗拒的力量来自那孩子。三人同行的旅程中他们感到了压抑和困扰，在他们对面的那双闪着幽幽光芒的双眼让他们感到不安，他们几乎不敢说话，几乎不敢正眼去看。现在他们已经不能回到先前那种应付场面的三人间的交谈了。他们两人已经习惯于炽热如火的亲密气氛、那些打情骂俏的言辞、暗中的挑逗抚摸和过头的殷勤举止，所以他们的交谈老是断断续续，欲言又止，想继续下去，却又因为那孩子固执的沉默不语而夭折。

Precipe al la patrino lia persista silentado estis pezo. Singarde ŝi alrigardis lin de la flanko kaj ektimis, kiam ŝi subite — en la maniero, laŭ kiu la infano kunpremis la lipojn — unuafoje ekkonis similecon al sia edzo, kiam tiu estas ekscitita aŭ ĉagrenita. Malagrable estis al ŝi la ideo esti memorigita pri la edzo ĝuste nun, kiam ŝi volis kaŝludi kun aventuro. La infano ŝajnis al ŝi kvazaŭ fantomo, kvazaŭ gardisto de la konscienco, duoble netolerebla ĉi tie en la mallarĝo de la veturilo, kontraŭvizaĝe en distanco de dek koloroj, kun siaj mallumaj senripozaj okuloj kaj la insidado malantaŭ la pala frunto. Subite Edgar suprenrigardis por unu sekundo. Ambaŭ tuj mallevis la okulojn: ili sentis, ke ili spionobservis unu la alian unuafoje en la vivo. Ĝis tiam ili estis blinde fidintaj sin reciproke, sed nun subite io ŝanĝiĝis inter patrino kaj infano, inter ŝi kaj li. Unuafoje en la vivo ili komencis observi unu la alian, apartigi siajn du sortojn; ambaŭ jam kun kaŝa malamo reciproka, kiu ankoraŭ estis tro nova, por ke ili kuraĝu konfesi ĝin.

Ĉiuj tri replenspiris, kiam la ĉevaloj denove haltis antaŭ la hotelo. Estis malsukcesa ekskurso, ĉiuj sentis tion kaj neniu riskis diri ĝin. Edgar desaltis kiel unua. Lia patrino senkulpigis sin pro kapdoloroj kaj rapide iris supren. Ŝi estis laca kaj volis esti sola. Edgar kaj la barono postrestis. La barono pagis al la veturigisto, rigardis al la horloĝo kaj iris en la halon; la knabon li ne priatentis. Li preteriris, kun sia gracia svelta dorso, kun tiu ritme elasta balancpaŝo, kiu tiel ensorĉis la infanon, ke li hieraŭ jam provis imiti ĝin. Li preterpasis, simple preterpasis. Evidente li estis forgesinta pri la knabo kaj lasis lin stari apud la

孩子始终沉默不语尤其令那做妈妈的感到心情沉重。她小心翼翼地侧面观看那孩子，当她突然看到孩子紧抿着嘴唇的时候，她有些害怕了。她第一次发现自己的儿子真像她的丈夫，丈夫在兴奋或烦恼的时候也是这样紧抿双唇的。就在自己想要玩艳遇的游戏时，却让她想起了丈夫，这让她感到很不爽。在她看来，这孩子就像只幽灵，像是良知的守护者，他的双眼幽幽的眨也不眨一下，苍白的额头后暗藏着玄机。而且在这马车狭窄的空间里，三个人在十英寸的距离里相对而坐，让人加倍地受不了。突然，埃德加抬眼向上看了一下。这时母子二人马上垂下了双眼。他们觉得生平第一次在互相偷窥，以前，他们之间只有盲目的信任，但现在突然在那母子之间，在她和他之间发生了变化，他们生平第一次开始互相观察，他们两人的命运开始互相分开。他们之间已经暗藏仇恨，但这仇恨萌生的时间还太短，所以他们没有勇气承认。

当马车再次停到了旅馆前时，三人都长长地出了口气，这是个失败的旅行，三个人都意识到了这一点，但没人敢说出来。埃德加第一个跳下马车，他妈妈以头痛为由迅速上楼去了，她很累，想一个人呆着。埃德加和男爵留在后面，男爵付了车费、看了看表，走进大厅，他没去管那孩子。男爵的背部那么秀气，那么苗条，步履轻盈，富有节奏，曾使孩子大为着迷，昨天他还试图模仿这种走路的姿势呢。男爵就这样走了过去，直接走了过去。显然他忘了那孩子，把那孩子留在了车夫的旁边、留在了马的旁边，好像这孩子跟他毫无关系似的。

veturigisto, apud la ĉevaloj, kvazaŭ la infano ne rilatus al li.

En Edgar io disŝiriĝis, kiam li vidis lin preterpasi, kiun li malgraŭ ĉio ankoraŭ amis kvazaŭ idolon. Malespero eliĝis el lia koro, kiam la viro tiel preteriris, ne tuŝis lin per la mantelo, ne diris vorton al li, kiu ja konsciis pri neniun propran kulpon. Lia pene konservita trankvilo foriĝis, la nenature pliigita ŝarĝo de digneco forglitis de liaj tro mallarĝaj ŝultroj; li iĝis ree infano, malgranda kaj humila kiel hieraŭ kaj antaŭe. Li estis fortrenita pluen kontraŭvole. Kun rapidtremaj paŝoj li postiris la baronon, kiu tiumomente volis supreniri la ŝtuparon, baris al li la vojon kaj diris preme, kun pene retenitaj larmoj: “Kion mi faris al vi, ke vi ne plu atentis min? Kial vi nun ĉiam traktas min tiamaniere? Kaj la patrino same! Kial vi ĉiam volas forsendi min? Ĉu mi tedas vin, aŭ ĉu mi faris ion?”

La barono ektimis. En la voĉo estis io, kio embarasis kaj mildigis lin. Kompato al la naiva bubo ekregis lin. “Eĉjo, vi estas stultulo! Mi nur estis malbonhumora hodiaŭ. Kaj vi estas kara bubo, kiun mi vere ŝatas.” Dum tio li skuis lin vigle je la haroj tien kaj reen, sed tamen flankenturnis duone la vizaĝon, por ke li ne vidu tiujn grandajn, malseketajn petegajn infanokulojn. La komedio, kiun li ludis, komencis ĝeni lin. Li vere jam hontis, ke li estis ludinta tiel frivole kun la amo de la infano, kaj tiu malforta voĉo, skuita de suba plorĝemo, dolorigis lin. “Iru nun supren, Eĉjo, hodiaŭ vespere ni repaciĝos, vi jam vidos,” li diris konsole.

“Sed vi ne toleros, ke panjo tuj sendos min supren, ĉu?” “Ne, ne, Eĉjo, mi ne toleros tion,” ridetis la barono. “Iru do supren nun, mi devas vesti

埃德加看到男爵就那样走了过去，心中有什么撕裂开来，不管怎样他还是把男爵当偶像一般深爱着。男爵就那样飘然而去，不曾跟他说一个字，甚至连他的披风都不曾碰到他，而这孩子自认为这不是自己的错，孩子的心中失望极了，他努力想要保持的镇定自若没有了，那人为增加的尊严从他那窄窄的小肩膀上滑落了，他又成了孩子了，就像昨天和从前那样，是个小小的、卑微的小孩子。原来，他是不得不任人牵着鼻子往前走的。他于是踉跄着，快步跟上正要上楼的男爵，他拦住男爵，竭力忍着泪水，紧逼地问：“我怎么得罪您了，您都不再理我了？为什么您总是这样对我？妈妈也是这样！为什么你们总想把我打发走？是我让你们感到讨厌还是我有什么地方做得不好？”

男爵突然感到心里发怵。那孩子的声音里有种东西让他不知所措，让他不得不让步。在他心里，对这天真的小家伙的同情油然而生，他说道，“埃迪，你真是个傻瓜。今天我只是心情不好罢了，你是个可爱的家伙，我真的很喜欢你。”他一边说，一边使劲地来回拨弄着那孩子的头发，但他却把自己的脸转到一边，不去看孩子那双大大的、湿润润的、满是祈求的眼睛。他玩的那出把戏开始让他感到不安。他真的很羞愧自己如此轻佻地玩弄了孩子的那份爱。孩子那柔弱的、欲哭的语调刺痛了他。他安慰道：“上楼吧，埃迪。你会看到晚上我们又会和好啦。”

“但你不会容忍妈妈立刻就把我送上楼去的，是不是？”“不会，不会，埃迪，我不会容忍的。”男爵微笑着，“现在上楼去吧，我得换衣服吃晚饭了。”

min por la vespermanĝo.”

Edgar iris, feliĉa por momento. Sed baldaŭ la martelo en la koro denove ekmoviĝis. De hieraŭ li iĝis jarojn pli aĝa; fremda gasto, la malfido, nun sidis jam firme en lia infana brusto.

Li atendis. Temis ja pri la decida provo. Ili sidis kune ĉe la tablo. Estiĝis la naŭa horo, sed la patrino ne sendis lin enliten. Jam li malkvietiĝis. Kial ŝi ĝuste hodiaŭ lasis lin tie tiel longe, ŝi, kiu alitage estis tiel akurata? Ĉu la barono eble al ŝi perfidis lian deziron kaj la konversacion? Arda pento subite ekregis la knabon, ke li hodiaŭ estis postkurinta lin kun sia plena fidema koro. Je la deka la patrino subite ekstaris kaj adiaŭis al la barono. Kaj strange, ankaŭ tiu ŝajne neniel miris pri la frua foriro; li ankaŭ ne provis kiel kutime, reteni ŝin.

Pli kaj pli intense batis la martelo en la brusto de la infano.

Nun necesis rigora provo. Ankaŭ li ŝajnis suspekti nenion, kaj sen kontraŭdiro sekvis la patrino al la pordo. Sed tie li subite levis la okulojn. Kaj fakte, li kaptis en tiu sekundo ridetan rigardon, kiu iris trans lian kapon rekte de ŝi al la barono, rigardon de interkonsento, de iu sekreto. Do la barono estis perfidinta lin. Pro tio do la frua disiro: oni volis inspiri al li certecon hodiaŭ, por ke li ne plu malhelpu ilin morgaŭ.

“Fripono,” li murmuris.

“Kion vi diris?” demandis la patrino.

“Nenion,” li elpuŝis inter la dentoj. Ankaŭ li nun havis sian sekreton. Ĝi nomiĝis malamo, senlima malamo kontraŭ ambaŭ.

埃德加走着，这会儿他倒是挺开心的。但没多久他心中的那个榔头就又开始敲打了。从昨天起他似乎老了几岁。怀疑——这个陌生的不速之客已经在他年幼的心中驻留下来。

他期待着，期待着把事情弄个水落石出。他们一同坐在桌旁，已经到了九点，但妈妈并没有让他去睡觉。埃德加不安起来，为什么偏偏就在今天妈妈让自己在这里呆那么久？妈妈可一向都是很准时的啊。难道是男爵背叛了自己，把自己的愿望和那场谈话的内容都告诉妈妈了？埃德加感到十分懊悔。今天自己可是带着完全的信任追着他说的这些话啊。到了十点，妈妈突然站起身跟男爵道别，奇怪的是男爵似乎对她提前离开并没有惊诧的神情，他却一反常态，也没有竭力去挽留妈妈。

埃德加心里的那只小锤子敲打得更剧烈了。

现在他需要认真地试探一下。埃德加也装作什么都不怀疑的样子，不发一言跟着妈妈向门口走去。但到了门口他猛地抬眼观看，果不其然！他在那一瞬间捕获到了妈妈笑盈盈的目光，这目光越过他的头顶径直飘向男爵。这是会意的眼神，是含有某个秘密的眼神。这么说那男爵确实已经背叛了他。怪不得他们俩这么早就分手道别，今天他们的所为无非是明确地告诉他，明天别再打扰他们的好事了。

“骗子，”他嘟哝着说道。

“你说什么？”他的妈妈问道。

“没什么，”他从牙缝里挤出这句话。现在他也有自己的秘密了。这个秘密叫做“仇恨”，对妈妈和男爵两个人无限的仇恨。

SILENTO

Nun Edgar ne plu estis malkvieta. Fine li ĝuis puran, klaran senton: malamon kaj nekaŝan malamikecon. Nun, kiam li estis certa ĝeni ilin, la kunesto fariĝis al li kruele komplika volupto. Li ĝojis pensante, ke li malhelpas ilin, ke li nun fine povos kontraŭi ilin kun la tuta kompakta forto de sia malamikeco. Unue li montris la dentojn al la barono. Kiam tiu venis malsupren en la mateno kaj preterpasante kore salutis lin “Hola, Eĉjo,” tiam Edgar restis sidanta en la apogseĝo, ne alrigardis lin kaj grumblis nur malĝentilan “Matenon.” “Ĉu la patrino jam estas malsupre?” Edgar enrigardis la gazeton: “Mi ne scias.” La barono ekmiris. Kion signifas tio? “Malbone dorminta, Edgar, ĉu?” Kiel ĉiam, ŝerco devus savi la situacion. Sed Edgar nur ree ĵetis al li malestiman “Ne” kaj denove enprofundiĝis en la gazeto. “Stulta bubo,” murmuris la barono, skuertis la ŝultrojn kaj iris pluen. La malamikeco estis deklarita.

Kontraŭ sia patrino Edgar estis same indiferenta kaj ĝentila. Mallertan provon sendi lin al la tenisludejo li rifuzis trankvile. Lia rideto, apenaŭ videbla ĉe la lipoj kaj iomete krispa pro amariĝo, pruvis, ke li ne plu estas trompebla. “Mi prefere promenas kun vi, panjo,” li diris en hipokrita afableco kaj rigardis en ŝiajn okulojn. La respondo evidente estis malagrabla al ŝi. Ŝi hezitis kaj ŝajne serĉis ion. “Atendu min ĉi tie,” ŝi decidis fine kaj iris al la matenmanĝo.

Edgar atendis. Sed lia malfido estis vigla. Malkvieta instinkto ellaboris nun sekretan intencon malamikan el ĉiuj iliaj vortoj. La suspektemo nun kelkfoje havigis al li strangan klarvidon de decidoj. Kaj anstataŭ, laŭ ordono, atendi

沉默

现在埃德加不再烦躁不安了，他终于享受到了单纯而明朗的感觉：仇恨和无需掩饰的敌意。现在当他确定要折腾他们的时候，大家在一起对他而言就成了一种残忍的错综复杂的快感。一想到他可以碍他们的事，终于可以用充满敌意的全部力量来对抗他们的时候，他心里满是喜悦。他首先将矛头对准了男爵。早上男爵下来经过时好心地问候他：“你好啊，埃迪”，而埃德加仍然坐在靠背椅上，看也不看一眼，只是没礼貌地嘟囔了一声“早，”男爵又问“你妈妈下来了么？”埃德加看着杂志说“不知道。”男爵奇怪了，这是什么意思呢？“埃德加，昨晚没睡好吧？”通常开玩笑有助于缓和气氛的，但埃德加只是毫不礼貌地甩出“不是”两个字，就埋头在杂志中了。“傻小子，”男爵嘟囔着，耸耸肩继续往前走。敌对的局面已经明朗化了。

面对妈妈，埃德加显得同样冷漠，但冷漠中又带着几分彬彬有礼。妈妈竭力让他去网球场，他却平静地拒绝了这并不高明的欺哄。他那嘴角流露出一丝难以觉察的微笑，双唇也因心酸而微微撅起，这证明了他不再是可以任人欺骗的了。埃德加装着亲热地对妈妈说，“妈妈，我更想和你一起散步呢。”他盯着妈妈的双眼看。这回答显然令妈妈不快。妈妈犹豫了一下，好像在寻思着什么事情。“在这儿等我吧。”可最终，妈妈却做出了去吃早饭的决定。

埃德加等候着。他心中的疑惑十分强烈，他那躁动的天性已经从母子间的谈话中萌发了一种暗含的敌意。他的疑心好几次都让他的决断能力变得异常敏锐。埃德加没有按照吩咐在大厅里等候，他更想逗留在大街上，这样他不仅能观察到正门，而且能看到

en la halo, Edgar preferis ekposteni en la strato, kie li povis prigardi ne nur la ĉefpordon sed ĉiujn enirejojn. Io en li suspektis trompon. Sed ili ne plu forkuru de li! En la strato li premis sin — kiel li estis leginta en siaj indianolibroj — malantaŭ ŝtiparon.

Kaj li nur ridetis kontente, kiam fakte post duonhoro li vidis sian patrinon eliri el la flanka pordo, kun bukedo de belegaj rozoj en la mano kaj sekvata de la barono, la perfidulo.

Ambaŭ ŝajne estis tre petolaj. Ĉu ili jam liberspiris, ĉar ili sukcesis fuĝi de li kaj esti solaj por sia sekreto? Ili ridis dum la konversacio kaj volis ekiri malsupren laŭ la arbarvojo.

Jen la ĝusta momento! Kvazaŭ hazardo alvenigis lin, Edgar vagis sencele de malantaŭ la ŝtiparo. Tre tre kviete li alpaŝis ilin, ne rapidis, tute ne rapidis, por intense ĝui ilian surprizon.

La du konsterniĝis kaj frapite interŝanĝis rigardojn. Malrapide, kun ludita natureco, la infano alvenis kaj ne forturnis de ili sian mokan rigardon. “Ho, jen vi estas, Eĉjo, ni jam serĉis vin interne,” fine diris la patrino. Kiel senhonte ŝi mensogas, pensis la infano. Sed la lipoj restis malmolaj. Ili tenis la sekreton de malamo post la dentoj.

Sendecide ĉiuj tri staris. Unu subrigardis al la alia. “Ni iru do,” diris rezigne la ĉagrenita virino kaj taŭzis unu el la belaj rozoj. Ree tiu subtila tremo ĉirkaŭ la nazaloj, kiu je ŝi malkaŝis koleron. Edgar restis staranta, kvazaŭ tio ne koncernas lin, rigardis en la nenion, atendis ĝis kiam ili iris, kaj poste eksekvis ilin. La barono faris ankoraŭ unu lastan provon: “Hodiaŭ estas tenis-turniro, ĉu vi jam iam vidis tian?” Edgar nur alrigardis lin malestime. Li ne plu respondis al li, nur kurbigis la lipojn,

所有的入口。他心里揣摩着这场骗局。不过，他们别想再从他眼皮底下溜掉！他读过一些印第安人小说，他现在就像小说中紧贴在柴堆后面的印第安人那样，保持着高度的警惕。

果然，在半小时后他就看见妈妈手里拿着一束美艳的玫瑰从侧门出来了，那个背叛了他的男爵在后面跟着，对此埃德加得意地冷笑着。

他们两人看起来神情悠然。难道他们真以为甩掉了他，可以两人独享秘密，可以喘口气了吗？他们笑语盈盈地聊着，打算沿着林间那条路下去。

哈，真是绝佳时机！埃德加就像漫无目的闲逛而碰巧晃悠到这儿一样，从木头堆后冒了出来。他不动声色地向他们慢慢地走过去，他走得很慢很慢，好尽情地享受他们的惊讶。

妈妈和男爵显得惊慌失措，两人面面相觑。埃德加故意装出一副怡然自得的样子慢慢走向他们，嘲弄的眼神始终在他们脸上游动。“哈，你在这儿啊，埃迪，我们在里面找你呢，”埃德加的妈妈终于说出句话来。骗人，真无耻！埃德加心里想着。他的双唇一直是僵硬的，在双唇后面紧锁着这仇恨的秘密哩。

他们三人不知所措地站在那里，偷偷地你看看我，我看看你。“那我们走吧，”那烦乱的女人揉弄着一朵美丽的玫瑰无奈地说道。她的鼻翼里发出的细细颤音流露出她的恼怒。埃德加依旧站着不动，好像这与他一点关系都没有，他什么也不看，等到两个大人走过去，他才跟在他们后面。男爵还想做最后的尝试：“今天有网球联赛，你以前看过这种比赛吗？”埃德加只是不屑地看着他，没有答话，只是撇撇嘴好像要吹口哨似的，这就是他的回答了。他的仇恨已经明明白白地表露出来了。

kvazaŭ li volus fajfi. Tio estis lia respondo. Lia malamo malkaŝe montris la dentojn.

Kiel inkubo pezis nun lia maldezirata ĉeesto sur la du aliaj.

Tiamaniere malliberuloj iras post la gardisto, kun kaŝe pugnigitaj manoj. Verdire la infano faris nenion kaj tamen en ĉiu minuto estiĝis pli netolerebla al ili pro siaj subatendaj rigardoj, kiuj estis malseketaj de retenitaj larmoj, pro sia incitita malbonhumoro, kiu forgrumblis ĉiajn alproksimiĝ-provojn.

“Iru antaŭe,” la patrino diris furioze, tedita de lia daŭra subaŭskultado. “Ne dancu ĉiam malantaŭ miaj piedoj, ĝi nervozigas min!” Edgar obeis, sed ĉiam post kelkaj paŝoj li turnis sin, haltis atende, kiam ili postrestis, rondiris ĉirkaŭ ili per sia rigardo mefistofele kiel nigra pudelo kaj enteksis ilin en fajran reton de malamo, en kiu ili sentis sin neeviteble kaptitaj.

Lia malica silentado ruinigis kiel acido ilian bonan humoron, lia rigardo amarigis al ili la konversacion. La barono ne plu riskis eĉ unu varban vorton; kolere li sentis, ke tiu virino ree forglitis de li, ke ŝia pene instigita pasieco nun malvarmetiĝis pro timo antaŭ tiu ĝena antipatia infano. Ree kaj ree ili provis paroli, ree kaj ree ilia konversacio abrupte finiĝis.

Fine ĉiuj tri iris silente sur la vojo, aŭdis nur la arbojn, kiuj flustre frapis unuj kontraŭ la aliaj, kaj sian propran malgajan paŝon. La infano estis strangolinta ilian interparolon.

Nun en ĉiuj tri estis tiu incitita malamikeco. Volupte sentis la perfidita infano, kiel ilia furiozo vane amasiĝis kontraŭ lia malestimata ekzistado. Per moke palpebra rigardo li tuŝetis jen kaj jen la streĉan vizaĝon de la barono. Li

现在埃德加的在场并不受欢迎，反而像噩梦一样让妈妈和伯爵两个人感到压抑。

这两个人就仿佛像囚犯跟在攥紧拳头的卫兵后面走着似的。说真的那孩子什么都没做，但他不断扫过来的那窥探的目光却越来越令两个大人感到难以忍受。孩子强忍着泪，他的眼睛湿润了，他因受到激怒而情绪低落，这种坏情绪已经使任何想拉近距离的尝试都不可能了。

“走前面去，”他妈妈狂怒地说道，她被儿子一直不断的偷听弄得她心烦意燥，“别老在我脚跟后面窜来蹦去的，快把我弄疯了。”埃德加顺从地走到前面去了，但他总是走几步就回头看看，如果他们掉得老远，他就站在那里等他们。他就像《浮士德》中黑黑的卷毛狗那样，两眼闪着魔鬼靡菲斯特般的凶光，在他们周围转悠。他把他们织入自己仇恨的火网中，让他们觉得无处可逃。

埃德加带着敌意的沉默就像酸剂一样把他们两人的好心情腐蚀得一干二净，他那眼神让大家的对话充满着苦涩的味道。男爵甚至不敢贸然说出什么挑逗的字眼来，他很生气，他感觉这个女人又从自己身边滑走了，她好不容易被激发出来的激情因为害怕这令人讨厌的小家伙而冷却下来。每次那女人和男爵总想要说些什么，可每次话到嘴边却戛然而止。

最终，他们三人都默不作声地在路上走着，听到的只有自己那郁闷的脚步声和树木互相轻轻摩擦的声音。那孩子已经让彼此的交流窒息了。

这时三个人心里都各揣着被点燃的仇恨。那被人背叛了的孩子感到这两个成人讨厌他夹在他们中间，他们郁积的愤怒对他一点影响也没有，于是，他有了一丝快感。埃德加那嘲笑的眼神不时地瞟瞟男爵那绷得紧紧的脸，他看到男爵牙齿咬得格格响，咒

vidis, kiel tiu grince formis insultvortojn inter la dentoj kaj devis reteni sin por ne elkraĉi ilin kontraŭ li; samtempe li ekkonis en diabla ĝojo la ekan koleron de sia patrino, kaj ke ambaŭ nur sopirdeziris kaŭzon, por ĵeti sin sur lin, forŝovi lin aŭ fari lin malĝena. Sed li ne ofertis iun ŝancon; lia malamo estis antaŭkakulita en longaj horoj kaj ne montris iujn malfortajn flankojn.

“Ni iru reen,” diris subite la patrino. Ŝi sentis, ke ŝi ne povas pli longe reteni sin, ke ŝi devus fari ion, almenaŭ ekkrii sub tiu torturo. “Kiel domaĝe,” diris Edgar trankvile, “estas tiel bele.”

Ambaŭ sentis, ke la infano mokas ilin. Sed ili ne riskis ion diri; en du tagoj tiu tirano ja mirige lernis regi sin. Neniu moveto en la vizaĝo malkaŝis la tranĉan ironion. Senvorte ili reiris la longan vojon hejmen. En ŝi la ekscitiĝo ankoraŭ postflagris, kiam ili ambaŭ nun estis solaj en la ĉambro. Kolere ŝi forĵetis la sunombreton kaj siajn gantojn. Edgar tuj eksciis, ke ŝiaj nervoj estis ekscititaj kaj postulis malŝargon, sed li celis eksplodon kaj intence restis en la ĉambro, por inciti ŝin. Ŝi iris tien kaj reen, denove eksidis, ŝiaj fingroj tamburis sur la tablo, poste ŝi ree suprensaltis. “Kiel taŭzita vi estas, kiel malpura vi aspektas! Estas skandalo antaŭ la homoj. Ĉu vi ne hontas en via aĝo?” Sen vorto de kontraŭparolo la infano iris kaj kombis sin. Tiu silentado, kun la tremo de moko sur la lipoj, furiozigis ŝin. Prefere ŝi estus bateginta lin. “Iru en vian ĉambron,” ŝi alkriis lin. Ŝi ne plu povis toleri lian ĉeeston. Edgar ridetis kaj eliris.

Kiel ili ambaŭ nun tremis pro li; kiel ili, la barono kaj ŝi, timis ĉiun horon de kunesto, timis la senkompatan rigoran firmtenon de liaj okuloj! Ju pli

malpli, kiel tiu grince formis insultvortojn, tiel li, la barono kaj ŝi, timis ĉiun horon de kunesto, timis la senkompatan rigoran firmtenon de liaj okuloj!

骂的话语就在齿缝之间游动，也看到男爵竭力在控制自己不让那些恶语向他喷吐出来。这时他也看出妈妈开始怒气上冲，他反倒高兴得不得了。这两个大人唯一渴望的就是找个理由向他扑过来，把他推开，不让他再碍手碍脚，但他才不会给他们机会哩。他的仇恨积蓄已久，不可能向他们示弱。

“回去吧！”妈妈突然说道，她觉得自己再也控制不了自己了，她得做点什么，至少在这折磨之下也要叫一嗓子。“真遗憾，”埃德加平静地说，“天气多好啊。”

两个大人觉得这孩子还在嘲笑他们，但他们不敢贸然吭声。在两天的时间里这个小暴君竟然神奇地学会了控制自己，在他的脸上丝毫没有流露出那尖刻嘲讽的表情来。他们无言地往回走，这回家的路显得十分漫长。当埃德加和妈妈单独在房间里时，妈妈仍余怒未消。她气呼呼地扔下遮阳伞和手套。埃德加立刻就意识到妈妈的神经受刺激了，需要发泄了，但他故意呆在房内激怒她，让她大动肝火。那女人走来走去，然后又坐了下来，手指在桌子上砰砰地敲，过了一会儿她又跳了起来。“你看看你，头发乱蓬蓬的，一身脏兮兮的！你可在大家面前丑态百出了。像你这样的年龄，你不感到羞愧吗？”埃德加一句也不分辩，只是走过去把头发梳理一下。他的沉默以及他唇间由于嘲笑而引起的颤动让妈妈抓狂了，她恨不得狂扁他一顿。她冲埃德加喊道：“去你自己的房间，”她再也受不了埃德加呆在这儿了。埃德加微笑着走了出去。

现在妈妈和男爵两人因为他不由得全身发抖啊，而且也害怕和他在一起的每时每刻，更害怕他那双冷酷无情、紧盯不放的眼睛！他们越是感到不快，他的双眼就越是闪

malagrablaj ili sentis sin, en des pli sata bonfarto brilis lia rigardo, des pli aroga fariĝis lia ĝojo.

Edgar torturis nun la sendefendajn kun la tuta preskaŭ besta krueleco de infanoj. La barono kapablis ankoraŭ regisian koleron, ĉar — pensante nur pri sia celo — li ĉiam esperis iel superruzi la bubon. Sed la patrino ĉiam denove perdis la memregon. Por ŝi estis malŝarĝo, kiam ŝi povis alkrii lin. “Ne ludu per la forko!” ŝi bruske mallaŭdis lin ĉetable. “Vi estas maledukita junulaĉo; vi ankoraŭ ne meritas, sidi inter plenkreskuloj.” Edgar ĉiam nur ridetis, ridetis, tenante la kapon iom flanken. Li sciis, ke tiu kriado estis malespero, kaj sentis fieron, ke ili tiel malkaŝis sin. Li havis nun tute trankvilan rigardon, kvazaŭ kuracistan. Antaŭe li eble estis malica, por ĉagreni ŝin, sed en malamo oni lernas multon kaj rapide. Nun li nur silentis, silentadis, ĝis kiam ili komencis krii sub la premo de lia silentado.

Lia patrino ne plu povis toleri tion. Kiam ili nun ekstaris post la manĝo kaj Edgar denove volis sekvi ilin kun tiu natura fideleco, ŝi forgesis ĉian indulgon. En subita erupcio ŝi elkraĉis la veron. Torturita de lia daŭra ĉeesto, ŝi ribelis kiel ĉevalo turmentita de muŝoj. “Kial vi ĉiam postkuras min kiel trijara infano? Mi ne volas havi vin ĉiam proksime! Infanoj ne estu kun plenkreskuloj! Notu tion! Do okupu vin iel pri vi mem dum unu horo! Legu ion aŭ faru, kion vi volas. Lasu min trankvila! Vi faras min nervoza per via ŝtelirado, via naŭza malgajeco.”

Fine li estis eltirinta ĝin de ŝi, la konfeson! Edgar ridetis, dum la barono kaj ŝi nun ŝajnis esti embarasitaj. Ŝi turnis sin kaj volis foriri, furioza pri si

zhezhenmangyuzhiguang, taizheshi gando kuailewubi.

现在埃德加完全以孩子的方式、近乎野兽般的残忍来摧残这两个没有任何防御的人。男爵还能控制自己的怒气，因为他一想到自己的目的，就总是抱着在心计上能战胜这小家伙的希望。而埃德加的妈妈却无法掌控自己，她要对着埃德加大喊大叫才能发泄自己的愤懑。“别玩那叉子！”就餐时她会恶言恶语地呵斥埃德加，“你这个没教养的家伙，你还不配坐在大人中间哩。”埃德加总是把头扭到一边，只笑笑、再笑笑。他知道，这吼叫其实就是一种绝望。他们就这样暴露了自己，他感到很得意。现在他有着医生那种平静如水的目光。之前为了惹妈妈烦恼，他可能是下了一点狠心，但只有在仇恨中才会学得又多又快。现在他只是不断地保持沉默，他会沉默到他们受不了沉默的压力而开始大喊大叫时为止。

埃德加的妈妈再也受不了。吃完饭后大家站起来，埃德加又跟上他们，显得忠心耿耿的样子。这时，他的妈妈却忘了世上还有宽容二字，竟然火冒三丈，一下说出了事情的实情。原来埃德加至始至终都在场盯着，这让她备受折磨，她竟像马儿受苍蝇的骚扰那样不依不饶地炮起蹶子来。“你为什么总像个三岁的孩子那样跟在我后面跑？我不喜欢你老是腻在我身边！小孩子不要总跟大人在一起！记住啦！那你就干点别的，干它一个小时看看！看书啊或者做点自己想做的事儿。让我清静一下！你那样偷偷摸摸的，又是一脸的不高兴，真令人讨厌，可把我弄疯了。”

埃德加终于从妈妈嘴里套出这些不打自招的告白！男爵和妈妈显得窘迫不安，埃德加却绽开了笑容。妈妈转过身子想要离开。她因为承认自己不招孩子喜欢而痛恨不已。

mem, ke ŝi konfesis sian malplaĉon al la infano. Sed Edgar nur diris senpasiie: “Patro ne volas, ke mi iru ĉi tie sola. Patro igis min promesi, ke mi ne estos malsingarda kaj ke mi restos kun vi.”

Li emfazis la vorton “Patro,” ĉar li jam antaŭe rimarkis, ke ĝi kaŭzis certan paralizan efikon al ili. Ankaŭ lia patro do estis envolvita en tiu arda sekreto. Patro certe havis iun sekretan potencon super la du, kiun li ne konis, ĉar iam la mencio de lia nomo evidente havigis al ili timon kaj malagrablon. Ankaŭ ĉi foje ili respondis nenion. Ili demetis la armilojn. La patrino iris antaŭen, la barono kun ŝi. Malantaŭ ili venis Edgar, ne humila kiel servisto, sed severa kaj senkompata kiel gardisto.

Nevideble li tintetis per la ĉeno, kiun ili ekskuis kaj kiu ne estis frakesebla. La malamo estis hardinta lian infanan forton; li, la nescianto, estis pli forta ol ili ambaŭ, al kiuj la sekreto ligis la manojn.

但埃德加只是不愠不火地说道：“爸爸不让我一个人单独来这里，他要我答应他一定要事事谨慎小心，要我随时跟在你身边。”

埃德加说“爸爸”两个字时加重了语气，因为之前他就注意到，这两个字有着令妈妈和男爵两人感到全身瘫软的作用。这样，他爸爸也被卷入进了这个炙热的秘密中。爸爸显然有震慑这两人的神秘力量，尽管埃德加并不知道这是什么样的力量。因为有次他提及“爸爸”两字时明显地让他们感到害怕和不安。这一次他们也是一言不发，他们缴械投降了。妈妈向前走着，男爵陪着她一起走，埃德加跟在后面，不是像谦卑的侍者那样，而是像个严厉无情的卫兵那样在后面跟着。

无形中，那根曾经被男爵和妈妈摇动过的不会折断的链条却被埃德加叮叮地摇响起来。仇恨铸就了这孩子的力量。他这个不知实情的小孩子比起那两个被秘密捆绑在一起的男女更为有力。

LA MENSOGULOJ

Sed la tempo urĝis. Al la barono restis nur malmultaj tagoj, kaj li devis uzi ilin. Rezisto kontraŭ la persistemo de la ekscitita infano estus vana, tion ili sentis, kaj tial ili elektis la lastan, la plej malgloran rimedon: la fuĝon; nur por eviti lian tiranadon por unu-du horoj.

“Portu ĉi tiujn registrotajn leterojn al la poŝtoŝeĵo,” diris la patrino al Edgar. Ili ambaŭ staris en la halo, la barono parolis ekstere kun fiakro-veturigisto.

Malfideme Edgar transprenis la du leterojn. Li estis rimarkinta, ke antaŭe servisto transdonis iun sciigon al lia patrino.

Ĉu ili eble komune preparis ion kontraŭ li?

Li hezitis. “Kie vi atendos min?” “Ĉi tie.” “Ĉu certe?” “Jes.” “Sed ne foriru! Vi do atendos min ĉi tie en la halo, ĝis kiam mi revenos?” Sentante sian superecon, li jam parolis ordone al sia patrino. De post antaŭhieraŭ multo ŝanĝiĝis.

Poste li iris kun la leteroj. Ĉe la pordo li kunpuŝiĝis kun la barono. Li alparolis lin, unufoje de post du tagoj. “Mi nur alpoŝtigos tiujn du leterojn. Mia patrino atendos min, ĝis mi revenos. Bonvolu ne foriri antaŭ tio.” La barono preterŝovis sin rapide. “Jes, jes, ni ja atendos.”

Edgar rapidegis al la poŝtejo. Li devis atendi. Sinjoro antaŭ li havis dekduon da enuigaj demandoj. Fine li povis plenumi sian komision kaj tuj reen kuris kun la kvitancoj. Kaj alvenis ĝuste por vidi, kiel lia patrino kaj la barono forveturis en fiakro.

Li rigidiĝis pro furiozo. Preskaŭ li volis kliniĝi kaj postĵeti ŝtonon. O, ili tamen fuĝis de li, sed per kia aĉa, kia

撒谎者

但时间紧迫，对男爵来说没几天了，他得好好利用。那个被激怒的孩子一股倔强劲儿，跟他拧着干那只是徒劳，他们都意识到了这一点，所以他们最后选择了最不光彩的办法：逃避。只要能避开这小子的恣意妄为，哪怕一两小时也好啊。

“把这些信送到邮局去，要挂号啊，”妈妈对埃德加说道。他们两人站在大厅里，而男爵则在外面跟出租马车的车夫说着话。

埃德加狐疑地接过了那两封信。他之前已经注意到侍者给妈妈讲过一番话。

他们会合力来对付他吗？

他迟疑了一下。“你在哪儿等我？”“这儿。”“真的吗？”“是啊。”“但别走开！你会在大厅的这个地方等我回来吧？”感受着自己的优势，他已经开始对妈妈发号施令了。从前天开始，很多事情都发生了变化了。

于是埃德加拿着信走了。在门口他和男爵撞了个满怀，这是两天之后他第一次开口跟男爵说话：“我只是去邮局寄这两封信，我妈妈会等我回来，我回来之前请不要离开。”男爵迅速闪身答道，“是啊，是啊，我们当然会等的。”

埃德加飞速冲向邮局，但他得等着，在他前面的那位先生问的问题又多又令人烦不胜烦。终于他完成了自己的任务，他立刻拿着收据往回奔。他回来的时候正好目睹他妈妈和男爵坐上出租马车上离开的一幕。

他愤怒至极，简直目瞪口呆了。他几乎想弯下腰捡起石块向他们后背扔过去。噢！他们还是从他身边溜走了，竟然使用了那么

fripona mensogo! Ke lia patrino mensogis, li sciis de hieraŭ. Sed ke ŝi povus esti tiel senhonta kaj rompi klaran promeson, tio disŝiris en li la lastan fidemon. La tutan vivon li ne plu komprenis, vidinte ke vortoj, malantaŭ kiuj li supozis verecon, estis nur koloraj vezikoj, kiuj ekbloviĝis kaj krevis en nenion. Sed kia terura sekreto povus peli plenaĝajn homojn mensogi al li, infano, kaj forŝteliĝi kiel krimuloj? En la libroj, kiujn li estis leginta, la homoj murdis kaj trompis por gajni monon aŭ potencon aŭ reĝolandojn. Sed kio estis la kaŭzo ĉi tie, kion intencis tiuj du, kial ili kaŝis sin antaŭ li, kion ili provis vuali per cent mensogoj. Li torturis sian cerbon. Malklare li sentis: tiu sekreto estas la riglilo de la infaneco; konkeri ĝin signifus esti plenkreskinta, fine esti viro. Ho, kapti ĝin! Sed ne plu li povis klare pensi. La kolero, ke ili foriĝis de li, konfuzis kaj vualis al li la klaran vidon.

Li forkuris en la arbaron; li apenaŭ povis savi sin en la mallumon, kie neniu vidis lin, kaj jen eliĝis fluego da ardaĵ larmoj.

“Mensoguloj, hundoj, trompisto, friponoj!” — li devis krei laŭte tiujn vortojn, alie li estus sufokiĝinta. La furiozo, la malpacienco, la ĉagreno, la scivolemo, la senhelpeco kaj la perfido de la lastaj tagoj, retenitaj en infana kramfo, en la iluzio de plenkreskeco, nun krevigis lian bruston kaj fariĝis larmoj.

Estis la lasta plorado de lia infaneco, la lasta plej sovaĝa plorado; lastfoje li fordonis sin virinece al la volupto de larmoj.

En ĉi tiu horo de konsterna furiozo li elploris de si ĉion: fidon, amon, kredemon, respekton — sian tutan infanecon.

卑鄙、那么无赖的谎言。从昨天开始，他就知道妈妈撒了谎，但妈妈怎么能不顾廉耻，公然就说话不算数呢，这把他心中最后的一丝信任都撕碎了。他以为这些话都是实打实的，结果都是些五彩的泡泡而已，刚一吹起来，就裂开来不留一点痕迹，目睹这一切，他简直一辈子都无法搞明白。究竟是怎样可怕的秘密迫使两个成年人对他，对一个小孩子撒谎，而且像罪犯那样偷偷溜掉呢？在他读过的那些书里，只有为了获得钱财、权利和封地，人们才会去杀人越货、坑蒙拐骗。但这儿的原因是什么呢？这两人的意图是什么？为什么他们在自己面前遮遮掩掩的，他们编那么多的谎言想要掩盖什么呢？他费尽心思地琢磨着。他隐约感到这个秘密就是他童年之门的门闩，打开它就意味着长大成人，最终成为男子汉。啊，要抓住这条门闩！但埃德加已经没有清晰的思路了，他们从他眼皮底下溜走，原本晴朗的视线，一气之下，也变得模模糊糊的了。

埃德加跑进树林，在黑暗中他几乎不能自持，大股的泪水夺眶而出。

“骗子，狗男女，诈骗犯，无赖！”他不得不声嘶力竭地吼出这些诅咒的字眼，不然他会被憋死的。在他气得全身发抖时所经历的和他在憧憬他成为成年人时所感受到的那些怒气、烦躁、烦恼、好奇心、无助感和几天前对他的背叛，让他心肝崩裂，化作了腾飞四溅的泪水。

这是他童年最后的哭泣，最后的也是最狂野的哭泣，最后一次像女人一样哭得酣畅淋漓。

这一刻，他震怒万分，他哭走了心中的一切：诚信、爱心、信任、尊重，也哭走了他全部的童年时光。

La knabo, kiu poste reiris al la hotelo, estis iu alia. Li estis neemocia kaj agis pripense. Unue li iris al sia ĉambro, lavis zorge la vizaĝon kaj la okulojn por ne doni al la du la triumfon vidi la postsignojn de liaj larmoj. Poste li preparis la finan venĝon kaj atendis pacience, sen iu malkvieto.

La halo estis bone vizitata, kiam la veturilo kun la du rifuĝintoj ree haltis ekstere. Kelkaj sinjoroj ludis ŝakon, aliaj legis gazetojn, la sinjorinoj babilis. Inter ili sidis la infano, senmova, iom pala, kun tremaj rigardoj. Kiam nun lia patrino kaj la barono envenis tra la pordo, iom ĝenite vidis lin tiel subite kaj jam volis balbuti la preparitan elturniĝon, li kontraŭdiris ilin rekte kaj kviete kaj diris: “Sinjoro barono, mi volas diri ion al vi.”

La barono havis malagrablan senton. Iel li opiniis sin kaptita. “Jes, jes, poste, baldaŭ!”

Sed Edgar altigis la voĉon, diris hele kaj akre, por ke ĉiuj ĉirkaŭe povu aŭdi tion: “Sed mi volas paroli kun vi nun. Vi kondutis fripone. Vi mensogis al mi. Vi sciis, ke mia patrino atendas min, kaj tamen ...” “Edgar!” kriis la patrino, kiu vidis ĉiujn rigardojn direktitajn al ŝi, kaj ĵetis sin kontraŭ li.

Sed nun la infano akre ekkriaĉis, rimarkante, ke ŝi volas superkrii liajn vortojn: “Mi diras ĝin refoje antaŭ ĉiuj homoj. Vi mensogis abomene, kaj tio estas fia, tio estas fripona.” La barono estis pala; la homoj ekrigardis, iuj ridetis.

La patrino ekkaptis la infanon tremantan de ekscitiĝo: “Venu tuj al via ĉambro, aŭ mi batos vin ĉi tie antaŭ ĉiuj homoj,” ŝi balbutis raŭke.

Sed Edgar jam ree estis kvieta. Li bedaŭris, ke li antaŭe estis tiel pasia. Li

回到了旅馆后，埃德加判若两人，他变得不露声色、做事三思而行了。他先去了自己的房间，为了不让那两个人看到他哭过的泪痕，他把脸和眼睛都洗得干干净净，决不给他们任何占上风的理由。然后他为最后的复仇作了充分的准备。他耐心地等待着，没有丝毫的不安。

当那辆马车又载着那对逃跑掉的男女回到旅馆外停下时，大厅里已经是熙熙攘攘了。几位男士下着国际象棋，其他人在阅读杂志，女士们聊着天。埃德加坐于其中，他一动不动，面色微微苍白，目光游移着。现在他妈妈和男爵穿过大门进来了，这么突然地看到埃德加，他们都显得有些尴尬，他们嗫嚅着预先准备好的托词，埃德加却直截了当而又平静地顶撞道：“男爵先生，我想跟你说点事。”

男爵有些不悦，有种当场被捉住的感觉。他答道：“好啊，好。一会儿，马上！”

但埃德加却提高了嗓门，声音清脆而尖利，他要让周围的人都能听到：“但是我想现在就跟你谈。你耍无赖，你对我说了谎话。你明知道妈妈在等我，你却……”“埃德加！”妈妈喊道，因为她看到所有的目光都投向她，她扑过去想阻止他。

察觉到妈妈想要压过他的叫声，孩子开始尖声怪叫起来：“当着大家的面我再说一遍，你欺骗了我，讨厌、卑鄙、无耻。”男爵的脸变得苍白，人们开始把目光投过来，有的人甚至在发笑。

妈妈一把抓住孩子，情绪激动得全身战栗。她结结巴巴地用嘶哑的嗓音叫道：“马上回你的房间，不然我就在这里当着大家的面揍你一顿。”

此时埃德加已经恢复了平静，他很懊悔自己先前那么动情，他对自己很不满意。因

estis malkontenta pri si mem, ĉar vere li ja volis senemocie provoki la baronon, sed la kolerego estis pli forta ol lia volo. Nun kviete, sen troa rapideco, li turnis sin al la ŝtuparo.

“Senkulpigu lian maldececon, sinjoro barono. Vi ja scias, ke li estas nervoza infano,” ŝi balbute aldonis, embarasita de la iom malicaj rigardoj de la ĉeestantoj ĉirkaŭe, kiuj fiksrigardis ŝin. Nenio en la mondo estis pli terura al ŝi ol skandalo, kaj ŝi sciis, ke ŝi devas nun regi sin. Anstataŭ tuj retiriĝi, ŝi unue iris al la pordisto, demandis pri leteroj kaj aliaj negravaĵoj, kaj poste susuris supren, kvazaŭ nenio estus okazinta.

Sed post ŝi aŭdiĝis mallaŭta flueto de sibla frustrado kaj retenita ridetado.

Survoje ŝia paŝo malrapidiĝis. Ŝi ĉiam estis senpova en seriozaj situacioj kaj verdire timis tiun disputon. Ŝi ne povis nei, ke ŝi estis kulpa, kaj krome: ŝi timis la rigardon de la infano, tiun novan fremdan strangan rigardon, kiu ŝin paralizis kaj hezitis. Pro timo ŝi decidis provuzi mildecon. Ĉar ŝi sciis, ke nun en batalo la ekscitita infano estus la pli forta.

Mallaŭte ŝi premis la anson, malfermis la pordon. La knabo sidis trankvile kaj senemocie. La okuloj, kiujn li levis al ŝi, estis tute sen timo, eĉ ne malkaŝis scivolon. Li ŝajne estis tre certa.

“Edgar,” ŝi komencis kiel eble plej patrinece, “kio estis al vi? Mi hontis pro vi. Kiel oni povas esti tiel malĝentila, kaj precipe kiel infano kontraŭ plenkreskulo! Vi poste tuj senkulpigos vin ĉe la barono.”

Edgar elrigardis tra la fenestro. La “Ne” li kvazaŭ diris transen al la arboj.

Lia certeco komencis mirigi ŝin.
“Edgar, kio fakte okazas en vi? Vi

de la vero, ĉar vere li ja volis senemocie provoki la baronon, sed la kolerego estis pli forta ol lia volo. Nun kviete, sen troa rapideco, li turnis sin al la ŝtuparo.

“男爵先生，请原谅这孩子的失礼，你是知道的，这孩子真有点神经过敏，”埃德加的妈妈嘟嘟囔囔地又说了这么几句，在场的人用幸灾乐祸的目光紧紧地盯着她看，令她感到有些窘迫。在她看来，最可怕的事情就是在众人面前出丑，她知道现在得控制自己。她没有马上就退避三舍，而是先走向门卫，问了问信件啊，还有其他什么鸡毛蒜皮的事，然后衣裙窸窣地上楼了，好像什么事情都没发生过似地。

但是从她的身后却传来了窃窃私语声和强忍着的笑声。

路上她把脚步放慢下来。每每遇到事情一团糟的时候，她都显得无力对付，说真的她很害怕那种争执。她无法否认过错在自己一边，而且她害怕孩子的那种眼神，那种从来没有过的怪异的眼神，这种眼神让她全身瘫软，令她犹疑不决。出于害怕她决定试着显示自己温柔的一面，因为她知道，在眼下这场战争中，那被激怒的孩子会更占上风。

她轻轻按下门柄，打开了房门，那孩子平静地坐着，神情漠然。他抬眼望她，那双眼睛中没有丝毫的畏惧，甚至没有流露出一点点的好奇，他似乎胜券在握一样。

“埃德加，”她尽量用一种慈祥母爱的口吻开口说道，“你怎么啦？我真为你感到羞愧。怎么可以这样无礼呢，尤其是孩子对大人这样！你马上去男爵那儿解释一下。”

埃德加向窗外看去，他说的那声“不”仿佛是冲着对面的树林说的。

他自信满满的神气开始让妈妈感到惊奇不已。

ja tute ŝanĝiĝis! Mi neniel plu rekonas vin. Vi ĉiam estis prudenta, obeema infano, kun kiu oni povis paroli. Kaj subite vi kondutas, kvazaŭ la diablo eniris vin. Kion vi do havas kontraŭ la barono? Vi ja tre ŝatis lin. Li ĉiam estis tiel afabla al vi.” “Jes, ĉar li volis konatiĝi kun vi.” Ŝi eksentis ĝenon. “Sensencaĵo! Kion vi pensas! Kiel vi povas imagi ion tian?” Sed nun la infano ekflamis.

“Mensogulo li estas, malsincera homo. Kion ajn li faras, ĉio estas nur efikon-cela kaj malnobla. Li volis konatiĝi kun vi, tial li estis afabla kaj promesis hundon al mi. Mi ne scias, kion li promesis al vi kaj kial li estas afabla al vi, sed ankaŭ de vi li volas ion, panjo, tutcerte. Alie li ne estus tiel ĝentila kaj afabla. Li estas malbona homo. Li mensogas. Observu lin nur ĝuste, kiel hipokrite li ĉiam rigardas. Ho, mi malamas lin, tiun mizeran mensogulon, tiun friponon”

“Sed Edgar, kiel oni povas diri ion tian.” Ŝi estis embarasita kaj ne sciis respondi. En ŝi ekmoviĝis sento, ke la infano pravas.

“Jes, li estas fripono, oni ne povas forpreni tiun konvinkon de mi. Tion vi mem devas vidi. Kial do li timas min? Kial li kaŝas sin de mi? Ĉar li scias, ke mi taksas lin ĝuste, ke mi konas lin, tiun friponon!”

“Kiel oni povas diri ion tian, kiel oni povas diri ion tian.” Ŝia cerbo malfunkciis, nur la sensangaj lipoj balbutis ĉiam denove la du frazojn. Nun ŝi subite eksentis teruran timon kaj vere ne sciis, ĉu antaŭ la barono aŭ antaŭ la infano.

Edgar vidis, ke lia admono impresis.

Kaj logis lin la ideo, transtiri ŝin al si, havi kunulon en la malamo, en la

“埃德加，你到底怎么啦？你全变了！我都认不出你来了，你一向很懂事、很听话，大家都和你谈得来。可是你的举动突然就像魔鬼附体了一样，你有什么事要跟男爵过不去呢？你那么喜欢他啊，他一向对你那么好。” “是的，可是他是想认识你。” 妈妈觉得有些局促不安，“胡说八道！你想些什么啊！你怎么会想象出那样的事来？” 这时孩子的火气又上来了。

“他说谎、口是心非。他所做的任何事情都有目的，而且手段下作。他想要认识你，所以他对我好，答应给我一只狗。我不知道他应承你什么了，不知道他为什么对你好，但是妈妈，他肯定也想从你这里得到点什么东西，否则他才不会这样点头哈腰、客客气气的呢。他不是什么好东西，他撒谎。你观察一下他吧，他看人的眼光都是那么虚伪啊。哼，我恨他，恨这个卑鄙的撒谎的家伙，恨这个无赖。”

“可是，埃德加，怎么能那样说呢？” 她窘迫不安，不知道如何回答是好。在她的心中油然而生一种感觉：孩子是对的。

“是啊，他就是骗子，没人能改变我的看法。你自己也应该看得到的。他为什么怕我？他为什么老是躲着我？因为他知道我能看透他，知道我了解他，了解他这个骗子。”

“怎么能这样说呢？怎么能这样说？” 妈妈的大脑不听使唤了，只有那失去血色的双唇叨叨着这两句话。现在她突然觉得惊恐万分，但却实在弄不清是害怕男爵，还是害怕这个孩子。

埃德加终于看到自己的一番劝说起了作用。

这时，他产生了一个念头，就是把妈妈拉到自己这一边，这样在与男爵的对抗中

malamikoko kontraŭ li. Milde li alpaŝis sian patrinon, ĉirkaŭbrakis ŝin, kaj lia voĉo fariĝis flata pro ekscito. “Panjo,” li diris, “vi certe mem rimarkis, ke li ne volas ion bonan. Li faris vin tute alia. Vi ŝanĝiĝis, ne mi. Li incitegis vin kontraŭ mi, nur por havi vin sola. Certe li volas trompi vin. Mi ne scias, kion li promesis al vi. Mi nur scias, ke li ne plenumos ĝin. Vi devas esti singarda kontraŭ li. Kiu mensogas al unu, tiu mensogas ankaŭ al alia. Li estas malbona homo, al kiu oni ne fidu.”

Tiu voĉo, milda kaj preskaŭ en larmoj, sonis kiel el ŝia propra koro. De hieraŭ vekiĝis en ŝi malplaĉo, kiu diris al ŝi la samon: pli kaj pli insiste. Sed ŝi hontis deklari prava la propran infanon. Kaj ŝi savis sin, samkiel multaj, el la embaraso de profunda sento en la raŭkecon de la esprimo. Ŝi rektiĝis.

“Infanoj ne komprenas ion tian. Vi ne parolu pri tiaj aferoj. Vi devas kondukti dece. Jen ĉio.”

La vizaĝo de Edgar denove glaciigis. “Kiel vi volas,” li diris malmole, “mi avertis vin.” “Do vi ne volas senkulpigi vin?” “Ne.” Malamike ili kontraŭstaris unu la alian. Ŝi sentis, ke temas pri ŝia aŭtoritato.

“Tiukaze vi manĝos ĉi supre. Sola. Kaj ne venos pli frue al nia tablo, ĝis vi senkulpigis vin. Mi ja igos vin lerni bonan konduton. Vi ne moviĝos el la ĉambro, ĝis mi permesos tion.

Ĉu vi komprenis?”

Edgar ridetis. Tiu perfida rideto ŝajne jam alkreskis al liaj lipoj. Interne li koleris kontraŭ si mem. Kiel stulte, ke li ree lasis forkuri sian koron kaj eĉ volis averti ŝin, la mensogulinon.

La patrino susuris eksteren, ne rigardante lin denove. Ŝi timis tiujn tranĉajn okulojn. La infano estiĝis

自己又多了一个同伴。他温柔地走向妈妈，抱着妈妈，因为兴奋，他的声音也变得柔和起来。“妈咪，”他说到，“你一定也注意到了，男爵玩不出什么好花样来，他把你完全变成了另一个人。我没变，是妈妈你变了。男爵极力挑动你来针对我，只是为了独自占有你。他肯定也想骗你的。我不知道他对你承诺了什么，我只是知道他的承诺是不会兑现的。千万要提防他啊。欺骗过一个人，就还会欺骗第二个人。他是一个不值得信任的坏蛋。”

孩子的声音，温柔中带着哭声，仿佛是从自己的内心发出来的。从昨天开始，她心中就感到怏怏不乐，心里回响着孩子的那番话，一直挥之不去。但她羞于承认孩子说的那番话是对的。跟许多人一样，她把自己从情感的尴尬中挽救出来，却又难于用语言来表达自己。她挺直了身子。

“孩子们哪懂得那种事哩。别说了，放规矩些。这才是你该做的。”

这时埃德加又是一脸冰霜。“随你便吧”，他硬邦邦地说，“反正我提醒过你了。”“那么你不想道歉吗？”“不。”两人充满敌意地对抗起来。妈妈感到她的权威受到了挑战。

“这样的话那你以后就在上面吃饭，自己一个人吃。你要想早一点来同我们一起就餐，那就先道歉吧。我会让你学会做人，没有我的许可你不能走出自己的房间。”

“明白了吗？”

埃德加笑了笑，这叛逆的微笑似乎已然植根在他的双唇上了，其实他在心里生自己的气哩。他竟然没心没肺地去提醒这个撒谎的女人，真是愚蠢之极。

埃德加的妈妈没有再看他一眼，她衣裙窸窣地出去了。她害怕儿子那双锐利的眼睛。自从她感觉儿子总是对她警惕地张着双

malagrabla al ŝi, de post kiam ŝi sentis, ke li havas siajn okulojn malfermaj kaj diras al ŝi ĝuste tion, kion ŝi volis nek scii nek aŭdi. Terure estis al ŝi vidi, ke interna voĉo, ŝia konscienco, disigita for de ŝi mem, ĉirkaŭiras maskovestita kiel infano, kiel ŝia propra infano, ĉirkaŭiras kaj avertas ŝin kaj primokas ŝin. Ĝis nun tiu infano ĉiam estis flanke de ŝia vivo, ornamaĵo, ludilo, io kara kaj bonkonata, kelkfoje eble ŝarĝo, sed ĉiam io, kio troviĝis en la sama fluo, en la sama takto de ŝia vivo. Unuafoje hodiaŭ ĝi ribelis kaj spitis ŝian volon. Io kiel malamo nun ĉiam enmiksiĝis en la memoron pri ŝia infano.

Sed tamen: nun, kiam ŝi iom lace malsupreniris la ŝtuparon, sonis la infana voĉo el ŝia propra brusto: “Vi devus esti singarda kontraŭ li.” — La admono ne lasis sin silentigi. Jen, dum preterpaso, spegulo kontraŭbrilis al ŝi; demande ŝi enrigardis, profunde kaj pli profunde, ĝis la lipoj tie disiĝis en subtila rideto kaj rondiĝis kvazaŭ al danĝera vorto. Ankoraŭ senĉese de interne sonis la voĉo; sed ŝi eklevis la ŝultrojn, kvazaŭ forĵetante ĉiujn tiujn nevideblajn skrupulojn de si, donis klaran rigardon al la spegulo, levis la jupon kaj iris malsupren kun la decida gesto de ludanto, kiu rulĵetas sian lastan ormoneron trans la tablon.

眼,老是说些她不想知道也不想听到的话之后,她就很讨厌他了。在她眼里,自己的心声和良知已经从自己的身躯游离出去,就像一个带着面具的孩子一样,围着她团团转、警告她、嘲笑她,这正是她儿子的所为,令她感到胆寒。到目前为止,那孩子都伴随着她的生活,是一件装饰,一件玩具,一件珍贵而又非常熟悉的东西,有时也许是一种负担,但总是出现在自己生命的溪流中,与自己的生活完全合拍。今天他第一次反叛并挑战她的意志,现在已经有一种类似仇恨的东西溶入对自己儿子的印象中。

然而,当她疲惫地下楼时,那孩子的声音又在自己的胸膛里响起:“你得留神他哦。”而且这句忠告长久萦绕不散。在经过的路上,一面穿衣镜冲着她闪闪发光,她带着疑问向镜子里看去,看得很深很深,直到双唇在镜中绽出浅浅的微笑,然后又嘟着双唇,仿佛是要说出一个危险的字眼来。儿子的声音还在心里不断响起,但她耸了耸肩,仿佛是在甩掉那些看不见的顾虑。她向镜子投去一瞥明亮的目光,然后提起裙子,带着一种要孤注一掷的神态,走下楼梯。

POSTSIGNOJ EN LUNLUMO

La kelnero, kiu estis alportinta al Edgar la manĝon en lian ĉambro-areston, fermis la pordon. Post li kraketis la seruro. Furioze la infano eksaltis: evidente okazis laŭ ordono de lia patrino, ke oni enŝlosis lin samkiel danĝeran beston. Malklare sentiĝis en li: Kio okazas nun tie malsupre, dum mi estas enŝlosita ĉi tie?

Kion tiuj du nun priparolas? Ĉu eble nun tie okazas la sekretaĵo kaj mi devas malĉeesti? Ho, tiu sekreto, kiun mi sentas ĉiam kaj ĉie, kiam mi estas inter plenkreskuloj, antaŭ kiu ili ŝlosas la pordon en la nokto, kiun ili mergas en mallaŭtan konversacion, kiam mi eniras nesupozite; tiu granda sekreto, kiu nun jam de tagoj estas proksime al mi, densege ĉe la manoj, kaj kiun mi tamen ankoraŭ ne povas ekpreni! Kion mi ne jam faris, por kapti ĝin! Iam mi ŝtelis de paĉjo librojn el la skribotablo kaj legis ilin, kaj ĉiuj tiuj strangaj aferoj estis en ili, mi nur ne komprenis ilin. Ŝajne ekzistas ia sigelo, kiun oni devas antaŭe forigi, por trovi la sekreton. Mi demandis la servistinon, petis ŝin klarigi al mi la frazojn en la libroj, sed ŝi priridis min. Terure esti infano, plena de scivolo kaj nepermesata demandi iun, ĉiam esti ridinda antaŭ tiuj granduloj, kvazaŭ oni estus io stulta aŭ senutila. Sed mi ekscios ĝin, mi sentas, ke mi nun baldaŭ scios ĝin. Parto jam estas en miaj manoj, kaj mi ne volas malpersisti, antaŭ ol mi posedos la tuton!”

Li aŭskultis, ĉu iu venas. Ekstere eta vento flugis tra la arboj kaj rompis la rigidan spegulon de la lunlumo inter la branĉaro en cent vibrajn vitrosplitojn.

“Ne povas esti io bona, kion la du intencas; alie ili ne serĉus tiel mizerajn mensogojn por forigi min. Certe ili nun

月下行踪

侍者给“被关禁闭”的埃德加送来了饭食，然后关上了门。埃德加听到身后响起了上锁的声音，他狂怒地跳了起来。显然妈妈是说到做到，他像一只危险的野兽那样被锁起来了，他的脑子里朦朦胧胧地有了个想法：我被锁在这儿，楼下会发生什么事儿呢？

那两个人这会儿在谈些什么呢？也许他们这会儿正在干那见不得人的勾当，所以我不能在场的吧？啊，那个秘密啊！在两个大人面前，我时时处处都感觉到的那个秘密啊！在夜里他们总关上房门，不让我知道这个秘密；一旦我突如其来地进入房间，他们又把这秘密藏在窃窃私语里。这个天大的秘密几天前就离我很近了，近在咫尺了，但我还是抓不住它！为了抓住它我什么事儿没干过啊！我曾经从爸爸的写字桌里偷出过一些书来看，里面什么离奇古怪的事儿都有，只是我看不懂。就好像打有封条一样，要先把这封条打开才能发现秘密。我问过女佣，求她告诉我书里那些话是什么意思，但她却对我一阵嘲笑。满是好奇却不让问，总是遭到大人物的嘲笑，做这样的孩子真是太可怕了，仿佛大家都是愚蠢无用的物件而已。但我会知道的，我感觉到自己很快就知道了，有一部分已经攥在我的手掌心了，在我得到这一切之前，我是不会放弃的。

埃德加听着，是不是有人走过来。屋外微风掠过树林，将枝杈间如明镜般的月光撕扯成无数闪动的玻璃碎片。

“他们两人肯定不会设计什么好事，否则他们就不会找那些卑劣的谎话来把我弄开。这会儿他们肯定在笑话我呢，这两个讨厌的

ridas pri mi, la malbenitaj, ĉar ili fine liberiĝis de mi, sed mi ridos la lasta. Kiel stulte de mi, ke mi nun lasis min enŝlosi ĉi tie, ke mi donis al ili sekundon da libereco, anstataŭ gluiĝi al ili kaj kaŝe priatenti ĉiujn iliajn movojn. Mi ja scias, ke la granduloj ĉiam estas malsingardaj, kaj ankaŭ la du malkaŝos sin. Ili ĉiam kredas, ke ni estas ankoraŭ tute malgrandaj kaj ĉiam dormas vespere; ili forgesas, ke oni povas ankaŭ nur ŝajnigi sin dormanta kaj subaŭskulti, ke oni povas ŝajnigi sin stulta kaj envere esti tre prudenta. Pasintjare, kiam mia onklino ekhavis infanon, ili sciis tion antaŭe; nur antaŭ mi ili ŝajnis sin mirigitaj, kvazaŭ ili estus surprizitaj. Sed ankaŭ mi sciis tion, ĉar mi aŭdis ilin paroli unuvespere antaŭ semajnoj, kiam ili kredis min dormanta. Kaj same ankaŭ ĉifoje mi surprizos ilin, tiujn abomenulojn. Ho, se mi povus spioni tra la pordo, kaŝe observi ilin nun, kiam ili kredas sin sekuraj. Ĉu mi eble nun sonorigu? Tiam venus la servistino, malŝlosus la pordon kaj demandus, kion mi deziras. Aŭ mi povus bruegi, rompi vazaron, tiukaze oni same malŝlosus. Kaj en tiu sekundo mi povus elgliti kaj subaŭskulti ilin. Sed ne, tion mi ne volas. Neniu vidu, kiel abomeninde ili traktas min. Mi estas tro fiero por tio. Morgaŭ mi ja repagos al ili ĉion.” Malsupre ridis virina voĉo. Edgar ektimis: tio povus esti lia patrino. Tiu ja havas kaŭzon ridi, primoki lin, la etulon, senhelpulon, malantaŭ kiu oni turnis la ŝlosilon, kiam li estis ĝena, kiun oni ĵetis en angulon kvazaŭ faskon de malsekaj vestoj. Singarde li kliniĝis eksteren el la fenestro. Ne, ne estis ŝi, sed fremdaj petolaj knabinoj, kiuj ŝercmokis junulon.

Jen, en ĉi tiu minuto li rimarkis, kiel malalte lia fenestro leviĝis super la tero. Kaj jam — apenaŭ ke li notis ĝin

homo, ili finfine forglitis de mi, sed mi ridos la lasta. Kiel stulte de mi, ke mi nun lasis min enŝlosi ĉi tie, ke mi donis al ili sekundon da libereco, anstataŭ gluiĝi al ili kaj kaŝe priatenti ĉiujn iliajn movojn. Mi ja scias, ke la granduloj ĉiam estas malsingardaj, kaj ankaŭ la du malkaŝos sin. Ili ĉiam kredas, ke ni estas ankoraŭ tute malgrandaj kaj ĉiam dormas vespere; ili forgesas, ke oni povas ankaŭ nur ŝajnigi sin dormanta kaj subaŭskulti, ke oni povas ŝajnigi sin stulta kaj envere esti tre prudenta. Pasintjare, kiam mia onklino ekhavis infanon, ili sciis tion antaŭe; nur antaŭ mi ili ŝajnis sin mirigitaj, kvazaŭ ili estus surprizitaj. Sed ankaŭ mi sciis tion, ĉar mi aŭdis ilin paroli unuvespere antaŭ semajnoj, kiam ili kredis min dormanta. Kaj same ankaŭ ĉifoje mi surprizos ilin, tiujn abomenulojn. Ho, se mi povus spioni tra la pordo, kaŝe observi ilin nun, kiam ili kredas sin sekuraj. Ĉu mi eble nun sonorigu? Tiam venus la servistino, malŝlosus la pordon kaj demandus, kion mi deziras. Aŭ mi povus bruegi, rompi vazaron, tiukaze oni same malŝlosus. Kaj en tiu sekundo mi povus elgliti kaj subaŭskulti ilin. Sed ne, tion mi ne volas. Neniu vidu, kiel abomeninde ili traktas min. Mi estas tro fiero por tio. Morgaŭ mi ja repagos al ili ĉion.” Malsupre ridis virina voĉo. Edgar ektimis: tio povus esti lia patrino. Tiu ja havas kaŭzon ridi, primoki lin, la etulon, senhelpulon, malantaŭ kiu oni turnis la ŝlosilon, kiam li estis ĝena, kiun oni ĵetis en angulon kvazaŭ faskon de malsekaj vestoj. Singarde li kliniĝis eksteren el la fenestro. Ne, ne estis ŝi, sed fremdaj petolaj knabinoj, kiuj ŝercmokis junulon.

Jen, en ĉi tiu minuto li rimarkis, kiel malalte lia fenestro leviĝis super la tero. Kaj jam — apenaŭ ke li notis ĝin

家伙，他们终于从我这儿溜掉了，他们自由了，但我会笑到最后的。我真的很傻，居然让自己被锁到这儿，让他们得到一会功夫的自由，而没有紧紧黏着他们，悄悄监视他们的一举一动。我知道大人们总是很粗心，他们两人也会露出马脚来。他们总以为我们还是很小，晚上总是倒头便睡。他们却忘了，人们可以假装睡觉，实际上是在偷听，人们也可以表面装得很傻而实际上留了心眼。去年婶婶生孩子的时候，大人们早都知道，而在我面前他们却装得很惊奇的样子，好像事情很意外似的。其实，那件事我是知道的，因为几周前的一个晚上我就听见他们说过，那时他们以为我在蒙头大睡呢。同样，这次我也会给这两个讨厌的家伙一个措手不及。唉，要是现在我能透过这道门偷偷地监视他们该多好啊，这会儿他们一定觉得平安无事呢。我是不是来按一下铃，这样服务生就会过来，把门锁打开，问我需要什么。或者我可以大喊大叫，砸烂那些瓶瓶罐罐，这样人们也会把门锁打开。趁这当口我就可以溜出去偷听他们讲话。但是不，我不想这样。不能让任何人看到他们是怎样可恶地对待我，这太丢人了，明天我会彻底回敬他们。”这时，楼下传来一个女人的笑声。埃德加不觉一惊：这可能是自己的妈妈啊。妈妈确实有理由笑，有理由嘲笑他，嘲笑他这个小屁孩儿，嘲笑他这束手无策的家伙。当他碍事的时候，人们可以把他锁起来，可以把他像扔一团湿衣服似地扔到角落里。他小心翼翼地

— la ideo ekestis: elsalti nun, kiam ili kredis sin tute sekuraj, subaŭskulti ilin. Li febris pro ĝojo pri sia decido. Estis al li, kvazaŭ li tenus per tio en siaj manoj la grandan, la brilan sekreton de la infan-aĝo. “Eksteren, eksteren,” ĉio tremis en li.

Danĝero ne ekzistis. Homoj ne preterpasis, kaj jam li saltis.

Ekestis eta bruo de grincaj ŝtonetoj, kiun neniu aŭdis.

En tiuj du tagoj la subaŭskultado, la embuskado estis fariĝinta la ĝojo de lia vivo. Kaj li nun sentis volupton miksititan kun tremeto de timo, kiam li tute senbrue ŝteliris ĉirkaŭ la hotelo, zorge evitante la helradian rebrilon de la lumoj. Unue li rigardis, premante la vangon singarde al la fenestrovitro, en la manĝosalonon. Iia kutima sidloko estis neokupata. Nun li kaŝrigardis pluen, de fenestro al fenestro. Iri en la hotelon mem li ne kuraĝis, timante, ke li povus senvole renkonti ilin en la koridoroj. Nenie ili estis troveblaj. Jam li preskaŭ malesperis; jen li vidis du ombrojn antaŭenfali el la pordo kaj — li retiriĝis kaj kaŭriĝis en la malhelon — sian patrinon elpaŝi kun sia nun jam neevitebla kunulo. Do li estis veninta ĝustatempe. Kion ili parolis? Li ne povis kompreni tion. Ili parolis mallaŭte, kaj la vento bruis tro malkviete en la arboj. Sed nun rido klare pretersonis, la voĉo de lia patrino. Estis rido, kiun li tute ne konis je ŝi, strange akra ridado, kvazaŭ tiklita, ekscitita, nervoza, kiu ŝajnis al li fremda kaj timigis lin. Ŝi ridis.

Do ne povas esti io danĝera, ne io grandega kaj grandioza, kion oni kaŝis antaŭ li. Edgar estis iomete seniluziigita.

Sed kial ili forlasis la hotelon? Kien ili iris nun solaj en la nokto? Altsupre, ventoj ŝajnis ŝvebi per gigantaj flugiloj,

何威胁时候去偷听一下。埃德加为这个决定欣喜若狂。在他看来，如果他这样做，他似乎就把童年时代那个熠熠发光的大秘密攥在自己的手心里了。“出去，出去”。他全身都颤抖起来了。

看到没什么危险，也没人从那儿路过，他立刻就跳了出去。

着地后，脚下的小石子发出喳喳的声响，但没人听得见。

这两天，偷听和埋伏成了他生活的乐趣。现在，他悄无声息地在旅馆周围晃悠，小心翼翼地避开皎洁的月光，这时他会油然而生一种快感，但又夹杂着一丝恐惧的战栗。他先把脸颊小心地贴在玻璃窗上往餐厅里看，但他们通常坐的座位空空如也。现在他挨着窗户一个一个地往里偷看。他不敢走进旅馆里，他害怕无意中会在走廊上碰到他们。到处都不见他们的踪影，埃德加几乎绝望了。就在这时他看到两个人影从那扇门里踉跄着走出来，他退了回去，蹲在黑暗中，正是他妈妈和她那形影不离的同伴走出来了。那么说，埃德加还来得正是时候。他们在谈什么呢？埃德加听不明白，因为他们谈话的声音很低，而风又在林间呼啸。这时有笑声清晰地传过来，这是妈妈的笑声。这笑声奇怪而尖厉，仿佛是被人胳肢而发出的兴奋的、神经质的笑声。这种笑声他从不曾在妈妈那里听到过。埃德加感到陌生而害怕。是妈妈在笑。

那么他们对自己隐瞒的就不是什么危险的事，也不是什么大不了的、了不起的事儿，埃德加感到有些失望。

但他们为什么离开旅馆呢？这会儿他们趁着夜色又独自去了哪儿呢？风儿好像扑闪着巨大的翅膀在高空盘旋着，刚才还清清

ĉar la ĉielo — ĵus antaŭe ankoraŭ pura kaj lunhela — nun fariĝis malluma. Nigraj tukoj, ĵetitaj de nevideblaj manoj, iam kaj iam envolvis la lunon, kaj la nokto tiam fariĝis tiel malpenetrebla, ke oni apenaŭ povis vidi la vojon; sed baldaŭ ĝi denove brile heliĝis, kiam la luno liberigis sin. Arĝento malvarmete transfluis la pejzaĝon. Mistera estis tiu ludo inter lumo kaj ombro, kaj ekscita kiel la ludo de virino, kiu jen nudigas jen vualas sin. Ĝuste nun la pejzaĝo ree senvestigis sian brilan korpon. Oblikve trans la vojo Edgar vidis la nigrajn siluetojn, aŭ pli vere nur unu, ĉar ili iris tiel interprete, kvazaŭ interna timo kunpuŝas ilin. Sed kien ili iras nun, la du? La pinarboj ĝemis, estis demonaj agemoj en la arbaro, kvazaŭ iu sovaĝa ĉasado furiozus tie. “Mi sekvos ilin,” pensis Edgar, “ili ne povos aŭdi miajn paŝojn en tiu tumulto de vento kaj arbaro.” Kaj dum la du malsupre iris sur la larĝa hela strato, li saltis supre en la mallumo pluen de arbo al arbo, de ombro al ombro.

Li sekvis ilin obstine kaj persiste, benis la venton, kiu faris liajn paŝojn neaŭdeblaj, kaj malbenis ĝin, ĉar ĝi ĉiam forportis de li la vortojn de transe. Se eĉ nur unufoje li povus aŭdi ilian konversacion, li certe tenus la sekreton.

La du malsupre iris sensuspekto. Ili sentis sin feliĉege solaj en tiu vasta embarasa nokto kaj perdiĝis en sia kreskanta ekscitiĝo. Neniu antaŭsento avertis ilin, ke supre en la multbranĉa mallumo iu sekvas ĉiun ilian paŝon kaj ke du okuloj ungege ĉirkaŭprenadas ilin kun la tuta forto de malamo kaj scivolo.

Subite ili haltis. Ankaŭ Edgar tuj paŭzis kaj premis sin proksime al arbo. Forta timo ekkaptis lin. Se ili nun returnus kaj atingus la hotelon antaŭ li,

朗朗、月光明媚的夜空这会儿却昏暗起来。无形的手扔出一块块黑色的布，把月儿一点一点地包裹起来，这时天黑得伸手不见五指，连脚下的路也几乎看不见了。不一会，月亮挣脱出来，天色又明朗起来，银色的月光冷冷地流向四周。这光与影之间的游戏神秘而刺激，如同女人在戏耍一样，一会儿脱得一丝不挂，一会儿又笼上轻纱。正在这时，周围的景色再次明亮起来，裸露出它的身躯。在路的斜对面埃德加看见了他们黝黑的身影，更确切地说是一个身影，因为他们彼此依偎的那么紧，仿佛是由于内心的恐惧他们才紧贴在一起的。但他们两人现在往哪儿走呢？松林发出呻吟，林中传来巨大的响动，仿佛一伙围猎的人在那里喧嚣狂吼。“我要跟着他们，”埃德加思忖道，“风狂林啸，他们不会听到我的脚步声。”当这对男女从坡上走下宽敞明亮的路上时，埃德加却跳进树林的黑暗中，往前走过一棵一棵的树，穿过一片一片的黑影。

埃德加拼着劲紧追不舍地跟着他们，他感激那风，是风掩盖了他的脚步声；他又诅咒那风，因为风总是把那对男女的说话声吹散得无影无踪。哪怕他能听到一次他们的对话，他就肯定能把秘密攥在自己手中。

那两人在下面走着，丝毫没有任何戒心。在夜晚实在是深邃而令人难以捉摸，他们两人完全沉浸在越来越亢奋的状态中，觉着自己太幸福了。他们丝毫没有预感到，就在他们上面，在枝杈密布的黑暗中有人在跟着他们的脚步，有两只满含仇恨与好奇的眼睛像巨爪般地钳住了他们。

突然他们停了下来。埃德加也马上停了下来贴身在一棵树后，他怕极了。如果妈妈他们现在返身回去，比他先到旅馆，那该怎么办？如果他不能安然地呆在自己的房间，

se li ne povus savi sin en sian ĉambron kaj la patrino trovus ĝin malplena? Tiukaze ĉio estus perdita, tiam ili sciis, ke li kaŝe observas ilin, kaj li ne plu povus esperi iam ellogi de ili la sekreton. Sed la du hezitis, evidente pro iu malkonsento. Bonŝance la luno lumis kaj li povis ĉion klare vidi. La barono montris al malhela mallarĝa flankvojeteto, kiu kondukis malsupren en la valon; tie la lunlumo ne plaŭdis kvazaŭ larĝa plena riverego samkiel sur la ŝoseo, sed ĝi trafluetis la densaĵon nur en gutoj kaj groteskaj radioj. “Kial li volas tien malsupren?” ekpensis Edgar. Lia patrino ŝajne diris “ne”, sed li, la alia, provis persvadi ŝin. El la maniero de liaj gestoj Edgar povis ekkoni, kiel insiste li parolas. Angoro atakis la infanon. Kion volis tiu homo de lia patrino? Kial provis li, tiu fripono, treni ŝin en la malhelon? El liaj libroj, kiuj por li estis la mondo, subite venis vivaj memoroj pri murdo kaj forrabo, pri teruraj krimoj. Certe li intencas murdi ŝin, kaj pro tio li estis antaŭe foriginta lin, pro tio li logis ŝin soleca ĉi tien. Ĉu li voku pro helpo? Murdisto! La ekkrio jam estis tute alte en lia gorĝo, sed la lipoj estis sekaj kaj eligis eĉ ne unu sonon. Liaj nervoj streĉiĝis pro ekscito, apenaŭ li povis teni sin rekte; en terura timo li ekprene serĉis iun apogon — jen krakis branĉeto sub liaj manoj.

Timigite la du turnis sin kaj fiksrigardis en la mallumon.

Edgar restis mute apoganta sin al la arbo, kun alpremitaj brakoj, kaj kaŭrigis la etan korpon profunden en la ombbron. Regis tomba silento. Tamen ili ŝajnis terurigitaj. “Ni reiru,” li aŭdis diri sian patrinon. Time sonis tio de ŝiaj lipoj. La barono, evidente mem maltrankvila, konsentis. La du reiris malrapide, karese

妈妈发现房间空空的，那又该怎么办啊？这样的话一切都完了，那时他们就会知道他在偷偷地监视他们，那他就别再指望有朝一日能从他们那里弄到那个秘密了。但那两人犹豫了一下，显然是因为他们意见不合。可幸运的是，这时月光明朗，埃德加能把一切都看得一清二楚。男爵指着一条幽暗的狭窄支道，那条支道通向下方的山谷。那里月光静静地洒在支道上，就像一条波澜不惊的大河躺在公路上一样，月光像水滴一般流经密林深处，发出奇形怪状的光芒来。“他为什么想往下面走呢？”埃德加想着。妈妈似乎在说“不去”，但他却试图要说服她。从男爵的手势上埃德加看得出来男爵一味坚持的那个样子。一阵焦虑向他袭来，妈妈的那个同伴想要怎样？那个流氓为什么想要把妈妈拉到黑暗中去？埃德加在书里所看到的那些谋杀啦、抢劫啦，还有那些令人胆战心寒的犯罪行为呀，全都活生生地出现在他眼前。男爵一定是安心要杀害妈妈，所以，他才把自己提前支开，所以，他才独自把妈妈引到这里来。要呼救吗？这个杀人犯！他呼救的声音已然爬上了咽喉，但双唇却干干的发不出一点声音。他的神经因为刺激而紧绷起来，他几乎站立不稳。在巨大的恐惧中，他想抓住一个东西支撑自己，不料，他手下的一根小树枝咔嚓一声折断了。

妈妈和男爵被这声音吓了一跳，他们转过身来，目不转睛地朝黑暗里望去。

埃德加一声不响地靠在那棵树上，双臂紧抱，把自己那小小的身躯蜷缩在树影深处。四周死寂无声。然而那对男女似乎被吓坏了。“咱们回去吧，”埃德加听见妈妈说，她的双唇恐惧地发出这些字眼，男爵同意了，显然他自己心里也忐忑不安。他们两人慢慢地往回走，爱抚地紧偎在一起。对于埃德加来讲，他们内心的惊慌失措反而成了

alpremiĝintaj. Ilia interna embaraso estis bonŝanco por Edgar. Kvarpiede li rampis tute malsupre en la arbustaĵo, sangvundante la manojn, ĝis la fino de la arbaro; de tie li kuris plenrapide, tiel ke lia spiro perdiĝis, ĝis la hotelo kaj tie per kelkaj saltoj supren. La ŝlosilo, kiu antaŭe enkarcerigis lin, feliĉe enestis de ekstere; li turnis ĝin, rapidegis en la ĉambron kaj tuj sur la liton. Kelkajn minutojn li devis ripozi, ĉar la koro batis furioze kontraŭ la brusto, kiel ŝvingilo kontraŭ sona sonorilvando.

Poste li riskis ekstari, apogis sin apud la fenestro, kaj atendis ĝis ili venis. Daŭris longtempe. Certe ili estis irintaj tre tre malrapide. Singarde li spionis el la ombrita kadro. Nun ili alvenis malrapide, kun lunlumo sur la vestoj. Fantome ili aspektis en tiu verda lumo; kaj denove atakis lin dolĉa timotremo, ĉu tiu vere estas murdisto kaj kian teruran okazaĵon li mem estis malhelpinta per sia ĉeesto. Klare li vidis la kretohelajn vizaĝojn. En tiu de la patrino estis esprimo de ekstazo, kiun li ne konis je ŝi, dum la barono ŝajne estis severa kaj ĉagrenita; evidente, ĉar lia intenco malsukcesis.

Tute proksime ili jam estis. Nur mallonge antaŭ la hotelo iliaj figuroj disiĝis. Ĉu ili rigardos supren? Ne, neniu faris tion.

“Ili forgesis min,” pensis la knabo kun arda kolero, kun sekreta triumfo, “sed mi ne vin! Vi eble imagas, ke mi dormas aŭ ne estas en la mondo, sed vi vidos vian eraron. Ĉiujn viajn paŝojn mi kontrolos, ĝis mi eltiros la sekreton de li, la fripono, la teruran sekreton, kiu maldormigas min. Mi ja disŝiros vian interligon. Mi ne dormas.” Malrapide la du eniris la pordon. Kaj kiam ili nun unu post la alia eniris, la falantaj siluetoj ree

unue aperis. Ili estis tute malsupre en la arbustaĵo, sangvundante la manojn, ĝis la fino de la arbaro; de tie li kuris plenrapide, tiel ke lia spiro perdiĝis, ĝis la hotelo kaj tie per kelkaj saltoj supren. La ŝlosilo, kiu antaŭe enkarcerigis lin, feliĉe enestis de ekstere; li turnis ĝin, rapidegis en la ĉambron kaj tuj sur la liton. Kelkajn minutojn li devis ripozi, ĉar la koro batis furioze kontraŭ la brusto, kiel ŝvingilo kontraŭ sona sonorilvando.

Poste li riskis ekstari, apogis sin apud la fenestro, kaj atendis ĝis ili venis. Daŭris longtempe. Certe ili estis irintaj tre tre malrapide. Singarde li spionis el la ombrita kadro. Nun ili alvenis malrapide, kun lunlumo sur la vestoj. Fantome ili aspektis en tiu verda lumo; kaj denove atakis lin dolĉa timotremo, ĉu tiu vere estas murdisto kaj kian teruran okazaĵon li mem estis malhelpinta per sia ĉeesto. Klare li vidis la kretohelajn vizaĝojn. En tiu de la patrino estis esprimo de ekstazo, kiun li ne konis je ŝi, dum la barono ŝajne estis severa kaj ĉagrenita; evidente, ĉar lia intenco malsukcesis.

Tute proksime ili jam estis. Nur mallonge antaŭ la hotelo iliaj figuroj disiĝis. Ĉu ili rigardos supren? Ne, neniu faris tion.

“Ili forgesis min,” pensis la knabo kun arda kolero, kun sekreta triumfo, “sed mi ne vin! Vi eble imagas, ke mi dormas aŭ ne estas en la mondo, sed vi vidos vian eraron. Ĉiujn viajn paŝojn mi kontrolos, ĝis mi eltiros la sekreton de li, la fripono, la teruran sekreton, kiu maldormigas min. Mi ja disŝiros vian interligon. Mi ne dormas.” Malrapide la du eniris la pordon. Kaj kiam ili nun unu post la alia eniris, la falantaj siluetoj ree aperis. Ili estis tute malsupre en la arbustaĵo, sangvundante la manojn, ĝis la fino de la arbaro; de tie li kuris plenrapide, tiel ke lia spiro perdiĝis, ĝis la hotelo kaj tie per kelkaj saltoj supren. La ŝlosilo, kiu antaŭe enkarcerigis lin, feliĉe enestis de ekstere; li turnis ĝin, rapidegis en la ĉambron kaj tuj sur la liton. Kelkajn minutojn li devis ripozi, ĉar la koro batis furioze kontraŭ la brusto, kiel ŝvingilo kontraŭ sona sonorilvando.

ĉirkaŭbrakis sin por unu sekundo; kiel unusola nigra strio malaperis ilia ombro en la heligitan portalon. Poste la placo denove kuŝis brila en la lunlumo antaŭ la domo, samkiel vasta herbejo de neĝo.

广场又在房前的月光里闪亮，犹如白雪覆盖的大草地一样。

LA SURPRIZ-ATAKO

Plenspire Edgar repaŝis de la fenestro; terurtremo skuis lin. Neniam antaŭe en sia vivo li estis tiel proksima al io simile mistera. Laŭ lia percepto, la mondo de ekscitoj, de streĉaj aventuroj, tiu mondo de murdo kaj trompo, ĉiam situis samloke kiel la fabeloj, tuj malantaŭ la sonĝoj, en sfero nereala kaj neatingebla. Nun subite li ŝajne troviĝis rekte en ĝi, en tiu terura mondo, kaj lia tuta estaĵo estis febre skuita de tia neatendita renkonto. Kiu estas tiu mistera homo, kiu subite venis en ilian trankvilan vivon? Ĉu li vere estas murdisto, ke li ĉiam serĉas la solecon kaj volas fortreni lian patrinojn tien, kie estas mallumo? Io terura ŝajne minacis. Li ne sciis, kion fari. Morgaŭ, tio estis certa, li skribos al la patro aŭ telegrafos. Sed ĉu tio ne povus okazi jam nun, ĉi-nokte? Ankoraŭ ja lia patrino ne estis en sia ĉambro, ankoraŭ ŝi estis kun tiu abomena, malamata fremda homo. Inter la interna pordo kaj la ekstera facile movebla tapetopordo estis mallarĝa interspaco, ne pli granda ol la interno de vestoŝranko. Tien, en tiun manlarĝon da mallumo, li enpemis sin, por subaŭskulti ŝiajn paŝojn en la koridoro. Ĉar li decidis, ke eĉ unu momenton li ne volas lasi ŝin sola. La koridoro estis nun, noktmeze, malplena kaj nur malbrile heligita de unu soleca flamo.

Fine — la minutoj longiĝis terure por li — li aŭdis singardajn paŝojn suprenveni. Streĉe li aŭskultis. Ne estis iu rapida paŝado, kvazaŭ iu volas rekte en sian ĉambron, sed trenaj, hezitaj, tre malrapidigitaj paŝoj kvazaŭ suprenirantaj senfine malfacilan kaj krutan vojon. Intertempe ĉiam denove frustrado kaj haltado. Edgar tremis pro ekscitiĝo. Ĉu eble estis ambaŭ, ĉu li

突然袭击

埃德加深深地吸了一口气，离开了那扇窗户，他怕得发抖。在他之前的生活中他从没有离这种神秘之类的事情这么近过。他觉得那刺激的、紧张冒险的世界，谋杀诈骗的世界一向都是在童话里、梦里，以及虚幻的、无法到达的地方。现在似乎他突然就身居其中了，置身于这可怕的世界中了。这始料未及的遭遇让他全身上下都燥热得抖个不停。那个突然闯入他们平静生活的神秘的家伙究竟是谁？他总是千方百计要把妈妈拖到黑暗偏僻的地方，难道他真是想杀人吗？有种恐怖的东西似乎正张牙舞爪地威胁着他，他不知道怎么办。明天他肯定要给爸爸写信或发电报，但会不会今天晚上就出事呢？妈妈还没回到房间，她还同那个可憎可恨的家伙在一起呢。在内门和外面那扇很容易移动的装饰门之间有个狭小的空间，这空间跟衣柜差不多大小。他钻进了这黑漆漆的狭小空间里，去听妈妈在走廊的脚步声。因为他已经下定决心不让妈妈独自一人，哪怕就是一秒钟的时间。子夜时分，走廊里空无一人，只有一盏孤灯散发出昏暗的灯光。

他感到每分钟都变得那么漫长，漫长得令人害怕。终于，他听到往楼上走来的脚步声，步子迈得十分谨慎。他紧张地听着，那脚步放得很慢，不像是径直走向自己房间的那种急匆匆的脚步，却是拖沓的、犹豫不决的、放得很慢很慢的脚步，就好像在爬一条无穷无尽的、艰难陡峭的山路。同时还不断伴有耳语和脚步的停顿。埃德加紧张得直发抖。也许是两个人吧？他还和妈妈在一起吗？耳语声听起来很遥远，而脚步声，尽管

ankoraŭ restis kun ŝi? La frustrado estis tro malproksima. Sed la paŝoj, kvankam ankoraŭ hezitaj, pli kaj pli alproksimiĝis. Kaj nun subite li aŭdis la malamatan voĉon de la barono diri ion mallaŭte kaj raŭke, kion li ne komprenis, kaj tuj poste tiun de sia patrino en rapida sindefendo: “Ne, ne hodiaŭ! Ne.”

Edgar tremis, ili proksimiĝis kaj li devis aŭdi ĉion. Ĉiu paŝo, kiom mallaŭta ĝi estis, dolorigis lin en la brusto. Kaj la voĉo, kiel malbela ĝi ŝajnis al li, tiu avide varbanta, naŭza voĉo de la malamato! “Ne estu kruela. Vi estis tiel bela ĉi tiun vesperon.” Kaj ree la alia: “Ne, mi ne estas permesata, mi ne povas, lasu min.”

Estis tiom da timo en la voĉo de lia patrino, ke la infano teruriĝis. Kion alian li ankoraŭ volis de ŝi? Kial ŝi sentis timon? Pli kaj pli ili alproksimiĝis kaj certe jam estis nun antaŭ lia pordo. Densege malantaŭ ili staris li, tremanta kaj nevidebla, en distanco de nur unu manlarĝo, ŝirmita nur per la maldika tavolo de tapeto. La voĉoj estis nun proksimegaj.

“Venu do, Matilde, venu!” Ree li aŭdas sian patrino ĝemi, pli malforte nun, en laciĝanta rezisto.

Sed kio estis tio? Ili iris ja pluen en la mallumo. Lia patrino ne eniris sian ĉambron, sed preterpasis ĝin! Kien li trenas ŝin? Kial ŝi ne plu parolas? Ĉu li premegis ŝtopilon en ŝian buŝon? Ĉu li strangole fermas al ŝi la gorĝon?

Tiuj pensoj furiozigas lin. Per trema mano li puŝe malfermas la pordon iomete. Nun li vidas la du en la malhela koridoro. La barono brake ĉirkaŭplektas la kokson de lia patrino kaj mallaŭte forkondukas ŝin, kiu ŝajne jam cedas. Nun li haltas antaŭ sia ĉambro. “Li volas fortreni ŝin,” ektimas la infano, “nun li

仍然犹豫不决，却越来越近了。突然埃德加听到了男爵那可恨的声音低哑着说了些他没听明白的话，但紧接着他又听到了妈妈急匆匆的拒绝声：“不，今天不行！不行！”

埃德加颤抖着，他们走近了，他该什么都听见了。他们的每一步，尽管是那么轻，却都让他胸口疼痛不已。还有那声音，那让他恨得入骨的人的恣意纠缠而令人作呕的声音，在他听来是那么可恶！“别那么残忍。今晚你是多么美丽动人啊。”另一个声音再次回绝道：“不，我办不到，我不能。让我走。”

妈妈的声音里充满了恐惧，把埃德加着实吓了一大跳。男爵还想从妈妈那里得到什么呢？为什么妈妈会害怕呢？他们越走越近了，现在他们肯定已经在他的门前了。这时他就在那只有一巴掌宽的狭小空间里颤抖着，他们就紧靠在他的后面，却看不见他，中间只有一层薄薄帷幔把他们分隔开。现在说话的声音已经近在咫尺了。

“来吧，玛蒂尔达，来啊！”埃德加又听到了妈妈的喘息声，这声音现在更无力了，疲惫地推却着。

但这是怎么回事呢？他们又接着在黑暗中走了起来。妈妈没有进她自己的房间，而是走过去了！男爵要把妈妈拽到哪儿去啊？为什么妈妈没有再说话？是他用东西堵住了妈妈的嘴了吗？还是他卡住妈妈的喉咙了？

这些念头让埃德加抓狂了。他用颤抖的手将门推开了一点。他看到了昏暗走廊里的那两个人。男爵用胳膊搂着妈妈的胯，悄声地带着妈妈离开，而妈妈好像变得服服帖帖的了。这时男爵在他自己的房前停下来。“他想把妈妈拖走，”埃德加害怕起来，“现在他想干那可怕的事呢。”

volas fari la teruran.”

Sovaĝa ekpuŝo, li brufermas la pordon kaj elrapidis sekvan la du. Lia patrino ekkrias, kiam nun el la mallumo subite io saltas kontraŭe al ili, ŝajne ŝi svenas, nur pene tenata de la barono. Sed tiu sammomente sentas en sia vizaĝo etan, malfortan pugnon, kiu rigore frapas liajn lipojn kontraŭ la dentoj, sentas ion, kio kalsimile alkroĉiĝas al lia korpo. Li lasas la timigitan virinon, kiu rapide eskapas, kaj blinde rebatas per la pugno, antaŭ ol li scias, kontraŭ kiu li defendas sin.

La knabo scias, ke li estas la malpli forta, sed li ne cedas. Fine, fine ja venis la momento longe prisopirita, por pasie elŝarĝi la tutan perfiditan amon, la amasigitan malamon. Blinde li marteladas per siaj etaj pugnoj, mordante la lipojn en febra, sensenca ekscitiĝo. La barono nun ankaŭ ekkonis lin, ankaŭ li estas plena de malamo kontraŭ tiu kaŝa spiono, kiu amarigis al li la lastajn tagojn kaj fuŝis la ludon; energie li rebatas, kien ajn li trafas. Edgar ekĝemas, sed ne ĉesas kaj ne vokas pro helpo. Dum unu minuto ili luktas mute kaj persiste en la noktomeza koridoro. Iom post iom la barono konsciiĝas pri la ridindeco de sia batalo kun malmatura bubo, li firme ekkaptas lin, por lin forĵetegi. Sed la infano nun sentas siajn muskolojn malfortiĝi kaj scias, ke en la venonta sekundo li estos venkita, batita; en senbrida furiozo li ekmordas tiun fortan, firman manon, kiu volas kapti lin en la nuko. Kontraŭvole la mordito eligas obtuzan krion kaj maltenas por sekundo, kiun la infano profitas, por eskapi en la ĉambron kaj antaŭŝovi la riglilon.

Nur unu minuton daŭris tiu noktomeza batalo. Neniu dekstre kaj

埃德加疯狂地推开门，咚的一声把门关上，快速跟上那对男女。昏暗中他妈妈看到突然有什么东西向他们跳过来，她尖叫了一声，好像晕倒了，男爵死死地扶着她。与此同时男爵感到一只小小的拳头软弱无力地打在脸上，正好击中嘴唇，碰到了牙齿上，感到一个像猫一样的东西黏在他身上。他放开了那被吓坏了的女人，那女人立刻逃之夭夭。而他则盲目地用拳回击着这个不明身份的攻击者。

埃德加知道自己不是对手，但却不肯退让。这长久以来期盼的时刻终于来了，他终于可以尽情地从我身上卸掉被人背叛的重负，尽情地发泄那积聚已久的仇恨了。他紧咬双唇，莫名其妙地怒火中烧，他盲目地挥舞着他那双小拳头。而男爵此时也认出他来，他对这个小暗探也是满腔仇恨，这小子居然在最近几天让他吃尽苦头，把这场游戏搅得一塌糊涂。他也奋力回击，任其拳头一阵乱飞。埃德加疼得哼了一声，但却没有住手，也没有呼救。他们在子夜的走廊中闷声不响地恶斗了一分钟之久。男爵慢慢意识到自己跟一个乳臭未干的小屁孩打斗着实可笑，他用力抓住埃德加，想把他狠狠地扔出去。但这时埃德加觉得自己全身的肌肉变得一点力气也没有，而且知道自己马上就要被击败了。狂怒之下他张口去咬这只想抓他后颈的强壮有力的手，那被咬的人不由得发出一声低沉的吼叫，他放松了片刻，小家伙趁机逃进房内，插上了门闩。

这场发生在子夜的打斗仅仅持续了一分钟。走廊左右的住客都没听到。一切都静

maldekstre aŭdis ĝin. Ĉio estas kvieta, ĉio ŝajnas droninta en dormo. La barono viŝas la sangon manon per poŝtuko, rigardas malkviete en la mallumon.

Neniu subaŭskultis. Nur supre briletas — al li ŝajnas: moke — unu lasta maltrankvila lumo.

悄悄的，似乎都沉浸在睡梦中。男爵用手帕擦着手上的鲜血，不安地朝黑暗里看看。

没有人偷看到这一切。只有高处闪烁着一盏显得有些不安的孤灯，似乎向着他嘲笑。

FULMOTONDRO

“Ĉu tio estis sonĝo, malagraba danĝera sonĝo?” demandis sin Edgar la sekvantan matenon, kiam li vekigis kun hirtaj haroj el labirinto de timo. La kapon torturis obtuza bruado, la artikojn rigida ligneca sento, kaj nun, kiam li rigardis malsupren al si mem, li rimarkis terurigit, ke li ankoraŭ surhavas la vestojn. Li ekstaris, ŝanceliĝis al la spegulo kaj skuiĝis malantaŭen pro sia propra pala, grimaca vizaĝo, kiu super la frunto ŝvelis en ruĝeta batvundo. Pene li ordigis siajn pensojn kaj time memoris pri ĉio, pri la nokta batalo ekstere en la koridoro, pri sia eskapo en la ĉambron, kaj ke li poste, tremante en febro, vestita kaj fuĝpreta ĵetis sin surliten. Tie li ŝajne estis ekdorminta, faleginta en tiun obtuzan dormon, en kies sonĝoj ankoraŭfoje ĉio revenis, nur alie kaj pli terure, kun la malseketaodoro de freŝa fluanta sango.

Malsupre paŝoj grince iris trans la rulŝtonetoj, voĉoj flugis supren kiel nevideblaj birdoj, kaj la suno profunden enpenetris la ĉambron. Certe jam estis malfrue en la antaŭtagmezo, sed la horloĝo, kiun li time konsultis, anoncis noktomezon; en sia ekscitiĝo li forgesis hieraŭ tiri ĝin. Kaj tiu malcerteco, pendi ie malfirme en la tempo, maltrankviligis lin, pliigit per la sento de nescio, kio fakte estis okazinta. Li rapide koncentriĝis kaj iris malsupren, kun maltrankvilo en la koro kaj subtila sento de kulpo.

En la matenmanĝa ĉambro lia patrino sidis sola ĉe la kutima tablo. Edgar ekspiris, ke lia malamiko ne ĉeestas, ke li ne devus vidi ties malamatan vizaĝon, en kiun li hieraŭ frapis per sia pugno. Kaj tamen, nun alirante la tablon, li sentis sin malfirma.

暴风雨

“是做梦吧？做了这么讨厌的一个噩梦？”第二天清晨，当埃德加从恐惧中醒来时心里暗暗思忖道。他的头发乱糟糟的，脑袋嗡嗡作响，四肢关节僵硬麻木。当他往下看时，才惊恐地发现自己穿着衣服睡觉的。他站了起来，踉踉跄跄地走向镜子。看到自己脸色苍白，额头上有块被打的红肿的伤痕，他不禁向后翘起了一下。他竭力整理着自己的思路，后怕地回想起了发生的一切：想起怎么在走廊上夜搏，想起了怎么逃回房内，想起了后来因为发烧全身抖个不停，和衣而睡，随时准备逃跑。他似乎又在房间里睡着了，深深地跌进那朦胧的睡梦中，梦中一切又重演了，只是更加恐怖，伴随着鲜血淋漓的潮湿的气味。

楼下传来走过鹅卵石发出的刺耳的脚步声，说话的声音像无形的鸟儿飞了上来。阳光深深地钻进室内，一定已经过了大上午了。他胆怯地看了看表，那时针正指向午夜十二点。昨天由于情绪激动，他忘了给表上弦了。弄不清是什么时候了，他心里惴惴不安，再加上有一种不知道到底发生过什么事情的感觉，这种不安变得益发强烈。他马上提起精神下楼，内心有一丝不安的负罪感。

在餐厅里，他妈妈独自坐在平常坐的那张桌旁等着吃早餐。埃德加松了口气，他的敌人没有来，他无需面对他昨天挥拳捶打过的那张可憎的脸。可是当他走向那张桌子的时候，他感觉走路有些摇摇晃晃的。

“Bonan matenon,” li salutis.

Lia patrino ne respondis. Ŝi eĉ ne rigardis lin, sed rigardis per strange fiksjaj pupiloj al la malproksima pejzaĝo. Ŝi aspektis tre pala, havis blue kadritajn okulojn kaj ĉirkaŭ la nazaloj tiun nervozan tremadon, kiu malkaŝis ŝian ekscitiĝon. Edgar mordis la lipojn. Tiu silentado embarasis lin. Li vere ne sciis, ĉu li grave vundis la baronon hieraŭ kaj ĉu ŝi iel povas scii pri tiu nokta renkonto. Kaj la malcerteco turmentis lin. Sed ŝia vizaĝo restis tiel rigida, ke li tute ne provis suprenrigardi al ŝi, timante, ke la nun mallevitaj okuloj povos subite eksalti de malantaŭ la vualitaj palpebroj kaj kapti lin. Li fariĝis tute silenta, eĉ ne kuraĝis fari brueton; tre singarde li levis la tason kaj restarigis ĝin, kaŝe rigardante la fingrojn de sia patrino, kiuj ludis tre nerveze per la kulero kaj ŝajne malkaŝis per sia kurbeco sekretan koleron. Kvaronhoron li sidis tie en la obtuza sento de atendo por io, kio ne venis. Neniu vorto, eĉ ne unu, liberigis lin. Kaj nun, kiam lia patrino ekstaris, ĉiam ankoraŭ ignorante lian ĉeeston, li ne sciis, kion li faru: resti sidanta sole ĉi tie ĉe la tablo aŭ sekvi. Fine li tamen leviĝis, humile postiris ŝin, kiu intence ne vidis lin, kaj dume ĉiam sentis, kiel ridinda lia postirado estas. Pli kaj pli li malgrandigis siajn paŝojn, pli kaj pli li postrestis malantaŭ ŝi, kiu iris en sian ĉambron, ne atentante lin. Kiam Edgar fine postvenis, li staris antaŭ decide fermita pordo.

Kio estis okazinta? Li ne plu komprenis ion ajn. La firma konscio de hieraŭ estis forlasinta lin. Ĉu li eble hieraŭ malpravus en tiu surprizatako? Kaj ĉu ili preparis kontraŭ li punon aŭ novan humiligon? Io certe okazos, tion li sentis, io terura certe okazos tre baldaŭ.

“早上好，”他向妈妈打了一个招呼。

他妈妈没有理他，甚至看都不看他一眼，一双怪异的眼睛直勾勾地盯着远方的景色。妈妈看起来脸色苍白，眼圈发青，鼻梁神经质地颤动着，这暴露了她内心异常激动。埃德加咬着嘴唇，这沉默让他不知所措。他真的不知道自己是不是昨天把男爵伤得很重，妈妈是不是已经对昨晚的那场遭遇有所了解。这种不明不白折磨着他。但妈妈仍然板着一张脸，埃德加一点也没有想抬眼看她的意思，因为他害怕她那下垂的双眼会突然从搭拉着的眼皮后跳出来钉牢自己。他默不作声，一点响动也不敢弄出来。埃德加小心翼翼地拿起茶杯，然后又把它放下，偷偷地看着妈妈的手指头，妈妈的手指神经质地拨弄着汤匙，那弯曲的手指似乎透露了她暗藏的怒气。安德烈在那里坐了一刻钟，模模糊糊地觉得自己在等一个还没有出现的什么东西。妈妈说一句话就能让他走出窘境，可是她连一个字也没有说。这会儿妈妈站起来了，她仍然没有把他放在眼里。埃德加不知到该怎么办：是继续一个人呆坐在桌旁还是跟着妈妈走。最终他站起身来，低眉顺目地跟着存心不看自己的妈妈走，一路上他总是觉得自己跟着走很可笑。他慢慢把自己的步子放慢，远远地落在妈妈后面。妈妈看也没看他一眼就径直回到自己的房间。埃德加跟来时，房门紧闭，他吃了个闭门羹。

到底发生了什么事啊？埃德加什么也弄不明白了。昨天他的意识还那么坚定，可这种意识已经弃他而去了。在昨天的那场夜袭中他也许做错了什么？他们打算惩罚他还是说要再次羞辱他呢？一定有什么事情会发生，他感觉得到，而且是令人恐惧的事情。在他与他们之间有一种暴风雨来临的压抑

Inter ili estis la sufokeco de proksimiĝanta fulmotondro, la elektra tensio de du ŝargitaj polusoj, kiu devus liberiĝi en fulmo. Kaj tiun ŝarĝon de antaŭsento li pene portis kun si tra kvar solecaj horoj, de ĉambro al ĉambro, ĝis lia mallarĝa infannuko kolapsis pro la nevidebla ŝarĝo kaj li tagmeze, nun jam tute humila, aliris ŝian tablon.

“Bonan tagon,” li diris ree. Li devis disŝiri tiun silenton, tiun treege minacantan silenton, kiu pendis super li kiel nigra nuboj.

Ree la patrino ne respondis, ree ŝi preterrigardis lin. Kaj en nova teruro Edgar sentis sin nun kontraŭe de intenco, amasigita kolero, kian li ĝis nun en sia vivo ne spertis. Ĝis nun ŝiaj disputoj ĉiam estis nur furiozaj eksplodoj, pli de la nervoj ol de la sento, rapide finitaj per kvietiga rideto. Sed tiufoje, tion li klare ekkonis, li estis eliginta sovaĝan senton el la plej profunda grundo de ŝia naturo, kaj li ektimis pro tiu potenco malsingarde provokita. Li apenaŭ kapablis manĝi. En lia gorĝo io seka ŝvelis, kio minacis sufoki lin. Lia patrino ŝajne ne rimarkis ion ajn de ĉio tio. Nur nun, ekstarante, ŝi kvazaŭ okaze returnis sin kaj diris: “Venu poste supren, Edgar, mi devas paroli kun vi.”

Tio ne sonis minace, sed tamen tiel glacie, ke Edgar frostotreme sentis la vortojn, kvazaŭ oni estus subite metinta feran ĉenon ĉirkaŭ lian kolon. Lia spito estis disfrapita. Silente, kiel bategita hundo, li sekvis ŝin supren al la ĉambro.

Ŝi longigis lian torturon per silentado de kelkaj minutoj; minutoj, en kiuj li aŭdis la horloĝon soni kaj infanon ridi ekstere kaj en si mem la koron marteli kontraŭ la brusto. Sed evidente ankaŭ en ŝi estis ega malcerteco, ĉar parolante nun ŝi ne alrigardis lin, sed

sentis, ili estas jam ĉarĝitaj du elektrodoj, inter kiuj la tensio en fulmotondro elstaras. Edegar ĉarĝis sin per tiu ŝarĝo, ĝis lia mallarĝa infannuko kolapsis pro la nevidebla ŝarĝo kaj li tagmeze, nun jam tute humila, aliris ŝian tablon.

“日安，”埃德加再次打了一个招呼。他得打破这寂静，打破这如同乌云压顶般极大地威胁着他的那份沉默。

他的妈妈仍然不理他，仍然对他视而不见。在新的恐惧中埃德加觉得自己现在面对的是刻意聚集起来的怒火，这是在他人生中直到目前还从未经历过的。在此之前妈妈同他的争执只是突然宣泄怒气而已，更多的不是出于感情，而是一时的冲动，很快就会一笑了之。但这一次，埃德加清楚地明白，他从妈妈天性中那最深处拽出了一股狂野的情感。因为自己的不小心挑动起来的这股力量，他感到害怕。他几乎吃不下东西，喉咙里有个干干的东西膨胀开来，令他窒息。他的妈妈似乎对这一切都熟视无睹，只是在她站起来的那当儿，她似乎偶然地转过身子说道：“埃德加，一会儿上来，我得跟你谈谈。”

这几句话听起来倒不怎么咄咄逼人，然而却那么冷若冰霜，埃德加听到这些话感到一身冷颤，就像有人突然把铁链套在他的脖子上。他的桀骜不驯一时间被击得粉碎。他像一条挨了一顿痛打的狗一样，默默地跟在妈妈后面上楼，向房间走去。

妈妈沉默了几分钟，这使埃德加倍受折磨。他听着钟表的滴答声和外面孩子们的欢笑声，他的心却砰砰乱跳。但显然妈妈心中也是一片茫然，她嘴上说着话，却没有看他，用背对着他。

turnis al li la dorson.

“Mi ne volas plu paroli pri via hieraŭa konduto. Ĝi estis senekzempla, kaj mi hontas ankoraŭ nun, kiam mi pensas pri ĝi. Vi devas danki vin mem pro la sekvoj. Nun mi volas diri al vi nur: tio estis la lasta fojo, ke vi havis permeson esti sola inter plenaĝuloj. Mi ĵus skribis al via patro, ke vi ricevu guverniston aŭ estu sendita en internulejon por lerni bonan konduton. Mi ne plu ĉagreniĝos pri vi.”

Edgar staris kun klinita kapo. Li sentis, ke tio estis nur enkonduko, minaco, kaj li atendis maltrankvile la ĉefajŝon.

“Vi nun tuj senkulpigos vin ĉe la barono.” Edgar ekmoviĝis, sed ŝi ne permesis iun interrompon.

“La barono forvojaĝis hodiaŭ, kaj vi skribos al li leteron, kiun mi diktos al vi.” Edgar denove moviĝis, sed lia patrino estis firma.

“Neniu kontraŭdiro! Jen inko kaj papero, sidiĝu!” Edgar rigardis supren. Ŝiaj okuloj estis harditaj de neskiebla decido. Li neniam estis koninta ŝin tia, tiel severa kaj senemocia. Timo ekregis lin. Li sidiĝis, prenis la plumon, sed klinis la vizaĝon malalten sur la tablon.

“Supre la daton. Ĉu skribita? Antaŭ la superskribo lasu libera unu linion. Nu! Tre estimata sinjoro barono! Krisigno. Ree preterlasu unu linion. Mi ĵus sciiĝas je mia bedaŭro — ĉu vi skribis? — je mia bedaŭro, ke vi jam forlasis Semmering — Semmering kun du m — kaj tial mi devas skribe fari, kion mi intencis fari persone, nome — iom pli rapide, ne necesas kaligrafii — peti vian pardonon pro mia hieraŭa konduto. Kiel mia patrino certe diris al vi, mi ankoraŭ estas resaniĝanto post grava malsano kaj

“你昨天的所作所为我不想再提了，你从来没有这样干过，现在一想起来我还替你感到脸红呢，你这是自食其果。现在我只想对你说的是：让你自个儿混在成人中间，这是最后一次了。我刚刚写过信给你父亲，要么给你请个家庭教师，要么住寄宿学校去改改你那德性。我再也不用为你烦心了。”

埃德加耷拉着脑袋站着，他觉得这只是个开头，是个威胁，他焦灼地等着风暴的来临。

“现在你得马上跟男爵解释一下，”埃德加刚动了一下，但妈妈却不让人打断自己的话。

“男爵今天已经走了，你要按我说的给他写封信。”埃德加又动了一下，妈妈的语气显得很坚决。

“不要犟嘴！这是纸和笔，坐下！”埃德加抬眼望上去，妈妈的眼里闪现出一种毫不动摇的决心。埃德加从来没有看见过妈妈这个样子，既严厉又无情。他感到一阵恐惧。他坐下来，拿起笔，把脸低低地伏在桌子上。

“纸头上写日期。写好了吗？抬头空一行。这样写：尊敬的男爵先生！用感叹号。再空一行。我刚刚很遗憾地得知——写了吗？——很遗憾地得知您已经离开了塞默林——“默”是“沉默”的默——所以我只好写信来代替我本来亲自去做的事情，就是——稍微快点，不要一笔一划去描——为我昨天的行为请求您的原谅。我的母亲一定告诉过你，我得过大病，正在恢复中，情绪容易激动，因此我常常看事情都以为是出了格的，但事后又后悔不已。”

tre ekscitebla. Mi tial ofte vidas aferojn troigitaj, pro kio mi pentas tuj poste.”

La kurbita dorso super la tablo ekrektiĝis. Edgar turnis sin: lia spito revigliĝis.

“Tion mi ne skribas, tio ne estas vera!” “Edgar!” Ŝi minacis per la voĉo.

“Ĝi ne estas vera. Mi faris nenion, kion mi devas penti. Mi faris nenion malbonan, pro kio mi devus pardonpeti. Mi nur venis al via helpo, kiam vi vokis!” Ŝiaj lipoj fariĝis sensangaj, la nazaloj streĉiĝis.

“Mi vokis pro helpo? Vi estas freneza!” Edgar fariĝis kolera, unumove li eksaltis.

“Jes, vi vokis pro helpo, tie ekstere en la koridoro, hieraŭ nokte, kiam li ekprenis vin. ‘Lasu min, lasu min,’ vi kriis. Tiel laŭte, ke mi aŭdis ĝin ĝis interne en la ĉambro.”

“Vi mensogas, mi neniam estis kun la barono en la koridoro ĉi tie. Li akompanis min nur ĝis la ŝtuparo.”

En Edgar la koro ĉesis bati pro tiu riska mensogo. Lia voĉo ne funkciis, li fiksigardis ŝin per vitrecaj okuloj.

“Vi ... ne ... estis ... en la koridoro? Kaj ... li ... li ne tenis vin? Ne perforte ĉirkaŭbrakis vin?” Ŝi ridis. Malvarma, seka rido.

“Vi sonĝis.” Tio estis tro multe por la infano. Li ja nun jam sciis, ke plenkreskuloj mensogas, ke ili havas etajn riskajn elturniĝojn, mensogojn, kiuj glitas tra densaj maŝoj, kaj ruzajn dusencaĵojn. Sed tiu impertinenta, frivola neado frunt-al-frunte furiozigis lin.

“Kaj jen, ĉu tiujn batvundojn mi ankaŭ sonĝis?”

“Kiu scias, kun kiu vi interbatalis. Sed mi ja ne devas diskuti kun vi; via afero estas obei, kaj fino! Sidiĝu kaj

埃德加从桌子上直起身来，转过身子。他那犟劲又上来了。

“我不照你说的写，那些都不是事实！”
“埃德加！”母亲的声音里带着威胁的口气。

“那不是事实，我没有做什么应该后悔的事，没干过要人原谅的坏事。你在呼叫的时候，我只是给你帮忙罢了！”母亲嘴唇失去了血色，鼻息声也变得急促起来。

“我呼救了吗？你疯了！”埃德加火了，一下子跳了起来，

“是啊，你呼救了，就在外面走廊里，昨天晚上他夹住你的时候。‘放开我，放开我，’你喊的声音很大，我在房间里都听到了。”

“你说谎，我从来没有和男爵在走廊里呆过，他只是陪我走到楼梯那儿。”

这胆大包天的谎言着实让埃德加的心咯噔了一下，他说不出话来，呆呆地盯着妈妈。

“你们……没……没在那走廊里吗？还有……他……他没有抓着你吗？没有强搂着你吗？”妈妈笑了，冷冷地干笑。

“你是做梦了啊。”小孩子很容易这样的。埃德加现在可是实实在在地明白了，大人们说谎，明白了他们玩弄伎俩、编织谎言、用狡诈的模棱两可的话语来脱身。但像这样面对面粗野而随意的否认事实让他怒不可遏。

“那，这些伤痕也是我做梦梦出来的？”

“谁知道那是你跟谁打架弄出来的。但我真是不该跟你讨论的，你要做的就是听话。行啦！坐下写！”

skribu!”

Ŝi estis tre pala kaj provis per lasta forto, konservi sian sintenon.

Sed iamaniere nun io en Edgar neniigis, iu lasta flamo de kredemo. Ke oni tiel simple povus piedpreme estingi la veron kvazaŭ brulantan alumeton, tion li ne komprenis. Interne li glaciigis; ĉio, kion li diris, fariĝis akra, malica, emocia:

“Vere, ĉu tion mi songis? Tion en la koridoro kaj la batsignon tie? Kaj ke vi ambaŭ tie promenis hieraŭ en la lunlumo? Kaj ke li volis konduki vin malsupren sur la vojjon, eble ankaŭ tion? Ĉu vi kredas, ke mi lasas min enŝlosi en ĉambron kiel eta infano? Ne, mi ne estas tiel stulta, kiel vi pensas. Mi scias, kion mi scias.” Impertinente li fiksrigardis en ŝian vizaĝon, kaj tio rompis ŝian forton: vidi la vizaĝon de sia propra infano proksimega antaŭ si kaj disformita de malamo. Senbride ŝia kolero eksplodis: “Ek! Vi tuj skribos! Aŭ ...” “Aŭ kio ...?” Provoke aroganta nun fariĝis lia voĉo.

“Aŭ mi batos vin kiel etan infanon.” Edgar alproksimiĝis je unu paŝo, moke, kaj nur ridis. Jen ŝia mano jam frapis en lian vizaĝon. Edgar ekkriis.

Kaj kiel dronanto, kiu ĉirkaŭbatas permane, nur kun obtuza susurado en la oreloj, kun ruĝa flirtado antaŭ la okuloj, li rebatis blinde per la pugnoj. Li sentis, ke li frapis en ion molan, nun kontraŭ la vizaĝon, aŭdis krimon. ..

Tiu krio rekonsciigis lin. Subite li vidis sin mem, kaj en lian konscion eniĝis la terura vero: ke li batis sian patrinon. Timo ekregis lin, honto kaj paniko, la urĝega deziro nun esti for, malaperi en la grundon, esti for, for, nur ne plu sub tiuj rigardoj. Li kuregis al la

moments. La koloro de ŝia vizaĝo blankiĝis, ŝi provis per lasta forto konservi sian sintenon.

Sed iamaniere nun io en Edgar neniigis, iu lasta flamo de kredemo. Ke oni tiel simple povus piedpreme estingi la veron kvazaŭ brulantan alumeton, tion li ne komprenis. Interne li glaciigis; ĉio, kion li diris, fariĝis akra, malica, emocia:

“Vere, ĉu tion mi songis? Tion en la koridoro kaj la batsignon tie? Kaj ke vi ambaŭ tie promenis hieraŭ en la lunlumo? Kaj ke li volis konduki vin malsupren sur la vojjon, eble ankaŭ tion? Ĉu vi kredas, ke mi lasas min enŝlosi en ĉambron kiel eta infano? Ne, mi ne estas tiel stulta, kiel vi pensas. Mi scias, kion mi scias.” Impertinente li fiksrigardis en ŝian vizaĝon, kaj tio rompis ŝian forton: vidi la vizaĝon de sia propra infano proksimega antaŭ si kaj disformita de malamo. Senbride ŝia kolero eksplodis: “Ek! Vi tuj skribos! Aŭ ...” “Aŭ kio ...?” Provoke aroganta nun fariĝis lia voĉo.

“Aŭ mi batos vin kiel etan infanon.” Edgar alproksimiĝis je unu paŝo, moke, kaj nur ridis. Jen ŝia mano jam frapis en lian vizaĝon. Edgar ekkriis.

Kaj kiel dronanto, kiu ĉirkaŭbatas permane, nur kun obtuza susurado en la oreloj, kun ruĝa flirtado antaŭ la okuloj, li rebatis blinde per la pugnoj. Li sentis, ke li frapis en ion molan, nun kontraŭ la vizaĝon, aŭdis krimon. ..

Tiu krio rekonsciigis lin. Subite li vidis sin mem, kaj en lian konscion eniĝis la terura vero: ke li batis sian patrinon. Timo ekregis lin, honto kaj paniko, la urĝega deziro nun esti for, malaperi en la grundon, esti for, for, nur ne plu sub tiuj rigardoj. Li kuregis al la

pordo, kaj rapide malsupren sur la ŝtuparo, tra la domo en la straton, for, nur for, kvazaŭ furioza hundaro persekutus lin. 赶着他似的。

UNUA EKKONO

Pli malsupre sur la vojo li fine haltis. Li devis firmteni sin ĉe arbo, tiel liaj membroj tremis en timo kaj ekscito, tiel stertore eliĝis lia spiro el la trostreĉita brusto. Malantaŭ li estis kurinta la teruro pro la propra ago, nun ĝi kaptis lian gorĝon kaj kiel en febro skuis lin tien kaj reen. Kion li faru?

Kien fuĝi? Ĉar jam ĉi tie, meze en la proksima arbaro, nur kvaronhoron de la domo, kie li loĝis, kaptis lin la sento de soleco. Ĉio aspektis alie, pli malamike, pli malame, de post kiam li estis sola kaj sen helpo. La arboj, kiuj ankoraŭ hieraŭ fratece ĉirkaŭmurmuris lin, subite amasiĝis mallume kiel minaco. Sed kiom pli fremda kaj nekonata devus esti ĉio, kio ankoraŭ estis antaŭ li? Tiu izoleco en la granda nekonata mondo kapturignis la infanon. Ne, li ankoraŭ ne povis elporti ĝin, ankoraŭ ne elporti ĝin sola. Sed al kiu li fuĝu? Sian patron li timis; li estis facile ekscitebla, nealirebla kaj tuj resendus lin.

Sed returnen li ne volis, prefere ja en la danĝeran fremdecon de la nekonato; ŝajnis al li, ke li neniam plu povos vidi la vizaĝon de sia patrino sen memoro, ke li frapis ĝin per la pugno.

Jen li ekmemoris pri sia avino, tiu maljuna, bona, afabla virino, kiu dorlotis lin de lia infaneco, ĉiam ŝirmis lin, kiam hejme minacis iu punado, iu maljusteco. Ĉe ŝi en Baden li volis kaŝi sin, ĝis la unua kolero pasos, tie li volis skribi leteron al la gepatroj kaj senkulpigi sin. En tiu kvaronhoro li jam tiel humiliĝis — pro la nura penso, ke li staras sola en la mondo kun siaj malspertaj manoj — ke li malbenis sian fieron, tiun stultan fieron, kiun fremdulo pelis en lian sangon per mensogo. Li ja volis esti nenio alia ol la infano de antaŭe,

初识世界

埃德加沿路向下跑了一段之后便停下来，他不得不靠着树稳住自己，因为害怕和激动他的四肢抖动着，胸部发紧，发出呼呼呼哧的喘气声。由于自己的过失，恐惧在他身后紧追不舍，眼下紧紧扼住他的喉咙，使劲地把他晃来晃去。他该怎么办呢？

往哪里逃呢？他现在身处离他的住处有十五分钟路程的树林中，他有一种孤独感。自从他只身一人，孤立无援的时候开始，所有的事情都变成了另外一个样子，变得更具敌意、更具仇恨了。昨天还在他周围亲热地喃喃细语的那些树木，骤然间黑压压地包围着他。在他眼前的一切难道竟是那么的陌生吗？在偌大的看不透的世界里，这种与世隔绝的感觉简直令这孩子头晕目眩。不，他还不能承受这种感觉，尤其是一个人更不能承受。可是他去投奔谁呢？他惧怕他的父亲，父亲动辄就激动、不易接近，而且会马上把他送回来的。

但是他不想回去，他宁肯呆在危险而陌生的环境里。在他看来，他再也不可能看到妈妈那张脸，也不会再去想他曾经用拳头打过的那张脸。

这时，埃德加想到了奶奶，奶奶是个善良和蔼的老太太。从自己的幼年开始，她就总是宠着自己，在家里遇到自己要受责罚或不公平的对待时也总是护着自己。他想躲到奶奶在巴顿的家里去消消气，然后给父母写信为自己的行为作些辩解。只要一想到自己涉世不深又孤零零地呆在这个世界上，在这一刻钟的时间里他一直感到十分自卑，以至于他诅咒自己的傲气，那种愚不可及的傲气（有陌生人骗他说这种傲气是他骨子里的）。他多想做回到从前的自己，温顺而有耐心、没有任何过分的行为，他现在已经觉察到这种行为的滑稽可笑了。

obeema, pacienca, sen la arogeco, kies ridindan troigon li nun sentis.

Sed kiel veni al Baden? Kiel transflugi la plurhoran landan interspacon? Rapide li rigardis en sian malgrandan ledan monujon, kiun li ĉiam portis kun si. Dank'al Dio, jen ĝi brilis ankoraŭ, la nova ora dudekkrona monero, kiun oni donacis al li je lia naskiĝtago. Neniam li povis decidiĝi elspezi ĝin. Sed preskaŭ ĉiutage li kontrolis, ĉu ĝi ankoraŭ estas tie, ĝuis ĝian aspekton, sentis sin riĉa pro ĝi, kaj poste frotbriligis la moneron per sia poŝtuko en danka karesemo, ĝis kiam ĝi lumis kiel eta suno. Sed nun timigis lin la ideo, ĉu tio sufiĉos. Li jam tiom ofte en sia vivo veturis fervoje, sen iel pripensi, ke oni devas pagi por ĝi aŭ eĉ kiom tio povus kosti, ĉu unu kronon aŭ cent. Unuafoje li sentis, ke ekzistas faktoj de la vivo, pri kiuj li neniam estis pensinta; ke ĉiuj tiuj multaj aĵoj, kiuj ĉirkaŭis lin, kiujn li tenis en la fingroj kaj per kiuj li ludis, iel estis plenaj de propra valoro, de iu speciala graveco. Li, kiu antaŭ unu horo ankoraŭ imagis sin ĉioscia, estis — tion li sentis nun — preteririnta senatente mil sekretojn kaj demandojn, kaj hontis, ke lia mizera saĝeco jam faletis pro la unua ŝtupo en la vivon. Pli kaj pli li senkuraĝiĝis, pli kaj pli malgrandaj estiĝis liaj malfirmaj paŝoj ĝis malsupre en la stacidomo. Kiom ofte li estis revinta pri ĉi tiu eskapo, kiom ofte li estis pensinta forrapidi en la vivon, fariĝi imperiestro aŭ reĝo, soldato aŭ poeto, kaj nun li alrigardis time la malgrandan helan domon kaj nur pensis, ĉu la dudek kronoj sufiĉos por venigi lin ĝis la avino. La reloj brilis malproksime en la lando, la stacidomo estis malplena kaj soleca. Time Edgar ŝteliris al la biletejo kaj

但怎么去巴顿呢？怎么跨越那好几个小时的路程呢？他赶忙看看他随身携带的那只小皮钱包。谢天谢地！生日时人家送他的那枚崭新的二十克朗的金币还闪闪地发着光呢。他从来都下不了决心花掉这枚金币，但却天天要查看一下金币还在不在，欣赏一下它的外观，感受一下持有金币的富足感，然后感激而爱怜地用小手绢来擦亮它，直到它像小太阳那样闪闪发光时为止。但现在有个念头让他害怕：那块金币够用吗？在他的生活里坐火车已成家常便饭但怎么也没有想过要花钱或者是花多少钱，是要付一克朗还是一百克朗。他生平第一次感受到了活生生的现实，以前他从来没有想过；他生平第一次感受到在他周围很多可以随手拿来玩的东西都有自身的价值和特殊的重要性。一个小时以前他还觉得自己是无所不知、无所不晓，其实不经意间他却错过了许许多多的秘密和问题，在人生的第一步阶梯上他那点可怜巴巴的智慧就让他摔了跟头，他由此感到十分的羞愧。埃德加越发变得气馁了，他那踉跄着的步子变得越来越小，就这样一直走到山下面的车站。他常常想象着这种出逃，逃进那种不受管束、自行其是的那种生活。他怯怯地把目光投向那亮着灯光的小房子，心里想着这二十克朗是不是够买到奶奶那儿去的车票。远处的铁轨闪闪地发着光，车站空无一人，显得十分凄凉。他胆怯地溜到售票窗口，为了不让别人听到，小声地问到巴顿的车票多少钱一张。从昏暗的售票窗口后面一张布满惊异的脸向外面张望，镜片后面的两只眼睛微笑着问这怯生生的孩子：“成人票吗？”“是啊，”埃德加吞吞吐吐地回答。他的傲气一扫而空，准确地说是担心，不知道票会不会太贵。

flustris, por ke neniu alia aŭdu lin, kiom bileto al Baden kostus. Mirigita vizaĝo elrigardis de post la malhela ĝiceto, du okuloj ridetis malantaŭ okulvitroj al la senkuraĝa infano: “Ĉu bileto por plenkreskulo?” “Jes,” balbutis Edgar. Sed tute sen fiero, pli vere en timo, ke ĝi povus kosti tro multe.

“Ses kronojn!” “Jen.” Malŝarĝite, li transŝovis la brilan multamatan moneron; mono tintis reen, kaj Edgar subite resentis sin senlime riĉa, kiam li havis en la mano la brunan pecon de kartono, kiu garantiis al li la liberecon, kaj krome en lia poŝo sonis la obtuza muziko de arĝento.

Laŭ la hortabelo la vagonaro alvenos post dudek minutoj.

Edgar premis sin en angulon. Kelkaj homoj staris sur la kajo, neokupitaj kaj senpense. Sed al la malkvietulo ŝajnis, kvazaŭ ĉiuj alrigardus nur lin, kvazaŭ ĉiuj mirus, ke tia infano jam veturas sola, kvazaŭ la fuĝo kaj krimo estus skribitaj sur lia frunto. Li liberspiris, kiam fine de malproksime la trajno unuafoje hurlis kaj poste albruis. La trajno, kiu portos lin en la mondon. Nur enirante li rimarkis, ke lia bileto validas por la tria klaso. Ĝis nun li ĉiam estis veturinta en la unua klaso; kaj ree li sentis, ke nun io estis ŝanĝita, ke ekzistas diversecoj, kiujn li ne estis rimarkinta. Aliajn homojn li havis kiel najbarojn ol ĝis nun. Kelkaj italaj laboristoj kun malmolaj manoj kaj raŭkaj voĉoj, kun fosiloj kaj ŝoveliloj en la manoj, sidis vid-al-vide kaj rigardis per nebrilaj malesperaj okuloj antaŭ sin. Evidente ili estis pene laborintaj sur la ŝoseo, ĉar iuj el ili dormis en la bruega trajno, apogante sin al la malmola malpura ligno, kun buŝoj malfermitaj. Ili estis laborintoj, por gajni

“六克朗!” “给。”埃德加如释重负地把那亮闪闪的心爱的硬币塞了进去,找回的钱币叮当作响。当他手里有了那张可以保障他自由的棕色的车票时,突然间他又觉得自己富可敌国了,此外口袋里银币也隐隐约约地发出了奏鸣声。

按照列车时刻表,那趟火车二十分钟后到站。

埃德加紧靠在一个角落里。站台上有一两个人无所事事、毫无心思地站在那里。但对于心神不宁的埃德加来说,仿佛所有的人都朝着他看,仿佛大家对这样的小孩独自出行都感到奇怪,仿佛他额头上就写着“逃亡和罪犯”似的。直到火车在远处拉响第一声汽笛,轰隆隆地开过来,他才感到可以自由呼吸了。这就是要带他去他向往的世界的那趟列车。上车后他才注意到自己的车票是三等车厢的票,以前他总是坐一等车厢的。他再一次感到有什么东西发生了变化,而且还存在着千差万别的事物,而这些事物他从来不曾注意过。与之前坐火车的情形不同,和他面对面坐着的邻座是几位意大利的工人,他们的手硬硬的、嗓音嘶哑,无光的双眼绝望地望着前方。他们显然是刚在公路上干了重活,因为其中有的人张着嘴倚在脏兮兮的硬木头上,在火车的轰鸣中睡着了。埃德加想,他们是为了挣钱而干活,他想象不出来这样的干活能挣多少钱。

monon, pensis Edgar, sed li ne povis imagi, kiom tio estis.

Tamen li sentis ree, ke mono estas objekto, kiun oni ne ĉiam havas, sed kiu devas esti iel akirita. Unuafoje li konsciiĝis, ke al li estis kutima kaj memkomprenebla iu atmosfero de komforto, sed ke dekstre-maldekstre de lia vivo fendigās abismoj profunden en mallumon, kiujn lia rigardo neniam estis tuŝinta. Nun li rimarkis, ke ekzistas profesioj kaj sortoj, ke ĉie ĉirkaŭ lia vivo ariĝas sekretoj, palpeble proksimaj kaj tamen neniam priatentitaj. Edgar lernis multon en tiu unu horo, de kiam li staris sola; li komencis vidi multon de ĉi tiu mallarĝa kupeo kun la fenestroj al la libereco. Kaj io komenciĝis subtile ekflori en lia kaŝa timo, io, kio ankoraŭ ne estis feliĉo, sed tamen jam miro pri la multvarieco de la vivo. Li estis fuĝinta pro timo kaj malkuraĝo, tion li eksentis en ĉiu sekundo, tamen unuafoje li agis memstare, travivis ion de la realo, kiun li estis preteririnta antaŭe. Unuafoje eble li mem fariĝis sekreto al la gepatroj, samkiel antaŭe la mondo al li. Per aliaj rigardoj li vidis tra la fenestro. Kaj estis al li, kvazaŭ li unuafoje vidus ĉion veran, kvazaŭ vualo estus defalinta de la aĵoj kaj ili nun montrus al li ĉion, la internon de sia intenco, la kaŝitan nervon de sia aktiveco. Domoj preterflugis kiel deŝiritaj de la vento, kaj li devis pensi pri la homoj, kiuj loĝas interne, ĉu ili estas riĉaj aŭ malriĉaj, feliĉaj aŭ malfeliĉaj, ĉu ankaŭ ili same kiel li sopiras scii ĉion, kaj ĉu eble tie estas infanoj, kiuj ankaŭ ĝis nun nur ludis per la aĵoj kiel li mem. La religardistoj, kiuj staris kun flirtantaj flagoj ĉevoje, ŝajnis unuafoje al li ne nuraj pupoj kaj malviva ludilaro kiel ĝis nun, kvazaŭ objektoj starigitaj de simpla hazardo, sed li

ranke li ree sentis, ke mono estas objekto, kiun oni ne ĉiam havas, sed kiu devas esti iel akirita. Unuafoje li konsciiĝis, ke al li estis kutima kaj memkomprenebla iu atmosfero de komforto, sed ke dekstre-maldekstre de lia vivo fendigās abismoj profunden en mallumon, kiujn lia rigardo neniam estis tuŝinta. Nun li rimarkis, ke ekzistas profesioj kaj sortoj, ke ĉie ĉirkaŭ lia vivo ariĝas sekretoj, palpeble proksimaj kaj tamen neniam priatentitaj. Edgar lernis multon en tiu unu horo, de kiam li staris sola; li komencis vidi multon de ĉi tiu mallarĝa kupeo kun la fenestroj al la libereco. Kaj io komenciĝis subtile ekflori en lia kaŝa timo, io, kio ankoraŭ ne estis feliĉo, sed tamen jam miro pri la multvarieco de la vivo. Li estis fuĝinta pro timo kaj malkuraĝo, tion li eksentis en ĉiu sekundo, tamen unuafoje li agis memstare, travivis ion de la realo, kiun li estis preteririnta antaŭe. Unuafoje eble li mem fariĝis sekreto al la gepatroj, samkiel antaŭe la mondo al li. Per aliaj rigardoj li vidis tra la fenestro. Kaj estis al li, kvazaŭ li unuafoje vidus ĉion veran, kvazaŭ vualo estus defalinta de la aĵoj kaj ili nun montrus al li ĉion, la internon de sia intenco, la kaŝitan nervon de sia aktiveco. Domoj preterflugis kiel deŝiritaj de la vento, kaj li devis pensi pri la homoj, kiuj loĝas interne, ĉu ili estas riĉaj aŭ malriĉaj, feliĉaj aŭ malfeliĉaj, ĉu ankaŭ ili same kiel li sopiras scii ĉion, kaj ĉu eble tie estas infanoj, kiuj ankaŭ ĝis nun nur ludis per la aĵoj kiel li mem. La religardistoj, kiuj staris kun flirtantaj flagoj ĉevoje, ŝajnis unuafoje al li ne nuraj pupoj kaj malviva ludilaro kiel ĝis nun, kvazaŭ objektoj starigitaj de simpla hazardo, sed li

ranke li ree sentis, ke mono estas objekto, kiun oni ne ĉiam havas, sed kiu devas esti iel akirita. Unuafoje li konsciiĝis, ke al li estis kutima kaj memkomprenebla iu atmosfero de komforto, sed ke dekstre-maldekstre de lia vivo fendigās abismoj profunden en mallumon, kiujn lia rigardo neniam estis tuŝinta. Nun li rimarkis, ke ekzistas profesioj kaj sortoj, ke ĉie ĉirkaŭ lia vivo ariĝas sekretoj, palpeble proksimaj kaj tamen neniam priatentitaj. Edgar lernis multon en tiu unu horo, de kiam li staris sola; li komencis vidi multon de ĉi tiu mallarĝa kupeo kun la fenestroj al la libereco. Kaj io komenciĝis subtile ekflori en lia kaŝa timo, io, kio ankoraŭ ne estis feliĉo, sed tamen jam miro pri la multvarieco de la vivo. Li estis fuĝinta pro timo kaj malkuraĝo, tion li eksentis en ĉiu sekundo, tamen unuafoje li agis memstare, travivis ion de la realo, kiun li estis preteririnta antaŭe. Unuafoje eble li mem fariĝis sekreto al la gepatroj, samkiel antaŭe la mondo al li. Per aliaj rigardoj li vidis tra la fenestro. Kaj estis al li, kvazaŭ li unuafoje vidus ĉion veran, kvazaŭ vualo estus defalinta de la aĵoj kaj ili nun montrus al li ĉion, la internon de sia intenco, la kaŝitan nervon de sia aktiveco. Domoj preterflugis kiel deŝiritaj de la vento, kaj li devis pensi pri la homoj, kiuj loĝas interne, ĉu ili estas riĉaj aŭ malriĉaj, feliĉaj aŭ malfeliĉaj, ĉu ankaŭ ili same kiel li sopiras scii ĉion, kaj ĉu eble tie estas infanoj, kiuj ankaŭ ĝis nun nur ludis per la aĵoj kiel li mem. La religardistoj, kiuj staris kun flirtantaj flagoj ĉevoje, ŝajnis unuafoje al li ne nuraj pupoj kaj malviva ludilaro kiel ĝis nun, kvazaŭ objektoj starigitaj de simpla hazardo, sed li

komprenis, ke tio estas ilia sorto, ilia batalo kontraŭ la vivo. Pli kaj pli rapide ruliĝis la radoj, nun la zigzagaj kurbiĝoj malsuprenigis la trajnon al la valo, pli kaj pli malkrutaj fariĝis la montoj, pli kaj pli malproksimaj; jam la ebena estis atingita. Ankoraŭ unu fojon li rigardis returne, tiam ili jam estis bluaj kaj ombrecaj, malproksimaj kaj neatingeblaj; kaj estis al li, kvazaŭ tie, kie ili malrapide solviĝis en nebula ĉielo, kuŝus lia propra infaneco.

EMBARASA MALLUMO

Sed poste en Baden, kiam la vagonaro haltis kaj Edgar troviĝis sola sur la kajo, kie la lampoj jam estis lumigitaj kaj la signaloj brilis verdaj kaj ruĝaj en la malproksimo, jen ligiĝis kun tiu multkolora aspekto iu subita timeto antaŭ la venonta nokto. Dumtage li sentis sin ankoraŭ sekura, ĉar ĉirkaŭe ja estis homoj, oni povis ripozi, sidiĝi sur benko aŭ rigardi en la butikfenestrojn. Sed kiel li povos toleri tion, kiam la homoj perdiĝos en la domojn, ĉiu havos liton, konversacion kaj poste kvietan nokton, dum li — sentante sian kulpon — devos ĉirkaŭvagi forlasita en fremda soleco. Ho, nur baldaŭ havi tegmenton super si, ne unu minuton pli stari sub fremda libera ĉielo; tio estis lia sola klara sento.

Rapide li laŭiris la bone konatan vojon, nerigardante dekstren aŭ maldekstren, ĝis kiam li fine alvenis antaŭ la vilaon, en kiu lia avino loĝis. Ĝi situis bele ĉe larĝa strato; ne libere prezentita al la rigardoj, sed malantaŭ grim pantaj plantoj kaj hedero de bone flegita ĝardeno, brila malantaŭ nubo de verdaĵo, blanka, prapatre ĉarma domo. Edgar kaŝrigardis tra la krado kiel fremdulo. Interne nenio moviĝis; la fenestroj estis fermitaj, evidente ĉiuj estis kun gastoj malantaŭe en la ĝardeno. Jam li tuŝis la malvarmetan anson, kiam io stranga okazis: subite ŝajnis al li neebla tio, kion li de du horoj opiniis tiel facila, tiel memkomprenebla. Kiamaniere li eniru, kiel li salutu ilin, kiel li povos toleri tiujn demandojn kaj kiel ilin respondi? Kiel elteni tiun unuan rigardon, kiam li devos raporti, ke li kaŝe fuĝis de sia patrino? Kaj kiel eĉ klarigi sian teruran agon, kiun li mem jam ne komprenis! Interne nun moviĝis

令人困扰的黑暗

后来火车在巴顿站停下来，埃德加只身一人站在站台的灯光下，远处闪烁着红红绿绿的信号灯。在这灯火阑珊的时刻，伴随着埃德加的却是一种突如其来的、对即将降临的黑夜的惧怕。白天，他觉得还算安全，因为周围有人，可以休息，在长椅上坐着或浏览商店的橱窗。当人们各自回到自己的家，睡觉、聊天、度过静静的夜晚的时候，而他却心怀内疚，离开亲人，不得不在孤独中四处游荡，这让他这么受得了！啊，能尽快有一片自己的屋顶那有多好，他简直连一分钟也不愿呆在这陌生的露天下，这就是他目前唯一清晰的感觉。

埃德加目不旁视，沿着那条熟悉的路疾走，一直走到奶奶的别墅前。这栋别墅坐落在一条宽阔的街道旁，看上去十分漂亮，不过是掩映在经过精心打理的花园中的藤蔓和常青藤后面，不是随便看得出来的。透过一片绿色才显现出这座白色古朴典雅的房子来。埃德加像个陌生人一样透过栅栏偷偷往里看。里面什么动静也没有，窗户都关着，显然所有的人都和客人们在后面的花园里。当埃德加的手刚触到冰冷的门柄时，他突然有了一种奇怪的感觉：两小时以前他还觉得十分容易、理所当然的事情一下子就变得不可能了。他怎么进去？怎么和大家打招呼？怎么承受他们的盘问，又怎么回答呢？在他讲完他偷偷从妈妈身边溜走后，他怎么去忍受他们的目光呢？他怎么向他们解释自己也没有弄明白的那可怕的举动呢？这会儿，里面的门发出响动。也许有人来了吧，一阵愚不可及的恐惧突然向埃德加袭来，于是他漫无目的地跑开了。

pordo. Subite, stulta timo kaptis lin, ke eble iu venos, kaj li kuris for, nesciante kien.

Antaŭ la ĝardeno de la kazino li haltis, ĉar tie li vidis mallumon kaj ne supozis homojn. Tie li eble povus sidiĝi kaj finfine mediti en kvieto, ripozi kaj klariĝi pri sia sorto. Time li eniris. En la antaŭa parto kelkaj lanternoj lumis kaj donis al la ankoraŭ junaj folioj fantoman akvobrilon de travidebla verdec; sed pli malantaŭe, kie li devis malsupreniri la monteton, ĉio kuŝis kiel unu sola, obtuza, nigra, fermenta amaso en la embarasa mallumo de trofrua printempa nokto. Edgar timete ŝteliris preter la malmultaj homoj, kiuj ĉi tie sidis babilante kaj legante sub la lumocirklo de la lanternoj: li volis esti sola. Sed ankaŭ supre en la ombra malhelo de la mallumigitaj irejoj estis neniu trankvilo. Ĉio tie estis plenigita da mallaŭta, lumevita murmurado kaj frustrado, kiu estis multvarie miksitaj kun la spiro de la vento inter la flekseblaj folioj, la frotbruo de foraj paŝoj, la frustrado de retenitaj voĉoj, kun iu volupta, time ĝemplenda sonado, kiu povus samtempe deveni de homoj kaj bestoj kaj la malpace dormanta naturo. Estis danĝera malkvieto, kaŭra, kaŝa kaj timige mistera, kiu tie spiris, iu subtera agado en la arbaro, kiu eble rezultis nur el la printempo, tamen strange timigis la senkonsilan infanon.

Li premis sin tute malgranda sur benkon en tiu abisma mallumo kaj provis nun pripensi, kion li hejme rakontu. Sed la pensoj glite eskapis de li, antaŭ ol li povis kapti ilin; kontraŭvole li devis ĉiam nur aŭskulti kaj aŭskulti al la duonlaŭta sonado, al la misteraj voĉoj de la mallumo. Kiel terura tiu mallumo estis, kiel embarasa kaj tamen kiel

埃德加在娱乐场的花园前站住了，那里漆黑一片，似乎一个人也没有。也许他可以在那里坐下来，安安静静地思考、休息、厘清自己的命运。他提心吊胆地走了进去。花园的前面还有几盏灯亮着，给透亮嫩绿的树叶投上一层鬼魅般的水晶晶的亮光，再往后，就得走下一个小山坡，那里的一切仿佛像一大块黑乎乎的正在发酵的面团淹没在令人不知所措的早春黑漆漆的夜色中。有几个人在这里闲聊或在灯光下阅读，埃德加怯生生地从他们身边溜过。他想独自呆着，但是就连山坡上没有亮灯的便道阴影里也没有一丝安宁。这里到处是不愿见光的喃喃的低语声，还夹着着风吹过柔软树叶的喘息声和远处的脚步声，男女欢愉又胆小埋怨压低嗓门的细语。这些人声兽声都同时来自睡不安稳的大自然。这里蛰伏着一种危险的，令人恐惧神秘的躁动，一种林中地下的躁动，也许是春天来了的缘故，但却莫名其妙地令这个无助的孩子胆战心惊了。

在一片漆黑中埃德加在条凳上蜷缩成一团。他竭力去想回到家里该怎么说，但这些想法还没有等他抓住就从头脑里溜走了。他无奈只能转而去倾听黑暗中那些低沉的、神秘的声音。这黑暗是多么令人恐怖、令人感到不自在，然而又是多么的神秘美妙啊！是兽还是人，抑或是风那幽灵般的手把这些沙沙声、劈啪声、嗡嗡声和这份诱惑编织在一起呢？他倾听着，是风不安分地穿过树木，

mistere bela! Ĉu estis bestoj aŭ homoj aŭ nur la fantoma mano de la vento, kiu kuntaksis ĉiun tiun susuradon kaj kraketadon, tiun zumadon kaj logadon? Li aŭskultis. Estis la vento, kiu malkviete ŝteliĝis tra la arboj, sed — nun li vidis tion klare — ankaŭ homoj, enbrakiĝintaj paroj, kiuj altenvenis de malsupre, de la hela urbo, kaj vivigis la mallumon per sia enigma ĉeesto. Kion ili volis?

Li ne povis kompreni tion. Ili ne konversaciis; ĉar li ne aŭdis iujn voĉojn, nur la paŝoj grincis malkviete sur la ŝtonetoj; kaj tie kaj tie, en senarbejo, li vidis iliajn figurojn preterŝvebi paseme kiel ombroj, sed ĉiam same interplektitaj, kiel li tiam vidis sian patrinon kun la barono. Tiu sekreto, la granda, brila kaj fatala, ĝi do estis ankaŭ ĉi tie. Pli kaj pli proksimen li aŭdis nun veni paŝojn kaj jam ankaŭ retenitan ridadon. Ekkaptis lin timo, ke la alproksimiĝantoj povus trovi lin ĉi tie, kaj li premis sin ankoraŭ pli profunden en la mallumon. Sed la du, kiuj nun tra la nepenetrebla mallumo palpe supreniris la vojon, ne vidis lin. Interplektitaj ili preteriris, jam Edgar ekspiris libere, kiam subite iliaj paŝoj haltis, proksimege antaŭ lia benko.

Ili kunpremis la vizaĝojn, Edgar ne povis vidi ion klare, li aŭdis nur, ke ĝemado eliĝis el la buŝo de la virino, ke la viro balbutis ardajn, frenezajn vortojn, kaj ia sufoka antaŭsento trapenetris lian timon en volupta ekstremo. Unu minuton ili restis tiel, poste la ŝtonetoj ree grincis sub iliaj foriraj paŝoj, kiuj baldaŭ perdiĝis en la mallumo.

Edgar ektemetis. La sango ree fluegis en liajn vejnojn, pli varmege kaj arde ol antaŭe. Kaj subite li sentis sin netolereble soleca en tiu embarasa mallumo; potencege ekkaptis lin la

可是他清楚地看到了——还有人，那些搂抱在一起的情侣，他们从山下灯火辉煌的城里上来，用他们神秘的存在让这黑暗有了生气。他们要干什么呢？

这种事情埃德加并不明白。他们之间没有对话，因为埃德加没有听到任何讲话的声音，只听到脚步踩在石子上发出的令人不安的嚓嚓声。他在树林的空地上到处都能看见他们的身影，这些身影像影子般飘来飘去，不过总是两两缠绵在一起，与他看到的妈妈和男爵的情况一模一样。这个致命的大秘密在这里也有啊。这时，他听到脚步声越来越近，而且还有吃吃的笑声。埃德加突然感到一阵害怕，他害怕走近的人会发现他，他于是缩进黑暗深处。但是，这一对情侣摸着黑走上这条路来，他们并没有看见他，而是腻在一起从他身边走过。埃德加刚有喘息的机会，这时他们的脚步突然停了下来，就停在他坐的条凳前很近的地方。

他们的脸紧贴在一起，埃德加看不太清楚，只是听到那女人嘴里不断发出呻吟声，那男人语无伦次地说着一些热烈而疯狂的话语，他欲火中烧得全身颤抖，恐惧中还夹杂着一种令人窒息的预感。他们就这样呆了一分钟，然后他们离去的脚步又踩得小石子嚓嚓响，不久就隐没在黑暗中。

埃德加战栗了一下。血液再一次在他的血管中涌动，这一次来得比先前更为滚烫炽烈。在令人不安的黑暗中他感到无法忍受的孤独，他强烈需要有个友善的声音、需要拥抱、需要明亮的房间、需要他爱的人。在他

bezono je iu amikeca voĉo, je ĉirkaŭbrako, je hela ĉambro, je homoj, kiujn li amis. Estis al li, kvazaŭ la tuta senkonsiliga malheleco de tiu embarasa nokto nun estus enfluinta en lin kaj krevigus lian bruston.

Li eksaltis. Nur hejmen, hejmen, nur esti dome ie en varma, en hela ĉambro, en iu kontakto kun homoj. Kio do povus okazi al li? Oni batu aŭ insultu lin, li ne plu timis ion ajn, de kiam li estis sentinta tiun mallumon kaj la timon antaŭ la soleco.

Senkonscie li estis pelita antaŭen, kaj subite li ree staris antaŭ la vilao, kun la mano denove sur la malvarmeta anso.

Li vidis, kiel nun la heligitaj fenestroj lumetis tra la verdaĵo, image vidis malantaŭ ĉiu hela vitraĵo la konatan ĉambron kun ĝiaj homoj interne. Jam tiu najbareco feliĉigis lin, jam tiu unua kvietiga sento, esti proksima al homoj, de kiuj li sciis sin amata. Kaj se li ankoraŭ hezitis, tio estis nur, por pli intense ĝui tiun antaŭsenton.

Jen kriis malantaŭ li voĉo en laŭta ektimo: “Edgar, tie li ja estas!” La servistino de lia avino estis vidinta lin, rapidegis al li kaj kaptis lin ĉe la mano. Interne la pordo estis brue malfermita, hundo boje suprensaltis lin, el la domo oni venis kun kandeloj, li aŭdis voĉojn voki en ĝojego kaj teruro: gaja tumulto de krioj kaj paŝoj alproksimiĝantaj, figuroj, kiujn li nun ekkonis. Unue lia avino kun etenditaj brakoj kaj malantaŭ ŝi — li pensis songi — lia patrino. Kun ploraj okuloj, treme kaj timigite, li mem staris meze de tiu arda eksplodo de troemociaj sentoj, nedecida, kion li faru, kaj eĉ necerta, kion li sentas: timon aŭ feliĉon.

看来，仿佛那令人不安、令人孤寂的黑夜已经流入他的体内，要把他的胸膛撑破似的。

他腾地一下跳了起来。一门心思地回家吧，回家吧，回到家里那温暖、明亮的房间，去跟家人呆在一起。在他身上会有什么事情发生呢？让家人去打吧，去骂吧。自从他感受过这漆黑的夜和面对孤独的恐惧之后，他什么也不怕了。

埃德加无意识地往前挪动着脚步。突然他又站在那栋别墅前，再次将手搭在冰凉的门把手上。

他看见点着灯的窗户透过绿荫闪着微微的光芒，他仿佛看见每一扇明亮的窗户后面那熟悉的房间和房间里的人。这种与深爱着他的亲人们近在咫尺的感觉已经使他幸福无比，这是一种首先让他感到安宁的感觉。如果他还在犹豫的话，这只能说明他是为了更深切地享受这种感觉。这时他身后突然有人惊恐地高声叫起来：“是埃德加，他在这儿哩！”

是奶奶的女仆看见了他，她快步冲过去抓住了他的手。院子里的门咣地打开了，狗吠叫着扑到他的身上。房子里的人出来了，手里都举着蜡烛。埃德加听到惊喜的呼叫声，叫声、走近的脚步声和人影乱作一团，此时埃德加才认出这些人来，走在最前面是张着双臂的奶奶，走在奶奶后面的是——埃德加感觉是在梦中一样——妈妈。埃德加含着眼泪颤抖着，他被吓住了，身处这种情感四溢的场面，他茫然不知所措，他甚至搞不明白自己是感到害怕呢还是感到幸福。

LA LASTA SONGO

Tio estis okazinta jene: oni jam delonge serĉis kaj atendis lin ĉi tie. Lia patrino, malgraŭ sia kolero, terurigita de la furioza forrapido de la ekscitita infano, igis lin serĉi sur la Semmering-monto. Jam ĉiu estis en pleja ekscito kaj plena de dangeraj antaŭsentoj, kiam sinjoro venis kun la sciigo, ke li vidis la infanon ĉirkaŭ la tria horo ĉe la fervoja giĉeto. Tie oni rapide konstatis, ke Edgar prenis bileton al Baden, kaj senhezite ŝi tuj postveturis lin. Telegramoj al Baden kaj al lia patro en Vieno antaŭkuris ŝin, disvastigante eksciton, kaj de du horoj ĉio estis en movado post la fuĝinto.

Nun ili firmtenis lin, sed sen perforto. En retenita triumfo li estis kondukita en la ĉambron; sed strange, li ne sentis ĉiujn tiujn severajn riproĉojn, kiujn ili diris al li, ĉar li tamen vidis en iliaj okuloj ĝojon kaj amon. Kaj eĉ tiu ŝajnigo, tiu afektita ĉagreno, daŭris nur unu momenton. Poste la avino ree ĉirkaŭbrakis lin kun larmoj, neniujn plu parolis pri lia kulpo, kaj li sentis sin ĉirkaŭita de mirinda prizorgo. Jen la servistino deprenis de li la jakon kaj alportis pli varman, jen la avino demandis lin, ĉu li estas malsata aŭ volas ion ajn; ili demandis kaj torturis lin en drolota zorgemo, kaj kiam ili vidis lian ĝenon, ili ĉesis demandi. Volupte li ree ĝuis la senton, la tiel malestimitan kaj tamen prisopiritan senton esti nur infano; kaj honto ekregis lin pro la arogeco de la lastaj tagoj, kiam li volis malhavi ĉion tion, interŝanĝi ĝin por la trompa plezuro de propra soleco.

Apude sonoris la telefono. Li aŭdis la voĉon de sia patrino, aŭdis unuopajn vortojn: “Edgar ... returnis ... venis ĉi tien... lasta trajno,” kaj miris, ke ŝi antaŭe ne bruske alkriis lin, nur

最后的梦

原来事情是这样的：大家早就在找他，并在这里等着他来。妈妈尽管在气头上，但还是被这情绪激动的孩子的疯狂逃走给吓蒙了，于是派人到赛默林山上去寻找他。当有位先生告知在下午三点钟左右在火车站的售票窗口看见这孩子时，大家都紧张万分，预感到孩子身处危险。妈妈很快在火车站搞清楚埃德加买了去巴顿的票时，她立即搭火车尾随其后。在出发之前妈妈就向巴顿和在维也纳的爸爸发了电报，焦灼的情绪一时蔓延开来，在整整两个小时的时间里大家都在忙不迭地寻找着这个小逃兵。

这时大家牢牢地抓着他，却并没有对他施以拳脚。他按捺着胜利的喜悦被带进房间。奇怪的是他并没有感觉到大家在严厉地责难他，他们在他们的眼里看到的是喜悦和怜爱，即便他们脸上故意装出的愁容在一瞬间也消失殆尽。后来，奶奶噙着眼泪再次将他拥入怀里，没有人再说他的不是，埃德加感到自己身处一种神奇的关爱中。一会儿女仆来帮他脱掉外套给他换上更暖和的衣服，再一会儿奶奶问他饿不饿或想要点什么东西，大家问这问那，他简直被溺爱和关心折磨着。看到埃德加有些局促不安，大家也就停嘴不问了。埃德加在感官上尽情地享受着只有孩子才能享受到的被成人看不上眼又被成人牵挂惦念的感觉。前些日子，他竟然想放弃这一切去换取因孤独而产生的一种自欺欺人的欢愉，那种轻狂突然令他愧疚不已。

旁边的电话响了。埃德加听见妈妈对着话筒断断续续地说：“埃德加……回来了……回到这里来了……最后一班火车”。埃德加感到很惊奇，先前妈妈并没有对自己恶狠狠地吼上一通，而只是用一种异样的、

ĉirkaŭprenis lin per tia strange retena rigardo. Pli kaj pli arda estiĝis en li la pento, kaj plej ŝate li estus eltordinta sin el tiu prizorgo de avino kaj onkloj, kaj estus enirinta, por pardonpeti ŝin, por tute humile diri al ŝi, al ŝi tute sola, ke li denove volus esti infano kaj obei. Sed kiam li nun mallaŭte ekstaris, la avino diris en eta teruro: “Kien vi volas?” Tiam li staris konfuzite. Ili jam timis pro li, kiam li moviĝis.

Li estis teruriginta ilin ĉiujn, nun ili timis, ke li volas denove forkuri. Kiel ili povus kompreni, ke neniu pli pentis pro tiu fuĝo ol li mem!

La tablo estis pretigita, kaj oni alportis por li improvizitan vespermanĝon. La avino sidis apud li kaj ne deturnis la rigardon. Ŝi kaj la onklo kaj la servistino enfermis lin en silentan cirklon, kaj li sentis sin mire kvietigita de tiu varmeco.

Embarasis lin nur, ke lia patrino ne eniris la ĉambron. Se ŝi povus senti, kiel humila li estas, ŝi certe venus!

Jen bruis ekstere veturilo kaj haltis antaŭ la domo. La aliaj tiel ektimis, ke ankaŭ Edgar malkvietiĝis. La avino iris eksteren, voĉoj laŭte flugis tien kaj reen tra la mallumo, kaj subite li sciis, ke lia patro estis veninta. Time Edgar rimarkis, ke li nun ree staras sola en la ĉambro, kaj eĉ tiu maldaŭra soleco konfuzis lin. Lia patro estis severa, estis la sola, kiun li vere timis. Edgar aŭskultis eksteren, lia patro ŝajne estis ekscitita, li parolis laŭte kaj kolere. Dume sonis kvietige la voĉoj de lia avino kaj patrino; evidente ili volis mildigi lin. Sed lia voĉo restis firma, samkiel la paŝoj, kiuj nun venis pli kaj pli proksimen, jam estis en la apuda ĉambro, tuj antaŭ la pordo, kiu nun estis brue malfermita.

Lia patro estis tre granda. Kaj

kriemaltrankviligita, kiel li timis, ke li volas denove forkuri. Kiel ili povus kompreni, ke neniu pli pentis pro tiu fuĝo ol li mem!

埃德加曾一度把大家吓得魂飞魄散，这会儿大家又担心他会再次跑掉。埃德加眼下肠子都悔青了，他们根本就无法理解他！

桌子已经摆好了，大家为他端上临时准备的晚餐。奶奶坐在他旁边目不转睛地看着他。奶奶、婶婶和女仆三人一声不吭地把他围在中间，这种温暖让他感到十分安宁。

唯一让他感到不安的是妈妈没有在场。要是妈妈知道他现在多么的自惭形秽，她一定会来的。

外面有汽车驶来的声音，汽车在别墅的前面停了下来。大家感到一阵慌乱，埃德加也开始不安起来。奶奶走出屋子，黑暗中到处都是高声的叫喊。埃德加突然明白是爸爸来了。他惊恐地发现自己又是孤零零一个人呆在屋子里，即便是这短暂的孤独也让他感到不知所措。父亲很严厉，是埃德加唯一害怕的人。埃德加听着外面的动静，父亲好像很激动，说话声音大，而且还带着一股怒气，而奶奶和妈妈说话的语气温柔，显然是要平息爸爸的怒气。但爸爸的声音仍然很坚定，就像他那坚定的步伐，脚步越来越近了，走进了隔壁房间，又到了房间的前面，这时房门嘭的一下打开了。

爸爸是个大块头，在他面前埃德加说不

Edgar sentis sin nedireble malgranda antaŭ li, kiam li nun envenis, nervoza kaj ŝajne vere kolera.

“Kio igis vin forkuri, friponeto? Kiel vi povis tiel terurigi vian patrinon?”

Lia voĉo estis kolera kaj en la manoj sovaĝa movado. Malantaŭ li, la patrino nun estis enirinta per mallaŭta paŝo. Ŝia vizaĝo estis en ombro.

Edgar ne respondis. Li havis la senton, ke li devus defendi sin; sed kiel li rakontu, ke oni trompis kaj batis lin? Ĉu la patro komprenus tion?

“Nu, ĉu vi ne povas paroli? Kio okazis? Vi povas trankvile diri tion! Ĉu io ne plaĉis al vi? Oni ja devas havi kaŭzon, kiam oni forkuras! Ĉu iu afliktis vin?” Edgar hezitis. La rememoro ree faris lin kolera, jam li volis akuzi. Jen li vidis — kaj lia koro ĉesis bati je tio — kiel lia patrino faris strangan movon malantaŭ la dorso de la patro. Movon, kiun li unue ne komprenis. Sed nun ŝi alrigardis lin, en ŝiaj okuloj estis urĝa peto. Kaj mallaŭte, tute mallaŭte, ŝi levis la fingron al la buŝo en signo de silentado.

Jen ekmoviĝis — la infano sentis tion — iu varma, iu grandege arda raviteco tra lia tuta korpo. Li komprenis, ke ŝi donas la sekreton en lian gardon, ke de liaj etaj infanlipoj dependas ies sorto. Kaj sovaĝa, ĝojega fiero plenigis lin, ke ŝi fidis al li; rapidege ekregis lin sinoferemo, la volo, ankoraŭ pligrandigis sian propran kulpon, por montri, kiom li jam estas viro. Li rektiĝis: “Ne, ne ... ne estis iu ajn kialo. Panjo estis tre bona al mi, sed mi estis malobeema, mi kondukis malbone ... kaj tiam ... tiam mi forkuris, ĉar mi timis.”

Lia patro alrigardis lin konsternite. Li estis atendinta ĉion alian, nur ne tian konfeson. La kolero estis malarmita.

出自己有多么的渺小。这时爸爸走进来，看上去神情冲动、满脸的怒气。

“小混蛋，为什么要跑？你怎么可以这样吓你妈妈？”

爸爸狂乱地舞动着双手，声音里充满了怒气。这时妈妈在爸爸的背后轻手轻脚地走了进来，把一张脸藏在阴影里。

埃德加没有回答。他觉得应该为自己辩护，但他怎么去讲，他受了骗、挨了打？爸爸会听吗？

“嘿，你不会说话吗？出什么事了？你可以心平气和地说说。有什么让你烦了吗？出走都是有理由的！有谁让你不高兴了吗？”埃德加犹豫了。往事的回忆又让他气愤了，他想要控诉。就在这时他看到妈妈在爸爸背后做了一个奇怪的动作，他的心咯噔了一下。起初他不明白那动作是什么意思。但这会儿妈妈看着他，眼里是急迫的哀求。她悄无声息地把手指放在嘴上，示意他别说。

这时埃德加立刻感到一种温暖的、异常炽热的欣喜在全身涌动。他明白了，妈妈把那秘密交给他来守护，他那小小的嘴唇决定着某个人的命运。妈妈对他的信任简直令他高兴得有些飘飘然了。他立刻有了一种舍我其谁的感觉，他宁肯承受更大的错误来表现一个男人的担当。埃德加直起身来说：

“没，没……没有什么原因。妈妈对我好极了，是我不听话，是我做错了……我害怕……我……我就跑了。”

爸爸惊愕地看着他。他什么都想过，唯独没想到埃德加会这样承认自己的错误。爸爸的气消了。

“Nu, se vi bedaŭras ĝin, jam sufiĉas. Tiukaze mi ne volas plu priparoli ĝin hodiaŭ. Mi kredas, ke alian fojon vi do pripensos ĝin! Tio ne okazu ree!”

Li haltis kaj alrigardis lin. Lia voĉo nun mildiĝis: “Kiel pala vi aspektas. Sed ŝajnas al mi, ke vi jam denove fariĝis pli granda. Mi esperas, ke vi ne plu agos tiel infane; vi ja vere ne plu estas knabo kaj povus jam esti saĝa!”

Dum la tuta tempo Edgar rigardis nur al sia patrino. Estis al li, kvazaŭ io brilegis en ŝiaj okuloj. Aŭ ĉu estis nur la rebrilo de la flamo? Ne, brilis io tie, malsekete kaj hele, kaj ĉirkaŭ ŝia buŝo estis rideto, kiu dankis al li. Oni nun sendis lin enliten; sed li ne malgajis pro tio, ke ili lasis lin sola. Li ja devis pripensi tiel multon, tiel multon koloran kaj riĉan. La tuta doloro de la lastaj tagoj nuliĝis en la potenca sento de la unua travivaĵo; li sentis sin feliĉa en mistera antaŭsento de estontaj okazaĵoj. Ekstere la arboj murmuris en la malluma nokto, sed li ne plu konis ian timeton. Li estis perdinta ĉian malpaciencon pri la vivo, de kiam li sciis, kiel riĉa ĝi estas. Ŝajnis al li, kvazaŭ hodiaŭ li vidis ĝin unuafoje nuda, ne plu kaŝita per mil mensogoj de la infaneco, sed en ĝia tuta volupta, danĝera beleco. Li neniam estis pensinta, ke tagoj povas esti tiel dense plenaj je multvariaj nuancoj de doloro kaj ĝojo; kaj feliĉigis lin la penso, ke atendas lin ankoraŭ multaj tiaj tagoj, tuta vivo, por senvualigi al li sian sekreton. Unua scieto pri la multvarieco de la vivo ekregis lin, unuafoje li kredis, ke li komprenas la esencon de la homoj, ke ili bezonas unu la alian, eĉ kiam ili ŝajnas esti malamikaj, kaj ke estas tre dolĉe esti amata de ili. Li ne kapablis pensi pri iu ajn aŭ pri io ajn malame, li pentis pri

“唔，如果你感到后悔，这就够啦。今天我不想再谈这件事啦。我相信你以后会三思而行！别再发生这样的事情啦！”

爸爸停了一会，两眼看着他，然后声音柔和地说：“你看你一点血色也没有。好像你又长大了些。我希望你别再那样孩子气了，你已经不是孩子了，应该更聪明点的！”

埃德加一直盯着妈妈看，他觉得妈妈眼睛里仿佛有什么东西在闪动，难道就仅仅是灯光的反射吗？不对，她眼睛里明明有什么东西在闪闪发亮，她嘴角边绽放着感激的微笑。这时有人领他去睡觉，不过，让他一个人呆着，他还是感到挺高兴的。他确实应该想到还有这许许多多丰富多彩的事情。他强烈地感受到这初来乍到的经历，最近几天的所有痛苦都一股脑儿烟消云散了。今后会发生什么事，这种神秘的预感令他感到幸福。屋外的树木在幽暗的夜色中沙沙作响，但他却再也没有一丝害怕的感觉了。在埃德加意识到生活是如此丰富多彩之前，他已经对生活完全失去耐性了。今天他仿佛第一次看到了生活的真实面目，再不是童年时代被无数谎言裹罩着的生活，而是在美丽的外表下潜伏着个人情欲和危险的生活。埃德加从未想到过日子就是这样充满着悲喜交加的色彩。一想到前面还有很多个的日子，甚至整个生活在等待着他，等待着他去揭开自己的秘密，他就有一种幸福感。埃德加终于对丰富多彩的生活有了初步的认识，他头一次相信，自己懂得了人的本质：即便大家表面上相互敌对，他们仍然需要对方，被爱也是非常甜蜜的事情。他无法带着仇恨去想任何一个人或任何一件事，他也没什么可以后悔的，甚至对他的头号敌人，那个勾引妈妈的男爵，他也生出一种感恩之情，因为男爵才是为他打开感情世界大门的人。

nenio, kaj eĉ por la barono, la deloginto, sia plej grava malamiko, li trovis novan senton de dankemo, ke li malfermis por li la pordon al tiu mondo de la unuaj emocioj.

Estis tre dolĉe kaj flate nun pripensi ĉion tion en la mallumo, iomete jam miksitaj kun bildoj el sonĝoj, kaj preskaŭ ĝi jam estis dormo. Jen estis al li, kvazaŭ la pordo subite moviĝas kaj mallaŭte io venas. Li ne estis tute certa, ankaŭ jam estis tro dormema por malfermi la okulojn. Li sentis super si, spirantan vizaĝon malvarme kaj milde tuŝeti la lian, kaj sciis, ke tio estas lia patrino, kiu nun kisas lin kaj permane karesas liajn harojn. Li sentis la kisojn kaj sentis la larmojn, milde reciprokis la kareson, kaj komprenis ĝin nur kiel repaciĝon, kiel dankemon pro sia silentado. Nur pli poste, multajn jarojn poste, li ekkonis en tiuj mutaj larmoj ĵurpromeson de la maljuniĝinta virino, ke ŝi de nun volas aparteni nur al li, al sia infano, rezignon pro aventuroj, adiaŭon al ĉiuj propraj avidoj.

Li ne sciis, ke ŝi estas dankema al li ankaŭ, ĉar li savis ŝin de senseca aventuro, kaj ke nun per ĉi tiu ĉirkaŭbrako ŝi transdonis al li — kiel heredaĵon por lia estonta vivo — la amardolĉan pezon de la amo. Ĉion tion la infano tiam ne komprenis; sed li sentis, ke estas tre feliĉige esti amata tiel, kaj ke per tiu amo li jam estis implikita en la granda sekreto de la mondo.

Kiam ŝi poste deprenis de li la manon, la lipoj deiĝis de liaj kaj la silenta figuro susuris eksteren, restis ankoraŭ io varma, iu spireto super liaj lipoj. Kaj flate alflugis lin la sopiro, ankoraŭ ofte senti tiajn molajn lipojn kaj esti ĉirkaŭbrakita tiel karese; sed tiu antaŭsento de sekreto tiel prisopirita

在黑暗中思索这一切真是太甜蜜太惬意啦，而且还夹杂着些许梦的画面，他差不多已经进入梦乡了。这时他仿佛觉得门突然动起来，好像有什么东西悄悄进来了。埃德加拿不准是不是太困了而睁不开眼睛，他觉得上方有张脸，还有呼出的气息，这张冰冷的脸轻柔地蹭着自己的脸。他知道是妈妈，是妈妈在亲吻自己、是她在用手抚摸着自己的头发。他感觉到了那些吻，也感觉到滴到脸上的泪水，然后又是一阵轻轻的爱抚。埃德加明白这是一种言归于好的表示，也是他对秘密守口如瓶的感激。但只有在往后的日子里，在很多年以后，埃德加才会明白这个已经迈入中年的女人在这些无言的泪水中许下的承诺：从现在开始她只属于他，属于自己的孩子，她要放弃那些个情感奇遇，要告别自己所有的欲望。

他并不知道妈妈感激他还有另一层原因，就是他把妈妈从那毫无意义的情感纠葛中解救出来。他也并不知道妈妈的这个拥抱是给他留下——如同为他今后的生活留下一笔遗产一样——一副苦乐交织的爱的重担。对于这一切那孩子这个时候都不明白，但他感觉到这样被爱是多么幸福，他同时也感觉到，因为这份爱，他自己已经被卷进了那个惊天的秘密之中。

后来妈妈把手抽出来，妈妈的唇离开了他的唇，妈妈沉默不语，她的身影衣裾沙沙地走了出去。在埃德加的唇上依旧还保留着那份温暖、那份微微的气息。他很快有了一种依恋的感觉，他希望能常常感觉到那双柔软软的嘴唇，感觉到那疼爱般的拥抱。睡意再次像阴影一般覆盖了让人魂牵梦萦的那个秘密，几个小时以前的画面再次像万花

estis jam vualita de dorma ombro.
Ankoraŭfoje ĉiuj bildoj de la lastaj horoj
kalejdoskope preterpasis, ankoraŭfoje la
libro de lia juneco alloge disfoliĝis.

Poste la infano ekdormis kaj komenciĝis
筒般变化着掠过，他青春的书页在眼前诱人
地铺展开。孩子睡着了，开始了他人生更加
深沉的梦。

la pli profunda sonĝo de lia vivo.